

“Le të gëzohen ata që shmangen nga
adhurimi i tagutit dhe i kthehen Allahut!
Pra, përgëzoji robërit (e Mi).”

(39/ZUMER, 17)

لَا إِلَهَ إِلَّا اللَّهُ

lailaheillallah

“LA ÎLAHE ÎLLALLAH”

"Çdo populli Ne i çuam një të dërguar (që u thoshte):

"Adhuroni Allahun dhe shmanguni tagutit!"

(16/Nahl, 36)

Halis BAYANCUK

www.tevhidkitap.net

www.tevhidmeali.com

www.tevhiddersleri.org

www.tevhiddergisi.org

tevhiddergisi@gmail.com

"La ilahe illallah"

Halis BAYANCUK (Ebu HANZALA)

Përgatitja Teknike: Përbërës

Tevhid Basım Yayın, 42546

Korrigjime

Tevhid Basım Yayın, 42546

Botim: Vendi i Botimit

Step Matbaacılık

Göztepe Mh. Bosna Cd. No:11

Bağcılar/İSTANBUL

Sertifika No: 12266

ISBN: 978-605-63824-2-0

8. Botim, 2014

Komunikim: Email

tevhiddergisi@gmail.com

Telefonit

+90 545 762 15 15

Postë

P.K. 51 Güneşli Merkez PTT

Bağcılar/İstanbul

Qendër

Kirazlı Mah. Mahmutbey Cad.

No:120/A

Bağcılar/İstanbul

Shpërndarja e përgjithshme

İstanbul : Kirazlı Mah. Mahmutbey Cad. No: 120/A 34212 Bağcılar/İSTANBUL 0 545 762 15 15

Ankara : Piyade Mah. İstasyon Cad. No: 190 Etimesgut/ANKARA 0 543 225 50 48

Diyarbakır : Kaynartepe Mah. Gürsel Cad. No: 90/A 21090 Bağlar/DİYARBAKIR 0 543 225 50 43

Konya : Mengene Mah. Büyük Kumköprü Cad. No:78/A 42020 Karatay/KONYA 0 543 225 50 49

Van : Vali Mithatbey Mah. Gündüz 2. Sok. No:2 A İpekyolu/VAN 0 543 225 50 45

PËRMBAJTJA

HYRJE	9
PËRSE KELIMETUT-TEUHID (Fjala La ilahe il-lail-llah)?	12
Kjo Fjalë Është Thirrja E Të Gjithë Pejgamberëve	12
Kuptimi I Kësaj Fjale Është I Njëjtë Me Qëllimin E Krijimit Tonë	23
Dallimi Ndërmjet Shqiptuesve Të Parë Të Kësaj Fjale Dhe Shqiptuesve Të Sotëm	24
Në Lidhje Me Rëndësinë E Kësaj Fjale	28
KUPTIMI I FJALËS SË TEUHIDIT	34
IBADETI NË KUR'AN	39
T'i Japësh Të Drejtë Ligjvëniesje Dikujt Tjetër Përveç Allahut, Është Ibadet/Adhurim	39
Duaja Si Ibadet/Adhurim	43
Bindja Si Llojë I Ibadetit/Adhurimit	47
Një Çështje E Rëndësishme.	49
KUSHTET E FJALËS "LA ILAHE IL-LALL-LLAH"	55
Çdo Të Thotë Kusht/Shart?	56
KUSHTI I PARË MOHIMI I TAGUTIT	58
Shpjegimi I Tagutit, Pa Mohimin E Të Cilët Nuk Hyn Në Islam, Mohim I Cili Është Dhe Kushti I Parë I Fjalës "La ilahe il-lall-llah"	61
Cilësia E Parë E Tagutit	65
Shejtani	66
Thirrësat E Demokracisë	68
Institucionet Që Përhapin Mendime Dhe Moral Në Kundërshtim Me Metodën Islame	71
Përfaqësitë Zyrtare Të Muslimanëve/Islamit	77

Televizioni	79
Dëshirat, Epshet Dhe Kënaqësitë E Dynjasë:	83
Një Hollësi E Dobishme	86
Cilësia E Dytë E Tagutit:	91
Udhëheqësit Dhe Antarët E Parlamenteve	94
Gjykatat E Kufrit Dhe Shirkut	96
Traditat, Zakonet Dhe Feja E Baballarëve	99
Llogjika	100
Cilësia E Tretë E Tagutit	104
Cilësia E Katërt E Tagutit	113

SI DUHET TË BËHET MOHIMI I TAGUTIT

Përpjekja Me Vepër	116
Përpjekja Me Fjalë	118
Të Pastrohesh Nga Afërsia Me Tagutin Dhe Adhuresit E Tij	119
Qëndrimi Larg Tagutit	119
Të Bësh Tekfir	120
Urrejtja Dhe Armiqësia E Përhershme	131
KUSHTI I DYTË SHQIPTIMI I DËSHMISË	
DUKE IA DITUR KUPTIMIN	133
Një Çështje E Rëndësishme	138
KUSHTI I TRETË SHQIPTIMI I SAJ ME VENDOSMËRI DHE PA PIKË	
DYSHIMI	143
KUSHTI I KATËRT SHQIPTIMI ME GOJË	147
KUSHTI I PESTË SHQIPTIMI I DËSHMISË ME SINQERITET DHE	
SERIOZITET	152
Sinqeriteti	152
Serioziteti	153
KUSHTI I GJASHTË DASHURIA PËR PASUESIT E KËSAJ FJALE DHE	
URREJTJA NDAJ ARMIQËVE TË TYRE	156
KUSHTI I SHTATË TË VEPRUARIT SIPAS KËSAJ FJALE	162
KUSHTI I TETË QËNDRIMI BESNIK NDAJ KËSAJ FJALE DERI NË	
DHËNIEN E FRYMËS SË FUNDIT	167

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

Falenderimi i takon Allahut, Atë e falenderojmë dhe vetëm prej Tij, ndihmë dhe falje kërkojmë. Kërkojmë mbrojtje prej Allahut nga e keqja e vetes dhe e punëve tona. Atë që e udhëzon Allahu nuk ka kush e humb, dhe atë që e humb Ai nuk ka kush e udhëzon.

Dëshmoj se nuk ka të adhuruar tjetër me të drejtë përveç Allahut, Një dhe të vetëm dhe dëshmoj se Muhammedi është rob dhe i dërguari i Tij.

"O ju që keni besuar! Kini frikë Allahun, ashtu siç Ai e meriton dhe mos vdisni ndryshe, vetëm se duke qenë muslimanë." ¹

"O ju njerëz! Kini frikë Zotin tuaj, i cili ju krijoi ju, prej një veteje të vetme dhe krijoi prej tij gruan e tij dhe nxorri prej tyre shumë burra dhe gra. Kini frikë Allahun me emrin e të cilit po kërkonit dhe tregohuni të kujdesshëm për lidhjet me farefisnisë sepse Allahu ju vështron." ²

"O ju që keni besuar! Kini frikë Allahun dhe thoni fjalë të drejta që Ai tua mundësojë punët e mirë dhe tua falë gjynahet. Ai që i bindet Allahut ka fituar një fitore të madhe." ³

Në vijim themi:

Fjala më e vërtetë është libri i Allahut. Udhëzimi më i mirë është udhëzimi i Muhammedit (sal-lAll-llahu alejhi ue sellem). Gjërat më të këqija janë shpikjet në fe. Çdo shpikje është bidat dhe çdo bidat është humbje dhe çdo humbje është në zjarr...

1. 3/Alì Imran, 102

2. 4/Nisa, 1

3. 33/Ahzab, 70-71

HYRJE

"La ilahe il-lAll-llah" është "Thirrja e Përbashkët e Të Gjithë Pejgamberëve." Kjo fjalë është që i ndanë popujt në muslimanë dhe qafira, ajo tregon përfundimin e njerëzve si në këtë botë dhe në botën tjetër.

Është kjo fjalë që në faqet e historisë i ka sjellë përballë njëri-tjetrit babain me të birin.

Është kjo fjalë që e mori Nuhun (alejhis-selam) në anijen e shpëtimit dhe detyroi mbytjen e djalit të tij në dallgët e ujit.

Kjo fjalë është ajo prej së cilës Luti (alejhis-selam) u bë prej të shpëtuarve, ndërsa gruaja e tij mori dënimin me anë të shiut që binte rrëmbyeshëm nga qielli.

Është kjo fjalë që e shtyu Ibrahimin (alejhis-selam) t'i thotë babait dhe popullit të tij:

"Ju dhe baballarët e tuaj që të gjithë jeni të devijuar."

Ishte po kjo fjalë që i shpëtoi bijtë e Izraelit nga taguti i kohës por edhe që i bëri ata të enden për dyzetë vite me rradhë në shkretëtirë.

Ishte pikërisht kjo fjalë shkak që i shtyu të gjithë aristokratët t'i torturojnë pejgamberët.

Ajo gjendet në fillimin e çdo ajeti që tregon përpjekjen e pejgamberëve në Kur'an.

Ndërkohë që pejgamberi (sal-lAll-llahu alejhi ue sel-lem) ishte më i besueshmi i asaj kohe, si shkak i

kësaj fjale e emërtuan atë menjëherë me damka të tilla si gënjeshtar, poet, i çmendur etj.

Ishte po kjo fjalë që i shpëtoi arabët nga poshtërimi dhe robëria dhe i bëri zotërinjtë e të gjithë botës.

Nëse do të vazhdojmë të numërojmë akoma do të gjejmë qindra argumente dhe fjali që tregojnë rëndësinë e kësaj fjale. Kjo fjalë e cila ka patur rëndësinë dhe kufijtë e saj kaq të qarta si në kohën e pejgamberëve të mëparshëm ashtu edhe në kohën e pejgamberit tonë (sal-lAll-llahu alejhi ue sel-lem), tek ne në kohën tonë është bërë fjala më e parëndësishme. Thirrësat e kanë nxjerrë këtë fjalë nga listat e davetit dhe po thuajse e kanë harruar fare.

Është duke u jetuar koha më e errët ku shirku është përhapur gjithandej dhe detyra që bie mbi thirrësat është: Kuptimin dhe kushtet e kësaj fjale t'i shpjegojnë qartazi sipas menhexhit të Kur'anit, derisa të dalin në shesh ata të cilët janë besnikë me këtë fjalë dhe ata të cilët janë kundërshtarë të saj.

Falenderimi i takon Allahut që në vendin ku jetojmë po edukohet një brez i cili e kupton këtë fjalë dhe që përpiqet të jetojë sipas saj. Disa vëllezër m'u ankuan se nuk gjendet ndonjë vepër me anë të së cilës mund të bëheshin mësimet për të shpjeguar fjalën "La ilahe il-lAll-llah" dhe ne duke i'u mbështetur Allahut vendosëm ta shkruajmë këtë risale me qëllim që të

japim kontributin tonë në ummetin islam, në thirrjen e Teuhidit por edhe që të ndihmojmë vëllëzërit në rrugën e daveitit. U munduam që në çdo temë të japim ajetet dhe hadithet edhe në gjuhën arabe. Në mënyrë që të jetë lehtësim mësimi i tyre përmendësh.

"Unë nuk dua tjetër vetëm të përmirësoj aq sa mundem, por këtë mund ta arrij vetëm me ndihmën e All-llahut, vetëm Atij iu kam mbështetur dhe vetëm te Ai jam i drejtuar!"¹

1. 7/A'raf, 88

PËRSE KELIMETUT-TEUHD (Fjala La ilahe il-lAll-llah)?

Shumë prej thirrësave të kohës tonë nuk flasin për këtë fjalë. Sipas tyre nuk është e nevojshme të flasësh për këtë, ngase populli ku ne jetojmë janë muslimanë dhe se e shqiptojnë këtë fjalë. Sikurse dhe do ta shohim në faqet në vijim, kjo fjalë nuk është duke i sjellë dobi shumë personave të cilët e shqiptojnë atë.

Edhe pse shumica e shqiptojnë fjalën "La ilahe il-lAll-llah", ngaqë ata nuk ia dinë kuptimin dhe kushtet e saj, është e mundur që të shohësh se këta persona veprojnë çdo lloj veprë dhe shqiptojnë çdo lloj fjale që bie ndesh me këtë.

Ata që e lexojnë risalen tonë mund t'i vijë në mendje një pyetje e tillë si: Përse "La ilahe il-lAll-llah"?

Shkaqet për të cilat vendosëm të shpjegojmë fjalën "La ilahe il-lAll-llah" mund t'i rradhisim kështu:

Kjo Fjalë Është Thirrja E Të Gjithë Pejgamberëve

Allahu i Mdhëruar thotë:

وَمَا أَرْسَلْنَا مِنْ قَبْلِكَ مِنْ رَسُولٍ إِلَّا نُوحِي إِلَيْهِ أَنَّهُ لَا إِلَهَ إِلَّا أَنَا فَاعْبُدُونِ

"Ne nuk kemi nisur asnjë të dërguar para teje, që të mos

i kemi shpallur se: "Nuk ka zot tjetër përveç Meje, andaj më adhuroni (vetëm) Mua!"¹

Në një ajet tjetër thotë:

وَلَقَدْ بَعَثْنَا فِي كُلِّ أُمَّةٍ رَسُولًا أَنِ اعْبُدُوا اللَّهَ وَاجْتَنِبُوا الطَّاغُوتَ

"Çdo populli Ne i çuam një të dërguar (që u thoshte): "Adhuroni Allahun dhe shmanguni tagutit!"²

Sikurse do ta shikojmë në vijim, të adhurosh Allahun dhe të largohesh nga taguti, është kuptimi i fjalës "La ilahe il-lAll-llah." Në të njëjtën kohë, nëse do të humtojmë suren A'raf e cila shpjegon historitë e pejgamberëve, do të shohim që tek të gjithë pejgamberët gjëja e parë në të cilën i kanë ftuar popujt e tyre është kjo fjalë.

لَقَدْ أَرْسَلْنَا نُوحًا إِلَىٰ قَوْمِهِ فَقَالَ يَا قَوْمِ اعْبُدُوا اللَّهَ مَا لَكُمْ مِنْ إِلَهٍ غَيْرُهُ إِنِّي أَخَافُ عَلَيْكُمْ عَذَابَ يَوْمٍ عَظِيمٍ

"Ne ia dërguam Nuhun popullit të tij e ai u tha: "O populli im! Adhuroni Allahun, ju nuk keni Zot tjetër përveç Tij! Unë kam frikë se do të bjerë mbi ju dënimi i një dite të madhe!"³

وَإِلَىٰ عَادٍ أَخَاهُمْ هُودًا قَالَ يَا قَوْمِ اعْبُدُوا اللَّهَ مَا لَكُمْ مِنْ إِلَهٍ غَيْرُهُ أَفَلَا تَتَّقُونَ

"Fisit Ad i dërguam vëllanë e tyre - Hudin. Ai tha: "O populli im! Adhuroni Allahun, ju nuk keni Zot tjetër përveç Tij. A nuk po i ruheni dënimit?"⁴

1. 21/Enbija, 25

2. 16/Nahl, 36

3. 7/Araf, 59

4. 7/Araf, 65

وَإِلَىٰ مُؤَدِّ أَخَاهُمْ صَالِحًا قَالَ يَا قَوْمِ اعْبُدُوا اللَّهَ مَا لَكُم مِّنْ إِلَهِ غَيْرُهُ

"Ndërsa fisit Themud Ne i dërguam vëllanë e tyre, Salihun. Ai tha: "O populli im! Adhuroni Allahun, ju nuk keni Zot tjetër përveç Tij." ⁵

وَإِلَىٰ مَدْيَنَ أَخَاهُمْ شُعَيْبًا قَالَ يَا قَوْمِ اعْبُدُوا اللَّهَ مَا لَكُم مِّنْ إِلَهِ غَيْرُهُ

"Popullit të Medjenit Ne i dërguam vëllanë e tyre, Shuajbin, i cili u tha: "O populli im! Adhuroni Allahun! Ju nuk keni Zot tjetër përveç Tij." ⁶

Siç e mësuam nga ajetet e Kur'anit, pejgamberët edhe pse në popujt e tyre gjendeshin gjynahe të tilla si alkoli, imoraliteti, homoseksualizmi, hilja në peshë ata i patën filluar thirjet e tyre me këtë fjalë.

Allahu i Madhëruar pejgamberin tonë e urdhëron kështu:

أُولَٰئِكَ الَّذِينَ هَدَىٰ اللَّهُ فَبِهِدَاهُمْ افْتَدِهْ

"Këta janë ata të cilët Allahu i ka udhëzuar në rrugën e drejtë, andaj edhe ti (o Muhammed) ndiq rrugën e tyre." ⁷

Ndërkaq pejgamberi (sal-lAll-llahu alejhi ue sellem) e ka ndjekur rrugën e të dërguarve të tjerë dhe gjëja e parë në të cilën e ka ftuar popullin e vet ka qenë fjala "La ilahe il-lAll-llah."

Populli i Mekës po jetonte periudhën më të errët

5. 7/Araf, 73

6. 7/Araf, 85

7. 6/En'am, 90

të injorancës. Në këtë popull lavdëroheshin gjyname dhe çdo gjë që quhet poshtërsi në shariatën Islam. Megjithë këtë pejgamberi (sal-lAll-llahu alejhi ue sel-lem) në fillim nuk i thirri njerëzit në moralin e mirë, por në fjalën "La ilahe il-lAll-llah." Edhe thirrësat e kohës tonë nëse duan t'i përmbahen sunnetit të pejgamberit (sal-lAll-llahu alejhi ue sel-lem) dhe thirrjes së të gjithë pejgamberëve (alejhimus-selam), le ta fillojnë davin e tyre në atë vend ku e kanë filluar ata.

Normalisht që mashtrimi më i madh i shejtanit është se "Ky është popull musliman dhe se ka nevojë për moral dhe tezkijje." Fjalë të tilla me të vërtetë janë fjalë të kota. Ata persona që posedojnë këtë llogjikë ose nuk e dinë se çfarë është shirku ose bëjnë sikur nuk kuptojnë...

Nëse do të krahasojmë popullin në të cilin ishte dërguar pejgamberi (sal-lAll-llahu alejhi ue sel-lem) me popullin në të cilin jetojmë ne do të shihnim se:

Populli në të cilin ishte dërguar pejgamberi (sal-lAll-llahu alejhi ue sel-lem), kërkonin ndihmë nga statujat që mendonin se i përkisnin njerëzve të mirë. Ndërsa populli në të cilin jetojmë ne sot, kërkojnë ndihmë nga teqet dhe tyrbet që mendojnë se i përkasin njerëzve të mirë. Vallë, a ishte ai atëhere shirk sepse statujat ishin të mëdha për së gjati ndërsa ky

sot jo sepse statujat e këtyre janë janë të mëdha për së gjëri?!

Në kohën e ardhjes së Muhammedit (sal-lAll-llahu alejhi ue sel-lem) si pejgamber, populli të drejtën e ligjvënies ia kishte lënë një institucioni të mjerë, të ndërtuar sipas kriterëve të kohës dhe që quhej "darun-nedve." Ndërsa populli në të cilin jetojmë, këtë të drejtë ia ka dhënë parlamenteve që janë ndërtuar dhe veprojnë sipas standarteve të kohës sonë. Por a mund të thuhet se një institucion ligjvënës me standarte primitive i cili ia heq të drejtën e ligjvënies Allahu është institucion shirku dhe kufri, ndërsa një institucion tjetër ligjvënës i cili ka të njëjtin rol, del nga të qenurit i tillë vetëm se ky i fundit është i ngritur mbi standarte dhe parime moderne?!

Gjithashtu, njerëzit e asaj shoqërie e bënë të ditur se çka do t'i ndodhte në ditët në vazhdim nëpërmjet fallxhorëve që pretendonin se dinë gajbin (të fshehtë) dhe nëpërmjet gjuajtjeve të shigjetave. Ndërsa popullata ku ne jetojmë, e kryejnë nevojën e tyre nëpërmjet kapitullit të horoskopit që gjendet nëpër gazeta. Gjithashtu e kryejnë këtë nevojë nëpërmjet hoxhallarëve xhinxhi (që merren me xhin, magjira, falle etj) dhe nëpërmjet fallxhorëve që dalin nëpër media. Atëherë, çfarë dallimesh kanë ndërmjet tyre këto besime dhe praktika të gabuara, përveçse pe-

riudhës kohore, në mënyrë që t'i quajmë shirk ato të asaj kohe dhe të mos t'i quajmë të tilla këto të sotmet?!...

Luftërat asokohe bëheshin mbi parimin e dashurisë, miqësisë dhe armiqësisë, fisit, atdheut dhe pasurisë... Po luftërat që po zhvillohen në kohën tonë çfarë është ajo që i bën të ndryshme?!...

Nëse do të vazhdojmë të japim akoma shembuj dhe do të bëjmë krahasime të tjera, do të vërejmë se nuk ka asnjë ndryshim, ndërmjet asaj shoqërie dhe kësaj të sotmes. Përderisa të dyja shoqëritë, notojnë në të njëjtat shirkiate dhe kufriate, përse të mos e fillojmë thirrjen Islame me të njëjtën fjalë të cilën e filluan të gjithë peygamberët (alejhimus-salam)?! Apo ne mendojmë se jemi thirrësa më të mirë dhe po i kthejmë shpinën metodës që ata përdorën. Apo edhe ne po veprojmë si mushrikët e Mekës, duke e pranuar se kjo fjalë është hak dhe se disa kuptime mund të shpjegohen dhe se nuk e pranojmë ngarkesën e pasojat që sjell ajo?

Çfarëdo që të jetë shkaku që ne nuk e fillojmë thirrjen tonë nga Teuhidi përderisa ndërmjet dy shoqërive nuk ka dallim dhe thirrësat i kanë kthyer shpinën metodës së peygamberëve dhe po praktikojnë metodën që dinë vetë, ky është një kundërshtim i qartë ndaj peygamberëve dhe i bën veprat që të shkojnë kot.

Allahu i Madhëruar thotë:

فَلْيَحْذَرِ الَّذِينَ يُخَالِفُونَ عَنْ أَمْرِهِ أَنْ تُصِيبَهُمْ فِتْنَةٌ أَوْ يُصِيبَهُمْ عَذَابٌ أَلِيمٌ

"Le të frikësohen ata që kundërshtojnë urdhrin e tij, që të mos t'i arrijë ndonjë fitneh (spravë) ose që të mos i godasë një dënim i dhembshëm." ⁸

Ibn Kethiri thotë: "Fjala "Kundërshtimi i urdhërit të tij" ka kuptimin, kundërshtimi i davetit dhe menhexhit të tij (sal-lAll-llahu alejhi ue sel-lem)." Ndërsa shprehjen "Ti arrijë ndonjë spravë" e komenton si; kufër, nifak, bidat.

Ibnul-Xheuzi në Zadu'l-Mesir në lidhje me shprehjen "Ti arrijë ndonjë fitneh" thotë se ka tre mendime:

Devijim

Kufër

Një fatkeqësi në dynja

Ndërsa shejh Esh-Shenkiti pasi përmend se fitneja në Kur'an vjen në katër kuptime, shpreh mendimin e tij duke thënë: Fitneja këtu ka kuptimin devijim. Domethënë se: Ata që e kundërshtojnë peygamberin (sal-lAll-llahu alejhi ue sel-lem), Allahu do të ua shtojë devijimin. ⁹

Atëherë përse thirrësat në pikën e davetit e kundërshtojnë urdhrin e peygamberit (sal-lAll-llahu ale-

8. 24/Nur, 63

9. Mund të shikohet tefsiri i ajetit 63 i sures Nur në tefsiret që u përmendën më lart. Në të njëjtën kohë ka trasmetime edhe nga imam Ahmedi se fitneja që është përmendur këtu ka kuptimin e shirkut.

jhi ue sel-lem)? Sa mirë do të ishte sikur të frikësoheshin nga Allahu dhe ta kuptonin se ky davet që kanë bërë, do t'i shkojë kot në ditën e gjykimit. Popullata e cila është përzierë në të gjitha llojet e shirkut si shkak i këtyre thirrësave të rremë, e mendojnë veten e tyre si muslimanë dhe vazhdojnë të qëndrojnë në shirk.

Kjo shoqëri të cilës i është treguar vetëm rëndësia e ibadeteve të tilla si namazi apo agjërimi dhe harame të tilla si alkoli dhe bixhozi, mendojnë se në kuptimin e fesë problemi qëndron vetëm në këto gjëra dhe duke menduar se sido që të jetë puna, Allahu i fal muslimanët që nuk bëjnë ndonjë përpjekje për të mësuar të vërtetën. Kësaj shoqërie e cila nuk i flet njerëzve për Teuhidin sot, i kujtojmë këtë ajet të Allahut të Madhëruar:

"Le t'i mbajnë gjynahet e veta të plota në ditën e Kijametit, si dhe pjesën e gjynaheve të atyre që i çuan në humbje nga padijenja; sa e keqe është barra që do të bartin ata!"¹⁰

Gjithashtu duam t'i kujtojmë edhe këtë, as pejgamberët në çështjen e përhapjes së fesë nuk kanë të drejtë zgjedhjeje. Atyre u është shpallur thirrja e Teuhidit dhe u është kërkuar që ta transmetojnë atë tek njerëzit siç është shpallur:

"O i dërguar! Trego atë që të është shpallur nga Zoti

10. 16/Nahl, 25

yt! Në qoftë se nuk e bën këtë, atëherë nuk e ke përcjellë mesazhin e Tij; Allahu të ruan ty prej njerëzve." ¹¹

Si përfundim:

Një vepër për tu pranuar tek Allahu, është kusht që të jetë e sinqertë dhe të kryhet në bazë të sunnetit. Përndryshe kjo vepër nuk ka asnjë vlerë tek Allahu. Daveti gjithashtu është një vepër në vetvete. Që të pranohet kjo vepër dhe të merret shpërblimi i saj, është kusht që thirrësi të jetë i sinqertë dhe metodën e davetit ta ketë të përshtatshme sipas sunnetit. Në një hadith të cilin e transmetojnë Buhariu dhe Muslimi, nga nëna e besimtarëve Aishja (radijall-llahu anha) se pejgamberi (sal-lAll-llahu alejhi ue sel-lem) ka thënë:

"Kush vepron një vepër për të cilën ne nuk kemi urdhëruar, ajo është e refuzuar tek Allahu." Kush nuk e ndjek pejgamberin (sal-lAll-llahu alejhi ue sel-lem) në metodën e davetit, ajo vepër që ai ka vepruar nuk pranohet. Allahu i Madhëruar thotë:

...فَمَنْ كَانَ يَرْجُو لِقَاءَ رَبِّهِ فَلْيَعْمَلْ عَمَلًا صَالِحًا وَلَا يُشْرِكْ بِعِبَادَةِ رَبِّهِ أَحَدًا...

"...Kështu, kush shpreson takimin me Zotin e vet, le të bëjë vepra të mira dhe të mos i shoqërojë askënd në adhurim Zotit të vet!" ¹²

Ibn Kethiri thotë: "Fjalët "Le të bëjë vepra të mira" dhe

11. 5/Maide, 67

12. 18/Kehf, 110

"Të mos i shoqërojë askënd në adhurim Zotit të vet" janë dy kushtet për pranimin e një vepre." Domethënë që veprat të kryhen me sinqeritet dhe në përputhje me she-riatin e pejgamberit (sal-lAll-llahu alejhi ue sel-lem).

Në një ajet tjetër Allahu i Madhëruar thotë:

بَلَىٰ مَنْ أَسْلَمَ وَجْهَهُ لِلَّهِ وَهُوَ مُحْسِنٌ فَلَهُ أَجْرُهُ عِنْدَ رَبِّهِ وَلَا خَوْفٌ عَلَيْهِمْ وَلَا هُمْ يَحْزَنُونَ

"Vërtetë, ata që i përulen Allahut dhe bëjnë vepra të mira, do ta kenë shpërblimin te Zoti i tyre, nuk do të frikësohen e as do të pikëllohen." ¹³

Ibn Kethitri trasmeton se Ibn Xhubejri e komenton këtë ajet me: Sinqeritetin dhe me përmbajtje ndaj sunnetit të pejgamberit (sal-lAll-llahu alejhi ue sel-lem). Pastaj Ibn Kethiri përmend se në ajet gjenden dy kushte për pranimin e veprës dhe e mbështet këtë fjalë me hadithin që përmendëm më sipër. Dhe thotë se: "Nëse vepra bëhet më sinqeritet porse nuk përputhet me sunnetin, ajo vepër nuk pranohet. Në të njëjtën mënyrë, ajo vepër që veprohet në përputhje me sunnetin por nuk është e sinqertë, nuk pranohet" ...

Duke u mbështetur në këto argumente themi se thirrësat e kësaj kohe që kanë ngarkuar mbi supe peshën e davetit, në mënyrë që kjo vepër të mos iu shkojë kot, kanë për detyrë të studiojnë metodën e pejgamberit (sal-lAll-llahu alejhi ue sel-lem). Ata që

13. 2/Bekare, 112

e hulumtojnë do ta shohin se baza e davetit të tij, që prej fillimit e deri në fund, nuk janë larguar asnjëherë nga Teuhidi. Ai kur ia nisi në fillim e pati nisur me Teuhid dhe në momentin e vdekjes e pati lajmëruar umetin që të ruhen nga shndërrimi i varreve në xhamia.¹⁴ Nuk hoqi dorë as në momentin e vdekjes nga përmendja e ummetit, Teuhidin dhe bazat e tij.

14. Buhari, Kitabu'l-Xhenaiz; Muslimi, Kitabu'l-Mesaxhid

Kuptimi I Kësaj Fjale Është I Njëjtë Me Qëllimin E Krijimit Tonë

Qëllimi i krijimit të njeriut është i njëjtë me kuptimin e kësaj fjale. Më konkretisht, qëllimi i krijimit të njeriut dhe domethënia e fjalës së Teuhidit (La ilahe il-lAll-llah), me një fjalë të vetme është Adhurimi...

وَمَا خَلَقْتُ الْجِنَّ وَالْإِنْسَ إِلَّا لِيَعْبُدُونِ

"Nuk i kam krijuar xhinët dhe njerëzit për tjetër, vetëm se të më adhurojnë." ¹

Për të kuptuar lidhjen e fjalës së Teuhidit me ibadetin do të na mjaftonte kuptimi i fjalës "ilah."

Allahu i Madhëruar thotë:

وَالْهَيْكَلُ إِلَهُ وَاحِدٌ لَا إِلَهَ إِلَّا هُوَ الرَّحْمَنُ الرَّحِيمُ

"Zoti juaj është një Zot i vetëm! S'ka zot tjetër (të denjë për adhurim), përveç Atij, të Gjithëmëshirshmit, Mëshirëplotit!" ²

Termin "ilah" që përmendet në ajet Imam Taberiu e ka komentuar: "Ti mbështetesh Allahut dhe se është i Vetmi që e meriton adhurimin. Ndërsa Imam Razi e ka komentuar: "Ilah është Ai që i bëhet ibadet." Kurse Bejdeviu ka thënë "Është Ai që e meriton ibadetin tuaj."

1. 51/Dharijat, 56

2. 2/Bekare, 163

وَاتَّخَذُوا مِنْ دُونِ اللَّهِ آلِهَةً لِيَكُونُوا لَهُمْ عِزًّا. كَلَّا سَيَكْفُرُونَ بِعِبَادَتِهِمْ وَيَكُونُونَ عَلَيْهِمْ ضِدًّا

"Ata kanë marrë zota, në vend të Allahut, për t'i pasur ndihmës. Por jo! Ata do ta mohojnë adhurimin e tyre dhe do të bëhen armiqtë e tyre." ³

Nësë shikohet me vëmendje vërehet se Allahu i Madhëruar së pari tregon se ata kanë marë "zota" të tjërë pos Allahut. Pastaj ka shpjeguar se këta zota të rremë do t'i mohojnë adhurimet që janë bërë ndaj tyre. Kjo tregon se "Ilah" quhet Ai, ndaj të cilit bëhet Ibadet. ⁴ Kështu pra, qëllimi i krijimit tonë që është adhurimi i Allahut një të vetëm, ka të njëjtën kuptim me domethënien e fjalës së Teuhidit. Ngaqë çështjen e ibadetit do ta sqarojmë në faqet në vazhdim, nuk po zgjatemi më tepër.

Dallimi Ndërmjet Shqiptuesve Të Parë Të Kësaj Fjale Dhe Shqiptuesve Të Sotëm

Ata që ishin para nesh kur e shqiptonin këtë fjalë dalloheshin totalisht dhe i dërzoheshin plotësisht Allahut, duke u larguar nga të gjitha pislleqet e injorancës. Ata persona që e thonin këtë fjalë, ngrinin kokë ndaj tagutave të kohës. Në zemrat e tyre ata ndjenin një krenari të paparë. Kjo fjalë ia ndryshonte atyre pikëpamjet ndaj jetës dhe i mundësonte atyre një

3. 19/Merjem, 81-82

4. Gjithashtu shikoni tefsirin e ajetit 128 të sures A'raf. Ilah është çdo gjë të cilës i dedikohet ibadeti/adhurimi.

përbërje të re mendimesh. Ata në pikëpamjet e miqësisë dhe armiqësisë, kishin si bazë këtë fjalë. Matja e vëllazërisë për ata ishte kjo fjalë. Për ata pranimi i kësaj fjale nënkuptonte pranimin e çdo torture në këtë dynja. Ata persona të cilët më herët garonin në shturje, me shqiptimin e kësaj fjale arritën të ndërtojnë një strukturë morale të paparë. Këta persona që jetesën e fitonin duke i bërë padrejtësi njerëzve, me mashtrime, me kamatë dhe duke i zhvatur njerëzit, pas shqiptimit të kësaj fjale filluan që çdo gjë të cilën e posedonin, ta jepnin për hir të Allahut.

Magjistarët e Faraonit të cilët ishin nënpunësit zyrtarë të asaj kohe dhe që jetonin për të fituar dy kacidhe nga taguti, pasi e shqiptuan këtë fjalë ngritën krye ndaj Faraonit që edhe fëmijët e vegjël i vriste brutalisht. Ja se si e përshkruan Kur'ani zullumin e tij:

Gjendja e tyre (nëpunësve të Faraonit) para se të besojnë duke shqiptuar atë fjalë...

"Dhe kur erdhën magjistarët e Faraonit, thanë: "A do të shpërblehemi, nëse fitojmë?" Faraoni tha: "Po, dhe do të jeni nga më të afërmit e mi." ⁵

Por më pas ata besojnë...

"Kurse magjistarët u përulën në sexhde, duke thënë: "Ne besojmë në Zotin e botëve, Zotin e Musait dhe të Harunit." ⁶

5. 7/Araf, 113-114

6. 7/Araf, 120-122

Pasoja e besimit, Faraoni kërcënon...

"Faraoni tha: "Ju guxoni ta besoni Atë pa lejen time?! Në të vërtetë, ky është një komplot që keni përgatitur, me qëllim që të nxirrni nga qyteti banorët e tij! Keni për ta parë! Do t'ju këpus duart dhe këmbët këmbyerazi e pastaj do t'ju kryqëzoj të gjithëve." ⁷

Pasoja e besimit tek besimtarët, mosfrikësim vetëm se nga Allahu dhe mbështetje të fortë tek Ai...

"Ata thanë: "Ne, me siguri, do të kthehemi tek Zoti ynë! Ti po hakmerresh ndaj nesh vetëm pse besuam shenjat e Zotit tonë, posa na erdhën. O Zoti ynë, na jep durim të madh dhe bëna të vdesim si muslimanë!" ⁸

"Magjistarët u përgjigjën: "Ne kurrë nuk do të të japim ty përparësi ndaj provave që na kanë ardhur neve dhe ndaj Atij që na ka krijuar ne. Prandaj, gjyko si të duash, ti gjykon vetëm në jetën e kësaj bote!" ⁹

Allahu Ekber! Le të mendojmë pak rreth këtyre fjalëve që i thanë menjëherë pasi patën thënë "Besuam." ..

Gjithashtu ne të gjithë e dimë historinë e As'hab-i Uhdud-it. Ata më herët ishin të gjithë spektatorë që ishin mbledhur në shesh për të parë se si mbreti vret njerëz dhe të gjithë thanë me një zë se "besuam në

7. 7/Araf, 123-124

8. 7/Araf, 125-126

9. 20/Taha, 72

Zotin e djalit" dhe nuk u kthye askush nga besimi megjithëse ndëshkimi ishte djegie me zjarr.¹⁰

Çfarë hoqën sahabët e ndershëm pasi e thanë këtë fjalë. Mus'abi, Bilali, Ammari dhe familja e tij... Dhe këta njerëz që ishin robër deri dje, pasi e njohën këtë fjalë (La ilahe il-lAll-llah) ngritën kokë mbi të gjithë aristokratët e sistemit të kohës së tyre.....

A nuk ishte kjo fjalë e cila i nxori arabët nga mjerimi në të cilin ata jetonin në krahasim me perandoritë e fuqishme që kishin përreth, në majat më të larta të krenarisë?

Edhe ne sot e shqiptojmë këtë fjalë dhe jo thjesht e shqiptojmë por e përdorim edhe nëpër virde (dhikre të caktuar) duke e përsëritur me gojë, pa pushim. Por në jetën tonë nuk ndryshon asgjë. Nuk duket asnjë shenjë e gëzimit të atyre që e thonin këtë fjalë para nesh, nuk duket asnjë shkëndijë besimi. Lëre që s'bëhet fjalë për kundërshtim të tagutëve, por ajo çfarë është me e keqja, na preu shpina duke jetuar kaq kohë të poshtëruar. Jo vetëm që s'po përpiqemi për një jetë, sistem dhe qytetërim të ri, por po kapemi sa vjen e më fort për vlerat e injorancës. Lëre me një anë krenarinë e qytetërimin, por çdo ditë e më tepër gja-

10. Këtë ngjarje e transmeton imam Muslimi nga Suhejbi në Sahihun e tij. Gjithashtu ngjarjen mund ta gjeni edhe në librat e tefsirit, në tefsirin e sures Buruxh.

ku dhe nderi ynë po përdhohet nën këmbët e derrave çifut dhe amerikan të mallkuar.¹¹

Atëherë cili është shkaku i këtij dallimi të dukshëm ndërmjet atyre që e thonin këtë fjalë në brezin e parë edhe neve?

Ndryshimi midis nesh, është se ata pasi e thonin këtë fjalë e jetonin me të vërtetë, ndërsa ne e kemi thënë këtë fjalë pa e ditur se çfarë kuptimi ka dhe se çfarë kemi pranuar.

Atëherë kjo fjalë duhet ripërtërirë, ashtu si e pati kuptuar atë gjenerata e parë dhe duhen sjellë përsëri në përditshmëri kuptimet që i kanë humbur dhe kushtet të cilët janë harruar gjatë kohës. Derisa të zhduket ndryshimi që egziston ndërmjet nesh. Gjithashtu ta kuptojmë dhe ta jetojmë këtë fjalë njësoj si ata të cilët jemi urdhëruar që ta ndjekim rrugën e tyre.

Në Lidhje Me Rëndësinë E Kësaj Fjale

Kjo është një fjalë që Allahu ia ka zbritur robërve të tij të zgjedhur nëpërmjet melekëve...

"Me vullnetin e Tij, Ai ia dërgon melaiket, me në krye Xhibrilin, me shpallje për kë të dojë prej robërve të Tij

11. Natyrisht që e kemi borxh të tregojmë se janë disa njerëz që nuk duhet të harrohen të cilët janë mbledhur nga katër anët e botës për të ruajtur nderin e ummetit. Këta janë muxhahidët të cilët meritojnë titullin: Pala e Ndhimuar (Et-Taifetul-Mensura).

(duke u thënë): "Paralajmëroni se s'ka Zot tjetër të vërtetë përveç Meje, prandaj të më kini frikë Mua!" ¹²

"Ne nuk kemi nisur asnjë të dërguar para teje, që të mos i kemi shpallur se: "S'ka Zot tjetër përveç Meje, andaj më adhuroni (vetëm) Mua!" ¹³

Kjo fjalë është lidhja më e fortë që nuk mund të këputet...

"... Ai që mohon tagutin (dhe gjithçka që adhurohet në vend të Allahut) dhe beson në Allahun, ka siguruar lidhjen më të fortë, e cila nuk këputet kurrë. Allahu dëgjon dhe di gjithçka." ^{14 15}

Kjo fjalë është fjalë e devotshmërisë...

"Dhe, kur në zemrat e mohuesve u shfaq zelltaria pagane, Allahu zbriti qetësinë e Tij në zemrën e të dërguarit të Tij dhe të besimtarëve, e i bëri ata të mbështeten fort në fjalën e përkushtimit (ndaj Allahut). Ata kishin më të drejtë, e ishin më të denjë për të. Allahu është i Gjithëdijshëm për çdo gjë." ^{16 17}

Kjo është fjala e cila i forcon besimtarët si në këtë botë, ashtu edhe në botën tjetër...

12. 16/Nahl, 2

13. 21/Enbija, 25

14. 2/Bekare, 256

15. Said ibn Xhubejr dhe Dahhak thonë se lidhja më e fortë është Kelimetut-Teuhid (fjala e Teuhidit/fjala La ilahe il-Ilal-Ilah).

16. 48/Fet'h, 26

17. Këtë tefsir në këtë formë e transmetojnë Taberiu, Tirmidhiu dhe Ahmedi nga Ubej Ibn Ka'b.

"Allahu i forcon besimtarët me fjalë të qëndrueshme në këtë botë dhe në botën tjetër, kurse keqbërësit i shpie në humbje. Allahu bën ç'të dojë." ^{18 19}

Kjo është fjala që Allahu i Madhëruar e ka krahasuar me një pemë të mirë, e cila e ka rrënjën e fortë në tokë dhe degët në qiell...

"Vallë, a nuk e sheh se si Allahu e krahason fjalën e mirë me pemën e mirë, e cila rrënjën e ka të fortë në tokë, kurse degët nga qielli?" ^{20 21}

Kjo është fjala e shpëtimit nga zjarri...

Muslimi, në Sahihun e tij shënon këtë trasmetim nga pejgamberi (sal-lAll-llahu alejhi ue sel-lem) se:

Kur lexoi Muezzini pjesën: "Dëshmoj se nuk ka të adhuruar me të drejtë përveç Allahut", Ai tha: "Shpëtove prej zjarrit." ²²

"Kush thotë La ilahe il-lAll-llah 'Muhammedun rrasullullah' Allahu i Madhëruar ia bën atij haram zjarrin." ²³

Kjo fjalë do të peshojë më rëndë se çdo gjë në ditën e llogarisë...

Tha pejgamberi (sal-lAll-llahu alejhi ue sel-lem):

18. 14/Ibrahim, 27

19. Buhariu në Kitabut-Tefsir transmeton nga Bera' ibn Azib se "*Fjala e qëndrueshme*" është Kelimetut-Teuhid.

20. 14/Ibrahim, 24

21. Transmeton Ibn Kethiri nga Ibn Abbasi.

22. Muslim, Kitab'u's-Salah.

23. Muslimi, Kitab'u'l-Iman.

"Kur iu afrua vdekja pejgamberit të Allahut, Nuhut (alejhis-selam), e këshilloi djalën e tij duke i thënë: "Të urdhëroj ty që t'i kushtosh kujdes fjalës "La ilahe il-lAll-llah." Sepse, nëse do të viheshin në një anë të peshores shatatë palë qiej dhe toka, ndërsa fjala "La ilahe il-lAll-llah" në anën tjetër, kjo fjalë do të peshonte më rëndë." ²⁴

Gjithashtu, trasmetohet nga pejgamberi (sal-lAll-llahu alejhi ue sel-lem) se ka thënë: "Ditën e gjykimit do të vijë një person i cili ka 99 regjistra me gjynahe dhe Allahu do t'i peshojë të 99 regjistrat me një kartë, në të cilën ndodhet Kelimetu'sh-Shehade ²⁵ dhe kjo fjalë do të peshojë më rëndë se 99 fletoret." ²⁶

Kjo fjalë ia siguron personit mbrojtjen e mallit dhe shpirtit në këtë dynja...

Pejgamberi (sal-lAll-llahu alejhi ue sel-lem) ka thënë: "Kush thotë "La ilahe il-lAll-llah" dhe mohon çdo

24. Imam Ahmedi në Musned (2/225)... Ka një transmetim tjetër me këtë kuptim në lidhje me Musain (alejhis-selam), i cili kërkoi nga Allahu një fjalë për dhikër dhe dua. Dhe fjala e cila iu dha ishte pikërisht "La ilahe il-lAll-llah." Hejthemiut thotë se në sened ka dobësi.

25. Kelimetush-Shehade quhet fjala "Esh'hedu en-La ilahe il-lAll-llah, ue esh'hedu en-ne Muhammeden rr-Rasulull-llah (Dëshmoj se nuk ka të adhurar tjetër me të drejtë përveç Allahut dhe dëshmoj se Muhammedi është i dërguari i Allahut)."

26. Trasmeton Tirmidhiu: 2639; Ibn Maxhe: 4300. Teksti i plotë i hadithit në sunenin e Tirmidhiut është:

عن عَبْدِ اللَّهِ بْنِ عَمْرٍو بْنِ الْعَاصِ، يَقُولُ: قَالَ رَسُولُ اللَّهِ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ: «إِنَّ اللَّهَ سَيَخْلُصُ رَجُلًا مِنْ أُمَّتِي عَلَى رُءُوسِ الْخَلَائِقِ يَوْمَ الْقِيَامَةِ فَيَنْشُرُ عَلَيْهِ تِسْعَةَ وَتِسْعِينَ سَجَلًا كُلُّ سَجَلٍ مِثْلُ مَدِّ الْبَصْرِ، ثُمَّ يَقُولُ: أَتَنْكِرُ مِنْ هَذَا شَيْئًا؟ أَطَلَمْتَ كَتَبَتِي الْخَافِقُونَ؟ فَيَقُولُ: لَا يَا رَبِّ، فَيَقُولُ: أَفَلَاكَ عُدُوٌّ؟ فَيَقُولُ: لَا يَا رَبِّ، فَيَقُولُ: بَلَى إِنَّ لَكَ عِنْدَنَا حَسَنَةً، فَإِنَّهُ لَا ظُلْمَ عَلَيْكَ الْيَوْمَ، فَتَخْرُجُ بِطَاقَةٍ فِيهَا: أَشْهَدُ أَنْ لَا إِلَهَ إِلَّا اللَّهُ وَأَشْهَدُ أَنَّ مُحَمَّدًا عَبْدُهُ وَرَسُولُهُ، فَيَقُولُ: اخْضُرْ وَرَتِّكْ، فَيَقُولُ: يَا رَبِّ مَا هَذِهِ الْبِطَاقَةُ مَعَ هَذِهِ السَّجَلَاتِ، فَقَالَ: إِنَّكَ لَا تَظْلُمُ، قَالَ: «فَتَوْضَعُ السَّجَلَاتُ فِي كِفَّةٍ وَالبِطَاقَةُ فِي كِفَّةٍ، فَطَاسَبَتِ السَّجَلَاتُ وَتَقَلَّبَتِ الْبِطَاقَةُ، فَلَا يُنْقَلُ مَعَ اسْمِ اللَّهِ شَيْءٌ»، «هَذَا حَدِيثٌ حَسَنٌ غَرِيبٌ»

gjë që adhurohet pos Allahut, i bëhet haram pasuria dhe jeta e tij (pra i meret në mbrojtje)." ²⁷

Në hadithin e njohur që e trasmetojnë imam Buhariu, Muslimi dhe shumë të tjerë nga një numër prej sahabëve, pejgamberi (sal-lAll-llahu alejhi ue sel-lem) thotë:

"Jam urdhëruar t'i luftoj njerëzit derisa ata të shqiptojnë Kelimetu'sh-Shehadetin, të falin namazin dhe të japin zekatin. Nëse i veprojnë këto atëherë e kanë të mbrojtur pasurinë dhe jetën nga unë ..." ²⁸

Kjo fjalë është dega më e lartë e imanit...

Transmetohet nga pejgamberi (sal-lAll-llahu alejhi ue sel-lem) se ka thënë: "Imani ka gjashtëdhejtë a më shumë degë apo shtatëdhjetë a më shumë degë. Më e larta prej tyre është fjala "La ilahe il-lAll-llah", ndërsa më e ulëta, është të heqesh një pengesë nga rruga. Turpi gjithashtu është nga imani." ²⁹

Përsëri kjo fjalë është shkak për luftrat. Është fjalë që e përball babain me të birin në betejë, nënën e bën armik me fëmijët e saj, gjithashtu i "ka bërë pejgamberët (alejhimus-selam) të vuajnë lloje të ndryshme torturash, me në krye pejgamberin tonë Muhammedin (sal-lAll-llahu alejhi ue sel-lem). Është fjala e vet-

27. Muslimi, Kitabu'l-Iman.

28. Buhari, Kitabu'l-Iman; Muslimi, Kitabu'l-Iman; Ahmed, Musned: 8544.

29. Muslimi, Kitabu'l-Iman.

me që nuk lejohet të heqësh dorë prej saj kurrë. Është ajo fjalë për të cilën kryhet xhihadi, që është grada më e lartë e Islamit. Ajo është ajo fjalë për të cilën Nuhu (alejhis-selam) thirri në të për nëntëqind e pesëdhjetë vite, pa u lodhur dhe pa u mërzitur. Ajo është një fjalë që nuk mund të llogaritet rëndësia dhe vlera e saj... Përderisa kjo fjalë është kaq e rëndësishme dhe me vlerë, përderisa kënaqësia e kësaj bote dhe botës tjetër është e lidhur me këtë fjalë, atëherë kjo është ajo fjalë që ka përparësi të fillohet me të, të shpjegohet dhe të shkruhet për të.

KUPTIMI I FJALËS SË TEUHIDIT

Për të kuptuar domethënien e Kelimetu't-Teuhid-it (fjalës "La ilahe il-lAll-llah") sikurse e thamë edhe më parë, është e nevojshme të shtjellojmë se çdo të thotë fjala "llah." Sepse veti e kësaj fjale është mohimi i të gjithë "llahëve" dhe pranimi i vetëm një "llahu."

Atëherë cilët janë "llahët" që duhen mohuar dhe llahu që duhet pranuar?

Allahu i Madhëruar thotë:

وَالْهُكُمُ إِلَهُ وَاحِدٌ لَا إِلَهَ إِلَّا هُوَ الرَّحْمَنُ الرَّحِيمُ

"llahu juaj është një llah i vetëm! Nuk ka zot tjetër (të denjë për adhurim), përveç Atij, të Gjithëmëshirshmit, Mëshirëplotit!"¹

Mendimet e dijetarëve të islamit në lidhje me termin "llah" që përmendet në ajet janë kështu:

Imam Taberiu thotë: "llah është ai i cili meriton bindjen dhe adhurimin."

Ndërsa Razi në tefsirin e tij, gjatë shtjellimit të temës në fjalë, thotë: "Këto tregojnë se "llah" është ai të cilit i kushtohet adhurimi."

Bedaviu thotë: "Është ai i cili meriton të adhurohet nga ana juaj."

Siç u kuptua nga sa u tha më lartë, "llah" është di-

1. 2/Bekare, 163

kush (ose diçka) të cilit i kushtohet adhurimi. Ajetet që tregojnë për këtë janë të shumtë:

وَاتَّخَذُوا مِنْ دُونِ اللَّهِ آلِهَةً لِيَكُونُوا لَهُمْ عِزًّا. كَلَّا سَيَكْفُرُونَ بِعِبَادَتِهِمْ وَيَكُونُونَ عَلَيْهِمْ ضِدًّا

"Ata kanë marrë ilahë, në vend të Allahut, për t'i pasur ndihmës. Por jo! Ata do ta mohojnë adhurimin e tyre dhe do të bëhen armiqtë e tyre." ²

Nësë shihet me kujdes, vihet re se Allahu i Madhëruar përpara ka treguar se ata kanë marrë zota të tjerë përveç Allahut, pastaj këta ilahët do ta mohojnë ibadetin që i është kushtuar atyre. Kjo tregon se ilah, është ai të cilit i kushtohet ibadeti/adhurimi.

"La ilahe il-lAll-llah" do të thotë: Që të mohosh çdo ilah fallco të cilit i kushtohet adhurimi dhe pikë të cilës i dedikohet adhurimi të shohësh/të besosh vetëm Allahun e Madhëruar. Çdo person i cili e thotë këtë fjalë, duhet ta dijë se është duke thënë se do të adhurojë vetëm Allahun, dhe do ta njehsojë Allahun e Madhëruar në adhurim, duke mos ia drejtuar adhurimin dikujt, ose diçkaje tjetër përveç Atij.

Pra, kur shqiptojmë "La" kemi të bëjmë me "mohim/nefj" (shih: La ilahe il-lAll-llah), ndërsa kur themi "Il-lâ" bëjmë "pohim/ithbat" (shih: La ilahe il-lAll-llah).

"Ne nuk kemi nisur asnjë të dërguar para teje, që të mos

i kemi shpallur se: "S'ka ilah tjetër përveç Meje, andaj më adhuroni (vetëm) Mua!"³

Kjo fjalë, i është shpallur të gjithë pejgamberëve (alejhimus-selam). Nëse ne shqyrtojmë paraqitjen që i kanë bërë pejgamberët (alejhimus-selam) kësaj fjale tek popujt e tyre, atëherë do të qartësohet më mirë kuptimi i fjalës. Sepse libri jonë Kur'ani, nëse një fjalë në një vend e përmend të përmbledhur, në një tjetër vend e shpjegon atë në mënyrë më të zgjëruar. Shembulli më i mirë për këtë, janë historitë e pejgamberëve (alejhimus-selam). Le të shohim tani se si e kanë paraqitur pejgamberët (alejhimus-selam) këtë fjalë, në mënyrë që "La ilahe il-lAll-llah" të kuptohet më qartësisht:

"Çdo populli Ne i dërguam të dërguar (që u thonin njerëzve): "Adhuroni Allahun dhe shmanguni prej tagutit!..."⁴

"Ne e dërguam Nuhun tek populli i tij, e ai iu tha atyre: "O populli im! Adhuroni Allahun, ju nuk keni zot tjetër përveç Tij!..."⁵

"Fisit Ad, i dërguam vëllanë e tyre, Hudin. Ai iu tha: "O populli im! Adhuroni Allahun, ju nuk keni zot tjetër përveç Tij.""⁶

3. 21/Enbija, 25

4. 16/Nahl, 36

5. 7/A'raf, 59

6. 7/A'raf, 65

Ja pra përmbledhja e kësajë fjale nga gjuha e pejgamberëve (alejhimus-selam): Përkushtimi i ibadetit vetëm Allahut, që është i vetëm dhe pa shok dhe mohimi i të gjithë ilahëve fallco dhe tagutëve.

Pasi që u bë i qartë kuptimi i fjalës "La ilahe il-lAll-llah", dhe se domethënia e saj qënka që mos t'i dedikohet adhurimi dikujt/diçkaje tjetër përveç Allahut, dikujt mund t'i vijë ndërmend një pyetje e tillë: "Ka në këtë kohë dikush që adhurimin e tij ia dedikon dikujt/diçkaje tjetër përveç Allahut, që ju shtynë ju të flisni ende për këtë çështje?." Esenca e çështjes qëndron pikërisht këtu. Përderisa njerëzit nuk e kanë kuptuar se çdo të thotë ibadet/adhurim dhe përderisa ata kujtojnë se ibadetet/adhurimet janë vetëm namazi, agjërimi, zekati dhe haxhi, është shumë e natyrshme që nga ana e tyre të shtrohet kjo pyetje. Shkaku pse e kemi sjell në aktualitet këtë temë të rëndësishme është se: Ka shumë prej besimtarëve të cilët e thonë fjalën "La ilahe il-lAll-llah" dhe duke mos ditur në mënyrë të mirëfilltë se çdo të thotë adhurim, ose ngaqë adhurimin e kuptojnë shumë ngushtë, kujtojnë se po adhurojnë vetëm Allahun, por në fakt i gjen duke adhuruar krahas Tij edhe mijëra e mijëra zotëra të tjerë, të trajtave nga më të ndryshmet. Pra, qëllimi ynë me sjelljen në qëndër të vëmendjes edhe një herë të fjalës "La ilahe il-lAll-llah" dhe kuptimin e saj, është që këta njerëz dhe

të gjithë muslimanët të rishohin edhe njëherë vetet e tyre në raport me këtë çështje.

Fjala ibadet është një fjalë arabe që rrjedh nga rrënja (a-be-de).

Vjen në këto kuptime:

Robërim

Bindje duke u nënshtuar

Adhurim ndaj dikujt/diçkaje

Lidhja e dy gjërave me njëra-tjetrën, mosndarja e tyre nga njëra-tjetra.

Të ndalojë dikë, nga veprimi i diçkaje ⁷

Të japim tani disa shembuj nga Kur'ani Kerim, në mënyrë që të shohim çfarë është konkretisht ibadeti. Më pas do të duket qartë se çfarë adhuron, kujt ia drejtojnë ibadetin shumica e njerëzve sot.

7. Ky kapitull është marrë nga libri i Mevdudit "Katër Terme të Kur'anit.

IBADETI NË KUR'AN

Ti Japësh Të Drejtë Ligjvënijeje Dikujt Tjetër Përveç Allahut, Është Ibadet/Adhurim

اتَّخَذُوا أَحْبَارَهُمْ وَرُهْبَانَهُمْ أَرْبَابًا مِنْ دُونِ اللَّهِ وَالْمَسِيحَ ابْنَ مَرْيَمَ وَمَا أُمِرُوا إِلَّا لِيَعْبُدُوا إِلَهًا وَاحِدًا لَا إِلَهَ إِلَّا هُوَ سُبْحَانَهُ عَمَّا يُشْرِكُونَ

"Ata, në vend të Allahut, kanë zgjedhur për zotëra rabinët dhe murgjit e tyre, si dhe Mesihun, të birin e Merjemes, ndërkohë që janë urdhëruar të adhurojnë vetëm një Zot, përveç të Cilit nuk ka tjetër që meriton të adhurohet. I lartësuar qoftë Ai mbi gjithçka që ia shoqërojnë (në adhurim)." ¹

Kur peygamberi (sal-lAll-llahu alejhi ue sel-lem) po lexonte ajetin; "Ata, në vend të Allahut, kanë zgjedhur për zotëra rabinët dhe murgjit e tyre, si dhe Mesinë, të birin e Merjemes ..." erdhi Adij ibn Hatim, me një kryq prej sermi në qafë, i cili ishte i krishterë. Ndërsa po e dëgjonte nga leximi i profetit (sal-lAll-llahu alejhi ue sel-lem) ajetin në fjalë tha: "Ata nuk i adhuruan rabinët dhe murgjit." Ndërsa peygamberi (sal-lAll-llahu alejhi ue sel-lem) ia ktheu: "Prijësit e tyre në fe, ato gjëra që Allahu i kishte bërë haram, ia u bënë hallall dhe ato që Allahu i kishte bërë hallall, ua bënë haram. Kështu që masa e popullit iu bind gjykimeve të këtyre priftërinjve. Pikërisht kjo bindjeje e tyre ndaj priftërinjëve

1. 9/Teube, 31

është adhurimi që ata bënin kundrejtë priftërinjëve, për të cilin flet edhe ajeti i sipërpërmendur."²

Kur'ani, i cili është udhëzim e mëshirë dhe i dërguari i Allahut (sal-lAll-llahu alejhi ue sel-lem) është shpjeguesi i këtij Kur'ani, e kanë cilësuar si ibadet/ adhurim bindjen e popullit ndaj priftërinjëve të fesë së tyre të cilët ndryshonin urdhërat e Allahut, duke e bërë të lejuar apo të ndaluar e anasjelltas dhe si përfundim ia njohën të drejtën e ligjvënies përveç Allahut të Madhëruar, edhe prijësve fetarë. Në këtë mënyrë, siç e thekson Kur'ani dhe shpjeguesi i tij absolut, Muhammedi (sal-lAll-llahu alejhi ue sel-lem), ata kanë adhuruar krahas Allahut edhe priftërinjtë e tyre. Kjo është ajo çfarë ka shpjeguar i dërguari i Allahut (sal-lAll-llahu alejhi ue sel-lem) në lidhje me këtë ajet, ndërkohë që të gjithë ne e dimë se njëra nga detyrat e të dërguarit të Allahut (sal-lAll-llahu alejhi ue sel-lem) karshi ummetit të tij, është shpjegimi dhe sqarimi i ajeteve të Kur'anit:

"...Ndërsa ty (o Muhamed) të zbritëm Dhikrin (Kur'anin), me qëllim që t'ua shpjegosh njerëzve atë."³

Mendoni një herë! A po adhurojnë vetëm Allahun e Madhëruar këta njerëz sot, të cilët nga një anë e

2. Ngjarjen e kanë transmetuar Ibn Kethiri dhe Taberiu në tefsirin e ajetit 31 të sures Et-Teube. Gjithashtu e ka transmetuar Tirmidhiu në tefsirin e të njëjtës sure, në hadithin me numër: 3095.

3. 16/Nahl, 44

shqiptojnë Kelimetu't-Teuhidin dhe jo vetëm kaq, por e kanë futur atë edhe nëpër lloje të ndryshme dhikresh, ndërsa nga ana tjetër marrin pjesë nëpër gara të ndryshme politike të ashtuquajtura demokratike, nëpërmjet votimit nga ana e tyre të personave të ndryshëm, të cilët supozohet se do të jenë përfaqësuesit e tyre nëpër kuvende politike, për të vënë ligje të reja, për t'i ndërruar apo rinovuar e ndryshuar ligjet ekzistente, e më keq akoma, për të anuluar ligjet e Allahut në tokë dhe duke ia njohur, në këtë mënyrë të drejtën e ligjvënies, bashkë me Allahun edhe këtyre personave të ashtuquajtur politikanë e deputetë, apo po adhurojnë përveç Allahut edhe këta personat e tjerë të cilëve po ua njohin të drejtën e ligjvënies e cila, në fakt i përket vetëm dhe vetëm Allahut?!

Përderisa njerëzit gjenden në një humbje dhe shirk kaq të hapur, në atë që është baza e kësaj feje, njehsimi i Allahut në adhurim, duhet patjetër dhe është arsye më se e mjaftueshme për ta vendosur këtë temë në krye të rendit të ditës.

Normalisht se në këtë pikë, dikush mund të thotë: Keni të drejtë! Kjo është gabim sipas ajetit dhe tefsirit të tij. Mirëpo, njerëzit të cilët sot votojnë, nuk e bëjnë këtë me qëllimin që t'i japin dikujt të drejtën e ndërrimit të ligjeve të Allahut. E sidomos ata të cilët

votojnë partitë "Islame." (Që në fakt ata janë larg prej Islamit e gjithashtu Islami prej tyre...)

Dhe ne si përgjigje themi:

- Nësë shikohet me vëmendje në trasmetim edhe ata prej të krishtereve dhe çifutëve që iu bindën priftërinjëve të tyre në lidhje me ndryshimin e ligjeve të Allahut, nuk pranuan se po i adhuronin ata, përveç Allahut. Mirëpo kjo nuk e ndryshoi realitetin, i cili si përfundim i bëri ata adhurues të priftërinjëve. Dhe kjo u pa shumë qartë në ajetin përkatës.
- Ka dhe ajete të tjera në lidhje me këtë temë, që tregojnë se nëse i jepet kjo e drejtë tjetër kujt pos Allahut, kemi të bëjmë me kufër.

...إِنَّ الْحُكْمَ إِلَّا لِلَّهِ أَمَرَ أَلَّا تَعْبُدُوا إِلَّا إِيَّاهُ ذَلِكَ الدِّينُ الْقَيِّمُ وَلَكِنَّ أَكْثَرَ النَّاسِ لَا يَعْلَمُونَ

"Vendimi/gjykimi i përket vetëm Allahut; Ai ka urdhëruar që të adhuron vetëm Atë. Kjo është e vetmja fe e vërtetë, por shumica e njerëzve nuk e dinë." ⁴

Në këtë ajet, Allahu i Madhëruar pasi ka treguar se ligjvënia i përket vetëm Atij, ka ndaluar që të adhurohen të tjerë pos Atij. Nëse vërehet me kujdes, duket qartë se urdhëri për adhurim vetëm të Allahut të Madhëruar, ka ardhur direkt pas fjalisë e cila flet për ligjvënien si e drejtë e Allahut.

4. 12/Jusuf, 40

أَمْ لَهُمْ شُرَكَاءُ شَرَعُوا لَهُمْ مِنَ الدِّينِ مَا لَمْ يَأْذَنْ بِهِ اللَّهُ...

"A kanë ata idhuj, të cilët u kanë caktuar një fe që nuk e ka lejuar Allahu?!." ^{5 6}

Në ajet, ata të cilët vendosin ligje në atë që e ka ndaluar Allahu, janë quajtur zota të tjerë pos Tij. Ndërsa në kohën tonë, forma e qartë e këtij shirku është vota, e cila rrjedh si pasojë e fesë së demokracisë, ku me anë të kësaj vote, u njihet e drejta e ligjvënies njerëzve të ndryshëm.

Duaja Sı Ibadet/Adhurım

وَقَالَ رَبُّكُمْ ادْعُونِي أَسْتَجِبْ لَكُمْ إِنَّ الَّذِينَ يَسْتَكْبِرُونَ عَنْ عِبَادَتِي سَيَدْخُلُونَ جَهَنَّمَ دَاخِرِينَ

"Zoti juaj tha: "Lutmuni Mua, se do t'ju përgjigjem! Me të vërtetë, ata që tregohen mendjemëdhenj e nuk duan të Më adhurojnë, do të hyjnë në Xhehenem të poshtëruar!" ⁷

Fillimisht në ajet përmendet shprehja "Lutmuni Mua" dhe më pastaj vazhdimi i ajetit "ata që tregohen mendjemëdhenj e nuk duan të Më adhurojnë." Ky është argument që tregon se tek Allahu duaja llogaritet si Ibadet.

Gjithashtu në lidhje me tefsirin e këtij ajeti, Tir-

5. 42/Shura, 21

6. Për të marrë informacion më të gjërë në lidhje me këtë temë mund të lexoni risalen tonë me titull: "Dispozita e Atij që Voton." Kjo risale është publikuar në internet.

7. 40/Gafir, 60

midhiu dhe Ebu Davudi trasmetojnë nga Numan Ibn Beshir se peygamberi (sal-lAll-llahu alejhi ue sel-lem) ka thënë: "Duaja është ibadeti vetë (esenca e ibadetit)." Pastaj tha: "Zoti juaj ka urdhëruar kështu; dhe lexoi ajetin: "Me të vërtetë, ata që tregohen mendjemëdhenj e nuk duan të Më adhurojnë, do të hyjnë në Xhehenem të poshtëruar!"^{8 9}

Sikurse shihet, vetë peygamberi (sal-lAll-llahu alejhi ue sel-lem) me këtë ajet ka treguar se duaja është vetë ibadeti. Ndërkohë patëm treguar se kuptimi i Keli-metu't-Teuhidit është njëhësimi i Allahut në adhurim dhe të mohosh çdo gjë dhe çdo kënd që adhurohen pos Atij. Pra, nëse duaja është ibadet, atëhere si i bëhet halli atyre që sot i bëjnë dua tyrbeve dhe teqeve të personave që i quajnë njerëz të mirë, apo kur kanë ndonjë vështirësi çojnë menjëherë në mendje Abdul-kadër Xhejlanin duke pritur ndihmë nga ai, para Allahut të Madhruar? Këta janë në kundërshtim të plotë me fjalën "La ilahe il-lAll-llah", të cilën e shqiptojnë aq shumë dhe shpesh, duke mos ia ditur aspak kuptimin. Le ta mendojmë pak këtë gjendje të mjerueshme. Ah sikur këta të mjerë që e shqiptojnë këtë fjalë me gojën e tyre por që e kundërshtojnë me veprat e

8. 40/Gafir, 60

9. Transmeton: Tirmidhiu, Kitabu't-Tefsir; Ebu Davud, Kitabu's-Salah. Tirmidhiu pasi transmeton hadithin, thotë se hadithi është "*hasen, sahih*" dhe se ky hadith transmetohet gjithashtu nga Mensuri, gjithashtu shënon se ky hadith nuk njihet nëpërmjet ndonjë rruge tjetër përveç kësaj të Ebu Dherr-it.

tyre, ta kuptonin këtë fjalë qoftë edhe sa e kishte kup-tuar Ebu Xhehli. Gjendja e këtyre është si puna e një personi që thotë se unë nuk jam hajdut, por që në të njëjtën kohë është duke e futur dorën e tij në xhepin e dikujt për të vjedhur. Futen në ato vende (tyrbe e teqe) duke thënë dhe deklaruar se nuk adhurojmë dikë tjetër përveç Allahut (La ilahe il-IAll-llah), ndër-kohë që kur dalin nga atje, kanë adhuruar dikë tjetër përveç Allahut. Këtyre të mjerëve më poshtë po iu përmendim disa prej ajeteve të Allahut të Madhëru-ar:

"Vetëm për Atë është lutja e vërtetë! Kurse idhujt, të cilëve jobesimtarët u luten në vend të Allahut, nuk u përgjigjen lutjeve të tyre aspak. Rasti i tyre është si rasti i atij që i zgjat duart tek uji, për t'i ardhur te goja, por ai kurrsesi nuk i vjen. Lutja e jobesimtarëve është vetëm se e kotë (në humbje)." ¹⁰

"E kush është më keqbërës (zullumqar/i padrejtë) se ai që trillon gënjeshtër kundër Allahut ose që mohon sh-palljet e Tij? Atyre do t'u jepet çfarë u është caktuar (në Leuhi Mahfudh). E, kur t'u vijnë të dërguarit Tanë (en-gjëj), për t'ua marrë shpirtin, do t'u thonë: "Ku janë id-hujt që i adhuronit në vend të Allahut?" Ata do të thonë: "Na braktisën." Kështu ata dëshmojnë kundër vetes, se kanë qenë mohues." ¹¹

10. 13/R'ad, 14

11. 7/A'raf, 37

"Përveç Allahut, mos iu lut tjetërkujt nga ata që nuk të sjellin as dobi, as dëm. Nëse do ta bëje këtë, atëherë, ti do të ishe vërtet keqbërës (zullumqar/i padrejtë)." Nëse Allahu vendos që të të godasë ndonjë e keqe, askush nuk mund të ta largojë atë, përveç Tij, e nëse Ai do të të bëjë ndonjë të mirë, s'ka kush që ta pengojë mirësinë e Tij. Ai ia jep atë mirësi kujt të dojë prej robërve të Tij. Ai është Falës dhe Mëshirëplotë." ^{12 13}

"Nëse ju u luteni atyre, ata nuk e dëgjojnë lutjen tuaj, por edhe sikur ta dëgjonin, nuk do t'ju përgjigjeshin. Në Ditën e Kijametit, ata do ta mohojnë adhurimin që u bënit atyre. Askush nuk mund të të njoftojë ty (o Muhamed) ashtu si Ai që është i Gjithëdijshëm." ¹⁴

Ibadeti përfshin çdo fushë të jetës, çdo gjë të cilën e pëlqen dhe me të cilën kënaqet Allahu, ajo është ibadet.

Çdo gjë që është e veçantë vetëm për Të dhe çdo gjë që është e ndaluar t'i përkushtohet dikujt tjetër pos Tij, ajo është ibadet. Muslimani është ai që i drejtohet Allahut në çdo fushë të jetës. Namazi, kurhani, vdekja dhe jeta e tij, shkurtimisht çdo gjë që bën njeriu, i përket Allahut që nuk ka shok përveç Tij.

12. 10/Junus, 106-107

13. Dijetarët në tefsir dhulmin e komentojnë shirk. Shikoni në tefsirin e Taberit.

14. 35/Fatir, 14

Bindja Si Llojë I Ibadetit/Adhurimit

أَلَمْ أَعْهَدْ إِلَيْكُمْ يَا بَنِي آدَمَ أَنْ لَا تَعْبُدُوا الشَّيْطَانَ إِنَّهُ لَكُمْ عَدُوٌّ مُبِينٌ. وَأَنْ
اعْبُدُونِي هَذَا صِرَاطٌ مُسْتَقِيمٌ

"Vallë, a nuk ju kam urdhëruar, o bijtë e Ademit, që të mos e adhuronit shejtanin, e nuk ka dyshim se ai është vërtet armik i hapët i juaji, por të më adhuronit vetëm Mua?! Kjo është rruga e drejtë." ¹⁵

Allahu i Madhëruar në këtë ajet urdhëron: "...mos e adhuronit shejtanin..." Në përgjithësi, mufesirët kanë thënë se në këtë rast ibadeti ka kuptimin e bindjes. Me të vërtetë institucioni ndaj të cilit njeriu ia kushton bindjen, në të njëjtën kohë është qenia të cilën e adhuron. Me çfarë ligjesh e ndërton jetën njeriu, çdo kujt që i bindet ai në këtë aspekt, do të thotë se edhe ibadetin ia kushton atij. Bindja absolute është për Allahun dhe të dërguarin e Tij (sal-lAll-llahu alejhi ue sel-lem). Edhe bindja që i bëhet peygamberit (sal-lAll-llahu alejhi ue sel-lem) vjen si pasojë e urdhërit të Allahut për bindje ndaj tij (sal-lAll-llahu alejhi ue sel-lem). Ata drejtues të cilët sot bindjen e plotë nuk ia kushtojnë Allahut por ia kushtojnë Kombeve të Bashkuara, ata nuk janë robër të Allahut por janë robër të atyre institucioneve që ia kushtojnë atë bindje. Në të njëjtën kohë, ata të cilët votojnë institucione të cilat vendosin ligje, të cilëve do t'iu binden njerëzit,

15. 36/Jasin, 60-61

nuk janë njerëz që ia kushtojnë ibadetin Allahut por institucioneve në fjalë.

Bindja e cila është ibadet dhe që e nxjerrë njeriun nga feja, është ajo bindje e cila përfshihet në çështjet e kufrit. Bindja që bëhet në gjërat të cilat nuk janë kufër, është kundërshtim që nuk e nxjerr njeriun nga feja. Shembull për këtë është ngjarja e shejtanit dhe Ademit (alejhis-selam). Që të dy e kundërshtuan Allahun, duke kundërshtuar urdhërin e Tij. Por shejtani u emërtua qafir/mohues, ndërsa Ademi (alejhis-selam) kundërshtues.

"Kur u thamë engjëjve: "Përlunini në sexhde para Adem-it", ata u përlunën, përveç Iblisit, i cili nuk deshi, u tregua mendjemadh dhe u bë jobesimtar." ¹⁶

Sepse shejtani doli kundër urdhërit të Allahut dhe këtë e bëri nga mendjemadhësia. Ngaqë kundërshtimi i urdhërave të Allahut nga mendjemadhësia është kufër, shejtani u bë prej qafirave.

"Kështu, ata të dy, (Ademi dhe Havaja), hëngrën nga ajo pemë e u ndërgjegjësuan për lakuriqësinë e tyre, prandaj nisën të mbulohen me gjethet e Xhenetit. Ademi nuk e zbotoi urdhrin e Zotit të vet, kështu që devijoi (nga rruga e drejtë)." ¹⁷

Ademi (alejhis-selam) nuk bëri kufër, sepse nuk

16. 2/Bekare, 34

17. 20/Taha, 121

iu bind shejtanit, duke kundërshtuar Allahun në një punë kufri. Prandaj dhe nuk u quajt qafir, por vetëm kundërshtues i urdhërit të Allahut dhe si pasojë devijues nga rruga e drejtë (për momentin).

Përveç këtyre që përmendëm, çdo gjë e cila ceket në Kur'an dhe Sunnet, të cilën e do dhe është i kënaqur Allahu dhe i kushtohet vetëm Atij, ajo është ibadet. Kushdo që ia kushton këtë dikujt tjetër pos Allahut, ka vepruar në kundërshtim me Kelimetu't-Teuhidin dhe atë të vërtetë që e ka shqiptuar me gojën e tij, e ka përgënjeshtuar me veprat e tija. Fatëkeqësisht sot ibadete të tilla si kurbanit dhe llojet e tij, tavafi, nuk i kushtohen Allahut të Madhëruar, por sikurse ka qenë në kohën e injorancës, kanë ardhur në situatën që i kushtohen tyrbeve dhe teqeve të personave të cilët pretendohet se janë njerëz të mirë.

Një Çështje E Rëndësishme.

Shumë njerëz kur i pyet se çdo të thotë "La ilahe il-lAll-llah", përgjigjen duke thënë: "Nuk ka Zot tjetër përveç Allahut." Kur i pyet më pas se: "Shumë mirë, po "nuk ka Zot tjetër përveç Allahut" çfarë do të thotë? Zakonisht përgjigja e kësaj pyetjes së dytë është: "Nuk ka Zot tjetër përveç Allahut do të thotë se Ai është krijuesi jonë dhe Ai na furnizon me risk."

Por, ashtu siç e pamë edhe nga shpjegimi i deritanishëm, kuptimi i fjalës "La ilahe il-lAll-llah" nuk është ky.

Që Allahu është Krijuesi dhe Furnizuesi i vetëm që jep rriskun, këtë e dinin edhe mushrikët/idhujtarët e Mekës. Por kjo, nuk pati mjaftuar që ata të futeshin në Islam dhe nuk i pati shpëtuar nga shpata e pejgamberit (sal-lAll-llahu alejhi ue sel-lem).

Allahu i Madhëruar e ka treguar në disa ajete se mushrikët e Mekës e pranonin Atë si Krijues dhe Dhënës të rriskut.

"Nëse ti (o Muhammed) i pyet ata se kush i ka krijuar qiejt dhe Tokën dhe kush i ka nënshtuar (të rrotulohen) Diellin e Hënën, me siguri që ata do të të thonë "Allahu!" Atëherë, si po largohen (nga rruga e drejtë)? Allahu, ia zgjeron furnizimin kujt të dojë nga robërit e Tij, e dikujt ia zvogëlon. Allahu është vërtet i Dijshëm për çdo gjë. Nëse ti i pyet ata se kush e zbret ujin nga qielli dhe nëpërmjet tij e gjallëron tokën pas vdekjes së saj, me siguri që ata do të të thonë "Allahu!" Thuaj: "Qoftë lëvduar Allahu!" Por, shumica e tyre nuk mendojnë." ¹⁸

"Thuaj: "Kush u furnizon me risk ju, nga qielli dhe Toka? Kush mundëson të dëgjuarit dhe të shikuarit? Kush mund të nxjerrë të gjallën nga e vdekura dhe të vdekurën nga e gjalla? Kush i drejton gjërat?" Ata do të thonë "Allahu." E ti (o Muhammed) thuaj: "Atëherë, a nuk po e keni frikë Atë?" ¹⁹

18. 29/Ankebut, 60-63

19. 10/Junus, 31

Edhe me anë të ajeteve që treguam më lart nga dy sure të ndryshme, u bë e qartë se edhe nëse personi beson se Allahu është Krijues, Dhënës i riskut, i jetës dhe i vdekjes, se i drejton të gjitha punët në univers e më gjerë, ky besim nuk mjafton që ai të jetë musliman. Nëse kuptimi i fjalës "La ilahe il-lAll-llah" do të ishte ky, atëherë do të kishte qenë absurde lufta me mushrikët e Mekës, derisa këta të fundit të shqiptonin këtë fjalë. Sikurse e përmendëm më sipër, kuptimi dhe esenca e kësaj fjale është ta njësosh Allahun në ibadet dhe t'i mohosh zotat e rremë që adhurohen pos Allahut duke thënë "La" (Jo).

A kanë hyrë në Islam sot persona të tillë, të cilët e shqiptojnë fjalën "La ilahe il-lAll-llah" dhe nuk kuptojnë prej kësaj fjale gjë tjetër përveçse Allahu është Krijues. Nëse këta persona hyjnë në Islam në bazë të këtij kuptimi të kotë, atëherë çfarë ishte shkaku që nuk u konsideruan muslimanë mushrikët e Mekës?

Ndërkaq problemi i tyre nuk ishte se nuk e pranonin Allahun si Krijues. Problemi i tyre ishte, se ata ia kushtonin ibadetin disa gjërave të tjera përveç Allahut. Përshembull kur donin të bënin dua, ia drejtonin atë statujave që besonin se ishin të njerëzve të mirë. Sepse ata vetë ishin gjynahqarë. Kështu që patjetër duhej të ishte diçka që do të ndërmjetësonte ndërmjet tyre dhe Allahut.

Sa shumë i përngjason e djeshmja të sotmes! Edhe ata persona të cilët sot nga fjala "La ilahe il-lAll-llah", kuptojnë vetëm se Allahu është Krijues, duke qëndruar pranë (ose edhe nga larg) varreve të personave të cilët mendojnë dhe besojnë se janë të mirë, i thërrasin këtyre personave. Arsyet janë të njëjta. "Kush jemi ne? Ne nuk jemi gjë, vetëm se persona gjynahqarë dhe të mjerë. Ndërsa këta evlija, janë të vlefshëm dhe të devotshëm tek Allahu. Këta janë ndërmjetësuesit tanë."

"Keni Kujdes! Vetëm Allahut i takon adhurimi i vërtetë/i pastër! Sa për ata që marrin mbrojtës të tjerë, përveç Tij duke thënë: "Ne u lutemi atyre vetëm që të na afrojnë tek Allahu", Allahu me siguri që do t'i gjykojë për mospajtimet që kanë patur. Vërtet, Allahu nuk e udhëzon atë që është gënjeshtar e mohues." ²⁰

Pra dua ja në Kur'an u cek si lloj i adhurimit. Atëkohë njerëzit ia patën drejtuar lutjen gurëve dhe u bënë qafira. Madje u bënë qafira edhe pse e dinin Allahun dhe besonin në egzistencën e Tij. Atëherë çfarë është gjykimi për ata persona të cilët sot i drejtohen të tjerëve përveç Allahut, ndërkohë që besojnë në egzistencën e Allahut dhe që me këtë pretendojnë se janë bërë musliman? ²¹

Gjithashtu, mushrikët e asaj kohe e njihnin Allahun

20. 39/Zumer, 3

21. Në lidhje me këtë temë, shikoni Sahihun e Buharit në Kitabut't-Tefsir, tefsiri i ajetit 23 të sures Nuh.

e Madhëruar dhe i besonin Atij. Por në vend se t'ia jepnin Allahut të drejtën e Ligjvënies, ata ia dhanë atë të parëve të fiseve dhe drejtuesve. Edhe pse kur e bënin këtë e njihnin Allahun dhe i besonin Atij, kjo nuk iu mjaftoi atyre, për t'u quajtur besimtarë muslimanë. Edhe sot disa njerëz, të cilët nuk e kuptojnë fjalën "La ilahe il-All-llah", vetëm se Allahu është Krijues, nuk ua japin të drejtën e ligjvënies përfaqësuesve të fiseve si atëherë, por ua japin përfaqësuesve të popullit (deputetëve) nëpërmjet votimeve, por këta paraqiten si muslimanë. Po kush ua ka dhënë atyre këtë privilegj? Edhe çifutët, nga njëra anë i vepronin të gjitha llojet e haramëve dhe të shirkut, e nga ana tjetër thonin ne jemi robërit e dashur të Allahut dhe bijtë e Tij, ne nuk do të na prekë zjarri. Por këto hamendësime të tyre dhe shpifjet e ndryshme që i thanë në emër të Allahut, nuk i shpëtuan ata nga dënimi i Tij.

"Ata thonë: "Zjarri do të na prekë vetëm ca ditë të numëruara." Thuaju (o Muhammed): "A keni marrë për këtë ndonjë zotim prej Allahut, kështu që Ai nuk do ta shkelë kurrë zotimin e vet (dhe do t'ju dënojë pak) apo po shpifni kundër Allahut gjëra që nuk i dini? Nuk është kështu si thoni ju! Ata që bëjnë vepra të këqija dhe mbulohen nga fajet e veta, do të jenë banorë të zjarrit (të Xhehenemit), ku do të qëndrojnë përgjithmonë." ²²

Sikurse u kuptua nga këto që përmendëm, që fjala "La ilahe il-lAll-llah" t'i bëjë dobi një personi dhe ta shpie atë në rrethin e islamit, duhet që t'i kuptojë dhe t'i fusë në praktikë termat "Ilah" dhe "Ibadet." Normalisht që nuk duhet t'i kuptojë dhe jetojë këto terma sipas fesë së baballarëve dhe stërgjyshërve të tij, por sipas Kur'anit dhe Sunnetit. Si ka mundësi të largohen nga shirku ata persona të cilët nuk e kuptojnë thelbin e kësaj fjale, apo që e kuptojnë gabim atë? Duhet të kujtojmë se shejtani iu zotua Allahut se do t'i devijonte njerëzit nga rruga e drejtë. Dhe gjëja e cila më së shumti e kënaq atë, është rënia e njerëzve në shirk, si pasojë e dredhive të tij. Sepse për vepruesin e shirkut, nuk ka më falje nga ana e Allahut nëse ai vdes pa u penduar. Allahu na ruajtë!... Çfarë mund të jetë më e lehtë se sa rënia në shrik e një personi i cili nuk di se ç'është shirku, ibadeti/adhurimi dhe se çdo të thotë ilah? Si pasojë, detyra e ne thirrësave të kësaj feje të madhe, është që ta mbajmë gjithnjë e më shumë aktuale dhe në krye të rendit të ditës, çështjen e shpjegimit të kësaj fjale, në çdo rast dhe në çdo vend, në mënyrë që t'ua bëjmë të qartë njerëzve këtë, të cilës as që ia kanë haberin...

KUSHTET E FJALËS "LA İLAHE İL-LALL-LLAH"

Në këtë kapitull do të flasim për kushtet e fjalës "La ilahe il-lAll-llah" nën dritën e Kur'anit dhe Sunnetit. Disa persona që nuk e njohin as veten e tyre, të cilët shfrytëzojnë popullatën, duke përfutur nga injoranca e përhapur dhe nga numri i vogël i dijetarëve njëhsues, e kanë mashtruar popullin me disa dyshime shumë të ulëta. Këta "hoxhallarë" i drejtohen popullit nëpër minbere zyrtarë, në raste të mevludeve e bid'ateve të tjera të ngjashme (të cilat në fakt i kanë kthyer në burim jetese), duke iu thënë:

"Kush thotë "La ilahe il-lAll-llah" do të hyjë në Xhennet"

Kjo fjalë është hadith, por të cilit i është prerë kreu dhe fundi, i cili po vajton i përlyer me gjak si pasojë e cungimit që i është bërë. Ky hadith është shëndërruar në një fjalë të thatë duke u zhveshur nga obligimet, kuptimi, kushtet dhe nga gjërat që e anullojnë (e ç'aktivizojnë) atë. Gjendja e këtyre të devijuarve është si gjendja e atyre që i thonë njerëzve, faleni namazin se do të shkoni në Xhennet, por nuk ia mësojnë atyre abdesin, të drejtohen nga kibla, të mbulojnë vendet e turpshme dhe gjërat e ngjashme që e prishin namazin.

Allahu i Madhëruar e ka bërë obligim namazin dhe

pejgamberi (sal-lAll-llahu alejhi ue sel-lem), na ka nxitur për këtë çështje. Por cilin Namaz? Namazin që përbëhet vetëm nga fjalët dhe veprimet, apo namazin me abdes dhe duke u kthyer nga kibla dhe duke iu përmbajtur kushteve të tjera që e përbëjnë atë? Edhe çështja e fjalës "La ilahe il-lAll-llah" është si puna e kësaj. Normalisht që nuk përbëhet vetëm nga fjalët, por është një veprim me kuptim, që ka kushtet e veta dhe gjërat që e prishin atë. Sikurse është i kotë namazi dhe nuk i sjell dobi falësit nëse nuk realizohen kushtet dhe ruknet e tij, po ashtu është e pavlefshme fjala "La ilahe il-lAll-llah" dhe nuk i sjell dobi personit që e shqipton atë, nëse nuk i realizon kushtet dhe shtyllat e saj.

Çdo Të Thotë Kusht/Shart?

Dijetarët, në librat e tyre të usulu'l-fik'hut, e kanë përkufizuar në këtë mënyrë kushtin: "Kushti, është një element, në rast mungese të të cilit, nuk do t'u bënte fjalë për të kushtëzuarën, ose, nëse ky kusht zhduket, anulohet automatikisht edhe e kushtëzuara mbi të." ¹

Përgjithësisht, dijetarët, si shembull për këtë japin namazin me abdestin dhe zekatin me kushtin e kalimit të një viti për t'u dhënë zekat pasuria. Për ta sqaruar më tepër, abdesi është kusht i namazit. Nëse do të falnim namazin pa abdes, ky namaz do të ishte i

1. Vehbe Zuhajli, Usulu'l-Fikhil-Islami, 1/104.

pavlefshëm, për arsye se mungon abdesi, i cili është kusht për të qenë namazi i vlefshëm.

Nëse kthehemi tek çështja jonë: Kelimetu't-Teuhidi (fjala "La ilahe il-lAll-llah") posedon disa kushte. Nëse nuk veprohen këto kushte, ajo nuk i sjell dobi shqiptuesit të saj, sikurse nuk i sjell dobi namazi atij që e fal atë pa abdest. Një person i cili e fal namazin pa abdes edhe nëse pretendon vazhdimisht se fal namaz, ai nuk ka namaz. Edhe një person që e thotë fjalën "La ilahe il-lAll-llah", duke mos i plotësuar kushtet e saj edhe nëse e shqipton atë njëqind herë, ajo nuk i bën aspak dobi atij dhe sigurisht që është e kotë.

KUSHTI I PARË MOHIMI I TAGUTIT

Mohimi i tagutit është kushti i parë i fjalës "La ilahe il-All-llah", i cili nëse nuk realizohet, atëherë nuk bëhet fjalë as për imanin/besimin e mirëfilltë. Argument për këtë është ky ajet:

لَا إِكْرَاهَ فِي الدِّينِ قَدْ تَبَيَّنَ الرُّشْدُ مِنَ الْغَيِّ فَمَنْ يَكْفُرْ بِالطَّاغُوتِ وَيُؤْمِنِ بِاللَّهِ فَقَدْ
اسْتَمْسَكَ بِالْعُرْوَةِ الْوُثْقَى لَا انْفِصَامَ لَهَا وَاللَّهُ سَمِيعٌ عَلِيمٌ

"Ai që mohon tagutin (dhe gjithçka që adhurohet në vend të Allahut) dhe beson në Allahun, ka siguruar lidhjen më të fortë, e cila nuk këputet kurrë. Allahu dëgjon dhe di gjithçka." ¹

Allahu i Madhëruar, ka vendosur dy kushte në këtë ajet, për t'u kapur për nyjen më të fortë:

Mohimi i tagutit

Besimi në Allahun.

Çfarë është lidhja më e fortë e cila nuk këputet?

Muxhahidi, njëri prej mufesirëve, thotë se lidhja më e fortë që nuk këputet është "Imani", ndërsa Suddi thotë se është "Islami." Ibn Abassi dhe Said ibn Xhubejri kanë thënë se është fjala "La ilahe il-All-llah." Kurse Enesi (radijAll-llahu anhu), ka thënë se është "Kur'ani." ²

Imam Kurtubiu dhe Ibn Kethiri pasi i kanë trans-

1. 2/Bekare, 256

2. Shikoni tefsirin e ajetit 256 të sures Bekare nga Ibn Kethiri, gjithashtu shikoni edhe në tefsirin e imam Kurtubiut.

metuar këto komente, kanë thënë se të gjitha kthehen në të njëjtin kuptim dhe se nuk ka mospërputhje mes tyre. Nëse shikohen tefsiret që kanë bërë sahabet dhe selefët në lidhje me nyjen më të fortë që nuk këputet, të gjithë e kanë komentuar se është nga ato gjëra që nëse nuk gjenden, nuk realizohet feja.

Pra, nyja më e fortë që nuk këputet është imani, islami dhe fjala "La ilahe il-lAll-llah." Që islami të futet brenda këtyre gjërave të cilat i përmendëm më lart, patjetër duhet të plotësojë kushtin që është përmendur në ajet, që është "Mohimi i tagutit dhe besimi në Allah." Ky kusht nuk është një kusht që e ka vendosur ky apo ai. Është Allahu i Madhëruar që ka treguar se njerëzit mund të hyjnë në Islam me fjalën "La ilahe il-lAll-llah" dhe gjithashtu është Ai i cili i ka vendosur këto kushte për t'u realizuar kjo fjalë siç duhet. Dhomethënë se njeriu nuk ka të drejtë zgjedhje në këtë. Sikurse ka vënë kushte në çështje të tjera edhe në këtë pikë Allahu i Madhëruar ka vënë kushte të cilat duhen plotësuar për të qënë e saktë ajo çka pretendohet me gojë.

Për mohimin e tagutit gjithashtu edhe pejgamberi (sal-lAll-llahu alejhi ue sel-lem) ka tërhequr disa herë vërejtje duke thënë: " Kush thotë "La ilahe il-lAll-llah" dhe mohon çdo gjë që adhurohet pos Allahut, i bëhet

haram jeta dhe pasuria (domethënë meren në mbrojtje të muslimanëve). Kurse llogarinë e ka tek Allahu." ³

Në hadithet të cilat thuhet: "Islami është ndërtuar mbi pesë gjëra", përgjithësisht në fillim përmendet fjala "La ilahe il-lAll-llah." Në një hadith të cilin e tras-meton imam Muslimi pejgamberi (sal-lAll-llahu alej-hi ue sel-lem) duke e shpjeguar këtë fjalë thotë: "Islami ndërtohet mbi pesë gjëra. Të adhurosh vetëm Allahun dhe të mohosh çdo gjë që adhurohet pos Atij, të falësh namazin, të japësh zekatin, të shkosh në haxh dhe të agjërosh muajin e ramazanit." ⁴

Nga këto ajete dhe hadithe, kuptohet se baza e pa-diskutueshme pa të cilën nuk mund të realizohet lidh-ja e fortë që është fjala "La ilahe il-lAll-llah" mbi të cilën ndërtohet Islami, është mohimi i të gjithë tagutëve që adhurohen pos Allahut të Madhëruar. Nëse do të shikohet me vëmendje ajeti, do të vërehet se Allahu mohimin e tagutit e ka përmendur përpara besimit të vetes së Tij. Sepse gjatë historisë njerëzit nuk kanë patur problem në besimin e Allahut. Edhe pse mund të gjenden disa persona, përgjithësisht çështja në të cilën njerëzit kanë pasur probleme është "Çështja e mohimit të tagutit dhe adhurimi i Allahut të vetëm."

3. Muslimi, Kitabu'l-Iman

4. Muslimi, Kitabu'l-Iman

**Shpjegimi I Tagutit, Pa Mohimin E Të Cilët
Nuk Hyn Në Islam, Mohim I Cili Është Dhe
Kushti I Parë I Fjalës "La Ilahë Ill-Allah"**

Kuptimi gjuhësor i fjalës tagut është të kalohet në ekstrem; të kalohen kufijtë. Edhe kuptimi terminologjik është i përafërt me kuptimin gjuhësor, madje prej tij është marrë.

Imam Taberiu në tefsirin e ajetit 256 të sures Bekare e përshkruan kështu tagutin, "Mufesirët kanë rënë në kontraditë në kuptimin e fjalës tagut."

Ata të cilët thonë se është për qëllim shejtani, e transmetojnë nga Umeri (radijAll-llahu anhu), Muxhahidi dhe nga Suddi.

Ata të cilët thonë se është për qëllim magjistari, e transmetojnë nga Ebu'l-Alije.

Ata të cilët thonë se është për qëllim fallxhori, e transmetojnë nga Said Ibn Xhubejri dhe Ibn Xhurejhi.

Pasi i transmeton këto mendime thotë: "Sipas meje tagut është çdokush/çdo gjë, i cili i kalon kufijtë e Allahut dhe i detyron të tjerët ta adhurojnë atë përveç Allahut, ose këta e adhurojnë atë me dëshirë dhe i adhuruari e miraton duke mos kundërshtuar. Kjo qënie që adhurohet pos Allahut mund të jetë njeri, shejtan, idhull apo çdo gjë tjetër e cila adhurohet."

Ibni Kethiri në tefsirin e këtij ajeti, pasi transmeton se Umeri (radijAll-llahu anhu) ka thënë se tagut është shejtani, vazhdon fjalën e tij duke thënë: "Thënia e tij se taguti është shejtani është një mendim shumë i fortë. Sepse ky përkufizim i përfshinë të gjitha gjërat e këqija mbi të cilat ishin njerëzit e injorancës siç është adhurimi i idhujve, gjykimi tek ata dhe kërkimi ndihmë prej tyre etj."

Ibnu'l-Kajjim El-Xheuzijje tagutin e përshkruan kështu: "Tagut do të thotë rob i cili e ka kaluar kufirin duke u adhuruar, duke iu mbështetur atij dhe duke iu bindur. Tagut është çdo gjë që popujt preferojnë të gjykohen tek ai përveç Allahut dhe të dërguarit të Tij, e adhurojnë atë dhe që i binden atij, gjë për të cilën nuk kanë argument nga Allahu. Këta pra janë tagutët e kësaj bote. Nëse do të mendosh gjendjen e këtyre tagutëve dhe njerëzve, do të vëresh se shumica e njerëzve nuk adhurojnë Allahun, por tagutin. Nuk gjykohen tek Allahu dhe i dërguari i Tij (sal-lAll-llahu alejhi ue sel-lem), por tek taguti. Nuk e adhurojnë dhe nuk i binden Allahut, por tagutit..."⁵

Pas transmetimeve që bëmë nga dijetarët në lidhje me përshkrimin e tagutit, e shohim të dobishme të bëjmë këtë ndërhyrje: "Përgjithësisht njerëzit nuk e kanë dëgjuar qoftë edhe një herë në jetë termin tagut. Natyrisht që këtu del në pah kjo pyetje: Çfarë do të jetë halli i atyre personave të cilët nuk e kanë dëgjuar qoftë edhe një herë

5. I'lamul-Muvakki'in, 1/65

në jetë termin tagut, pa mohimin e të cilit nuk realizohet besimi islam? Po gjendja e atyre thirrësve, të cilëve Allahu u ka dhënë mudësinë e mbledhjes së njerëzve dhe ata e shfrytëzojnë këtë duke i ngopur njerëzit dhe vetet e tyre me nga një pjatë pilaf dhe kujtojnë se u plotësua islami me ngrenien e pilafit të ngrohtë? Ndërkohë bëhen shkak që këta njerëz të ngelin injorantë në çështjen e njohjes së tagutit, e jo më në mohimin e tij. Duke qënë kjo prej kushteve të fjalas "La ilahe il-All-llah", pra do të thotë prej kushteve të hyrjes në islam."⁶

Në fakt dijetarët kur e kanë shpjeguar kuptimin e fjalës tagut, kanë bërë përkufizime shumë të bukura. Por duke pasur parasysh se njerëzit janë larguar maksimalisht, madje i kanë larguar nga kuptimi dhe njohja e termave fetare, është me rëndësi që të përmenden disa cilësi dhe veçori të tagutit/tagutëve nga ajetet e ndryshme Kur'anore. Me qëllim që t'i kuptojmë cilësitë e tij dhe më pas ta mohojmë atë në çdo rast që mund të na dalë përpara. Veçanërisht kur disa grupime kanë marë në shqyrtim vetëm një anë të tagutit, që është "mosgjykimi me ligjin që ka zbritur Allahu" dhe që në këtë mënyrë, fatkeqësisht

6. Më ka rastisur vetë kur kam pyetur shumë veta, prej atyre që falin namaz në lidhje me termin tagut dhe kam vërejtur se shumica e xhematit nuk e njohin këtë term. Nëse doni ta vërtetoni këtë, ju këshilloj të pyetni vetë xhematin, bile jo ata të thjeshtit por pyetni xhematet që më së shumti pretendojnë se e njohin akiden. Madje i emërtojnë njerëzit, prej pasuesve të Teuhidit, me lloj lloj epitetesh nga injoranca e tyre dhe urrejta që kanë ndaj pasuesve të Teuhidit. (Sh.p.)

nuk e kanë njohur dhe mohuar tagutin me të gjitha format e tij. Përshembull, kur kam folur me një thirrës me të cilin njihem personalisht, sa herë që i'u përmendte taguti, i vinin ndërmend murtedët vendas, të cilët i janë vërsulur sot umetit islam, që emërtohen me emrat tanë dhe që flasin me gjuhën tonë. Pasi vazhdonte periudha e njohjes, jo vetëm që nuk i mohonte shumë prej tagutëve të cilët i kanë kaluar kufijtë në tagutllëkun e tyre, por mohonte veçse disa prej pushtetarëve. Atëherë, isha menduar përse të ndodhë kështu. Më vonë vura re se njerëzit nuk kishin dijeni nga shumë llojë tagutësh, ngaqë e kishin ngushtuar përshkrimin e tagutit vetëm në një kup-tim që i jepnin vetë. Jo vetëm që nuk i mohonin ata, por ndodhte edhe që i mbronin. Ata të cilët duan ta bëjnë përkufizimin e tagutit, ndonjëherë ndodh që të jetojnë pa patur haber nga shumë forma të mendimit, institucioneve, zakoneve dhe epsheve, të cilat janë shkak i tagutizmit (pra dikujt që është bërë tagut) dhe tagutizimit (të emërtuarit e dikujt si tagut). Në lidhje me këtë, le të marim në shqyrtim ajetet që kaluan dhe nën ndritën e ajeteve të kuptojmë cilësitë e tagutit.

Cilësia E Parë E Tagutit

اللَّهُ وَيُؤَيِّدُ الَّذِينَ آمَنُوا يُخْرِجُهُم مِّنَ الظُّلُمَاتِ إِلَى النُّورِ وَالَّذِينَ كَفَرُوا أُولَئِكَ هُمُ
الطَّاغُوتُ يُخْرِجُونَهُم مِّنَ النُّورِ إِلَى الظُّلُمَاتِ أُولَئِكَ أَصْحَابُ النَّارِ هُمْ فِيهَا
خَالِدُونَ

"Allahu është Mbrojtësi/Ndihmuesi i atyre që besojnë. Ai i nxjerr ata nga errësirat (e ndryshme) tek drita. Sa për ata që nuk besojnë, mbrojtësi/ndihmuesi i tyre është taguti, i cili i nxjerr ata nga drita dhe i shpie në errësira (të ndryshme). Këta janë banorët e zjarrit (të Xhehenemit), aty do të qëndrojnë përgjithmonë." ⁷

Imam Taberiu në shpjegimin e këtij ajeti thotë: "Allahu i Madhëruar është "Miku" dhe "Ndihmuesi" i atyre që besojnë. Ai i ka miqësuar ata me suksesin dhe ndihmën që ka dhënë. Ai i nxjerr ata nga errësirat e ndryshme të kufrit/mosbesimit dhe i shpie në dritën e imanit/besimit. Pastaj vazhdon dhe thotë: "Ndërsa miq të qafirave, janë idhujt që i adhurojnë pos Allahut dhe të ngjashëm me to. Këta i nxjerrin pasuesit e tyre (qafirat) nga drita e imanit dhe i fusin në errësirat e kufrit."

Ibn Kethiri në tefsirin e tij, pasi përmend disa gjëra të ngjashme vazhdon e thotë: "Si shkak i kësaj, fjala dritë (nur) u përdor në njëjës. Ndërsa fjala errësirat (dhulumat) u përdor në shumës, sepse e vërteta është një, kurse kufri ka disa forma dhe të gjitha janë të kota."

Kjo është cilësia e parë e tagutit. Ai gjithnjë perso-

7. 2/Bekare, 257

nat të cilët i binden atij, i largon ata nga drita e imanit që është Kur'ani, Sunneti, Teuhidi dhe i shpie në errësirat e kufrit dhe shirkut. Çdo qenie e cila e posedon këtë cilësi, në çfarëdo grade të jetë apo çfarëdo emri të ketë, është tagut. Disa shembuj në lidhje me këtë do të rradhiteshin si më poshtë.

Shejtani

Umeri (radijAll-llahu anhu), tagutin e ka komentuar si shejtan. Sepse shejtani është burimi i të këqijave në sipërfaqen e tokës. Ai është i vendosur t'i devijojë njerëzit, për të cilën gjë i ka dhënë fjalën Allahu:

"Allahu tha: "Çfarë të pengoi ty të mos përuleshe, kur të urdhërova?" Ai (Iblisi) u përgjigj: "Unë jam më i mirë se ai. Mua më krijove nga zjarri, kurse atë e krijove nga balta." Allahu i tha: "Atëherë, zbrit prej andej (Xhenetit)! Ti nuk ke të drejtë që të krenohesh në të! Shporru, me të vërtetë, ti je prej të poshtëruarve." (Iblisi) tha: "Më jep afat deri në ditën kur ringjallen njerëzit!" Allahu i tha: "Ti je nga ata që u është dhënë afati." Ai tha: "Për shkak se Ti më flake tej, unë do t'u zë pritë njerëzve në rrugën Tënde të drejtë, e do t'u vijë atyre nga përpara dhe nga mbrapa, nga e djathta dhe nga e majta, e kështu Ti do të vëresh se shumica prej tyre nuk do të jenë mirënjohës!" Allahu i tha: "Dil prej andej i përbuzur dhe i përjashtuar!

Pa dyshim, Xhehennemin do ta mbush me ty dhe me të gjithë ata që shkojnë pas teje!"⁸

Në një vend tjetër në Kur'an ky dialog zhvillohet kështu:

"Allahu i tha: "O Iblis, ç'pate ti që s'u bashkove me ata që u përlën?" (Iblisi) tha: "Unë nuk i përulem një vdekatori që Ti e ke krijuar nga balta e thatë e marrë prej baltës së zezë pa formë." Allahu tha: "Atëherë, dil prej Xhennetit! Ti je vërtet i mallkuar! Le të jetë mallkimi mbi ty deri në ditën e Kijametit!" (Iblisi) tha: "Zoti im, më jep afat deri në ditën kur ata do të ringjallen!" Allahu tha: "Sigurisht që do të të jepet afat deri në një ditë të caktuar. (Iblisi) tha: "Zoti im, për shkak se më çove në humbje, unë do t'ju zbukuroj atyre (njerëzve) rrugën e gabuar në tokë dhe të gjithë do t'i shpie në mashtrim, përveç robërve të Tu të singertë."⁹

Ai ia pati dhënë fjalën Allahut se do t'i devijojë njerëzit dhe i qëndroi besnik fjalës së dhënë. Por duhet pranuar se: "Allahu nuk i ka lënë njerëzit të vetëm në përballje me devijimin e shejtanëve, por nëpërmjet pengambrëve të dërguar herë pës here, Allahu ia ka bërë të qartë njerëzve se si të ruhen dhe t'i shmangen devijimit të shejtanëve."

"Dhe tha: "Zbritni prej Xhennetit që të dy (Ademi dhe

8. 7/A'raf, 12-18

9. 15/Hixhr, 32-40

djalli)! Do të jeni armiq të njëri-tjetrit. Kur t'ju vijë udhëzim nga ana Ime, kush do ta pasojë udhëzimin Tim, ai as nuk do të humbë, as nuk do të bjerë në mjerim. Kushdo që i kthen shpinën këshillës Sime, ai do të ketë një jetë të mjeruar dhe Ne, në ditën e Kiametit, do ta ringjallim të verbër." ¹⁰

Ata të cilët e ruajnë veten e tyre prej devijimit të shejtanit, janë të kapur fort pas udhëzimit që ka ardhur nga Allahu, domethënë pas Kur'anit dhe Sunnetit. Çdo rrugë e cila është jashtë udhëzimit që ka sjellë Allahu, është rrugë e shejtanit. Çdo metodë tjetër është prodhim i dëshirave dhe i epsheve. Pasuesi i kësaj metode që është jashtë rrugës së udhëzimit, le ta emërtojë atë me çfarë emri të dojë, kjo nuk ndryshon. Puna e vetme e shejtanit është t'i largojë njerëzit nga drita e udhëzimit dhe t'i fusë ata në errësirat e kufrit, bidatit, haramit dhe fiskut. Kjo cilësi që ai e posedon, e bën atë që të jetë koka e tagutëve. Prandaj dhe njëri prej sahabeve më të nderuar, Umeri Allahu qoftë i kënaqur me të, pati thënë më lart se taguti është shejtani.

Thirrësat E Demokracisë

Thamë se cilësia e parë e tagutit është që i largon njerëzit nga drita e shpalljes dhe i fut ata në errësirat e pafundme të kufrit, shirkut dhe fiskut. Ndërkohë që

10. 20/Taha, 123-124

drita e shpalljes është ajeti: "Gjykimi i takon Allahut dhe vetëm Allahut", errësira e kufrit është principi: "Pushteti, pa asnjë kufizim dhe kusht (në mënyrë absolute), i takon popullit." Pra sipas dritës së shpalljes, e drejta e ligjvënies është vetëm e Allahut. Duke qenë se Ai është Krijuesi i çdo krijese dhe çdo gjëje tjetër dhe gjithashtu është i Vetmi që ia siguron atyre furnizimin në mënyrë absolute, atëherë edhe të drejtën për të urdhëruar ose ndaluar për diçka, e ka vetëm Allahu i Plotëfuqishëm, i Gjithdijshti dhe Furnizuesi absolut.

"...Vetëm Atij (Allahut) i përket Krijimi dhe Urdhërimi. Qoftë bekuar Allahu, Zoti i botëve!"¹¹

Por sot faraonët modern, të cilët emrat mund t'i kenë edhe islamë, kërkojnë prej njerëzve të votojnë, gjë e cila është elementi më bazë i fesë së demokracisë, dhe legalizojnë hyjnizimin e epsheve të tyre duke u fshehur pas pallavrës "pushteti i popullit", i nxjerrin njerëzit nga drita e shpalljes Hyjnore dhe i shpien në thellësinë e errësirave të kufrit dhe shirkut. Në fakt, nuk janë këta të parët që e bëjnë këtë. Edhe paraardhësi i tyre Faraoni, që shekuj më parë, kishte një pretendim të ngjashëm, por ai nuk e fshehu pretendimin e tij të hyjnizimit të epshit, siç bëjnë nipërit e tij sot, por e shpalosi atë hapur:

"Dhe Faraoni tha: "O pari! Unë nuk di që për ju ka tjetër

11. 7/A'raf, 54

zot përveç meje! O Haman, më ndez një zjarr për të pjekur qerpiçë dhe më ndërto një kullë të lartë që të ngjitem te Zoti i Musait. Jam i bindur se ai (Musai) gënjen!" ¹²

Faraoni nuk është fshehur pas pallavrave si "demokracia", "pushteti i takon popullit" etj., por ka dalur hapur me pretendimin e ilahijes (domethënë se ai është me urdhërat e të cilit drejtohen njerëzit dhe se ai meriton të adhurohet). Me kalimin e kohës ky pretendim i qartë u zhduk dhe erdhi epoka e politikës. Si përfundim, qëllimet nuk duhen thënë më hapur si më parë, por duhen gjetur metoda të ndryshme për të vënë në gjumë popullin e thjeshtë.

Fahrudin er-Razi në tefsirin e këtij ajeti thotë: "Faraoni me pretendimin e tij se është zot i cili meriton të adhurohet, nuk ka pasur për qëllim se unë kam krijuar tokën, qiejt dhe malet. Ishte e pamundur që të bënte një pretendim të tillë. Pra, duhet të ishte një pretendim ku dhe njerëzit të kishin një farë hapësire për ta besuar. Prandaj dhe pretendimi i tij si zot, ishte në kuptimin që njerëzit duhet t'i bindeshin apsolutisht mbretërimit dhe pushtetit të tij dhe të dorëzoheshin para forcës së tij." ¹³

Ata të cilët në çdo rast ia japin të drejtën e ligjvënies tjetër kujt pos Allahut me anë të votave, apo edhe me forma të tjera që mund t'i përfshijë kuptimi i termit

12. 28/Kasas, 38

13. E përmbledhur

"ilah", i kanë bërë të adhuruar të tjerë pos Allahut. Njëkohësisht i kanë marë zota pos Allahut.¹⁴

Institucionet Që Përhapin Mendime Dhe Moral Në Kundërshtim Me Metodën Islame

Njerëzit të cilët jetojnë nën dritën e Islamit dhe të shpalljes, shenjtërojnë vetëm Allahun dhe vetëm para tij përkulen me përvulje dhe respekt. Por fatkeqësisht, sot gjendja është krejt e ndryshme në institucionet e arsimit dhe edukimit ku janë dorëzuar fëmijët tanë, që janë qeniet më me rëndësi në këtë botë dhe edukimin/arsimin e të cilëve islami e ka vendosur në një shkallë të një rëndësie të veçantë. Fëmijët çdo mëngjes pa përjashtim, qëndrojnë përpara statujës me përvulje dhe respekt, duke iu kërkuar gjatë këtij riti që të betohen se nuk do ta përmbysin sistemin dhe sheriatin e vendosur nga personi në statujë, porse do të ecin përpara pa u lëkundur në zbatimin dhe përforcimin e mëtejshëm të sistemit të pa fe, laicitetit.¹⁵

14. Shikoni tefsirin e ajetit 31 të sures Teube.

15. Ky rit është i përditshëm dhe i detyrueshëm për nxënësit e shkollave në Turqi, të paktën deri në fund të shkollës së mesme. Ata, çdo ditë kur futen në shkollë, qëndrojnë përpara bustit të Mustafa Qemalit dhe betohen se do të shkojnë pas rrugës së tij, se nuk do të lejojnë kthimin e ligjit të Allahut edhe një herë në këtë vend. Gjithashtu njëra nga parrullat me të cilat brohorasin nxënësit gjatë hyrjes nëpër klasa është: "Sa krenari të thuash se jam turk." E shoh të arsyeshme të tregoj se një betim i tillë vlen edhe për zyrtarë të ndryshëm dhe për të gjithë punojësit e shtetit, duke pasur parasysh këtu edhe imamët e xhamiave. Prsh. Kyreministri Erdogan duhet patjetër të betohet se do të jetë ruajtësi dhe vazhduesi i sistemit laik ataturkist dhe se nuk do të tolerojë askënd i cili do të tentonte përmbysjen e tij. Por nuk mbaron me kaq, menjëherë pas marrjes zyrtare të detyrës, atij i duhet të shkojë të bëjë edhe

Sipas dritës së shpalljes, gjëja e parë që i mësohet njerëzve është Teuhidi. Por institucionet e arsimit që janë çerdhet e errësirës, kufrit dhe shirkut, përpara se fëmija të mësoi Teuhidin, i mësojnë atij rregullat dhe revolucionet e demokracisë, laicitetit, nacionalizmit e të ngjashme, të cilat janë plotësisht në kundërshtim me atë që ai duhet të mësojë, Teuhidin. Vallë! A nuk është kjo nxjerrje (dhe biles zvarrë) e fëmijëve tanë nga drita e besimit, për tek errësirat e kufrit dhe shirkut? Atëherë këto institucione posedojnë cilësinë e parë të tagutit, e cila është largimi i njerëzve nga drita e Teuhidit dhe zhytja në errësirat kufrit. Por megjithatë, njeriu, i cili në fakt nuk mund të kapet pas fjalës "La ilahe il-lAll-llah" përderisa nuk ka mohuar çdo tagut, si pasojë edhe e kokëfortësisë dhe kryeneçësisë së tij, tradhton dhe shkon e dorëzon fëmijën e tij në vende të tilla, ku në fakt është urdhëruar që të largohet nga një veprim i tillë.

Sipas dritës së shpalljes hyjnore, ai që duhet të ndërtojë skeletin e mendimit të njeriu është Kur'ani. Ai është e drejta absolute, në të nuk ka gjëra të kota dhe as gabime. Ky Kur'an është burimi i udhëzimit dhe mëshirës, i cili duhet të pasohet në çdo rast.

Por, gjendja është krejt në kundërshtim me çfarë

një qëndrim respekti dhe përkulje përpara varrit të zotit të shtetit ataturkist dhe më pas të betohet edhe njëherë për ato që u thanë më lartë. Por, këtë herë duke iu drejtuar atij, sikur të ishte pranë duke biseduar. (Sh.p.)

thamë më lart, kur vërejmë se ç'po bëhet nëpër këto institucione përhapëse të errësirave të kufrit. Sipas tyre, e vërteta absolute është mendja, çfarë është e përputhshme me të merret si e saktë, e çfarë i kalon kufijt e saj, është e papërputhshme nga ana e saj, ajo refuzohet, kundërshtohet, lihet anash. Kjo është ajo çfarë sjell modernizmi dhe duhet t'i përshtaten patjetër këtyre rregullave ata që dëshirojnë të integrohen në shekullin e XXI-të.

Por nga ana tjetër kemi një popull musliman, i cili as që e ka haberin se ç'mund të jetë fjala tagut, por kur vjen puna për Islam, thotë jam unë e s'ka tjetër. Atëherë si mund ta mohojnë ata tagutin, ndërkohë që nuk ia njohin çehren e surratin dhe as zërin e nishanin.

Çdo sistem i tagutit, posedon disa metoda për t'i nënshtruar njerëzit ndaj vetes. Faraonët modern të ditëve tona nuk përdorin më magjistarë, fallxhorë, shtriga e shtriganë për t'i hutuar e frikësuar njerëzit, por në vënd të këtyre ata kanë themeluar institucionet e "arsimit" dhe të "fësë." Të gjithë e dimë se arsimi i detyrueshëm i cili më herët ka qënë më i shkrutër, me kalimin e kohës u bë tetë e më pas akoma nëntë vjet. Vallë, këta tagutë të cilët nuk bëjnë gjënë më të vogël vetëm se pasi të shohin interesin e tyre, e kanë dashuri arsimin e detyrueshëm që sa vjen e zgjatet,

sepse e duan popullin shumë, apo shkak i vërtetë është diçka krejt tjetër?

Kurrë! Nuk mund të thuhet se ata po mendojnë të mirën tonë, sepse kjo do të ishte në kundërshtim me rendin e pandryshueshëm të Allahut të Madhëruar:

"Mohuesit, prej ithtarëve të librit dhe politeistëve (paganë), nuk dëshirojnë që të zbresë ndonjë e mirë për ju nga Zoti juaj. Por Allahu ia dhuron mëshirën e Vet kujt të dojë. Allahu zotëron mirësi të madhe." ¹⁶

Këto lloj institucionesh arsimit, janë çerdhe ku nënshtrohen njerëzit dhe vihen në shërbim të sistemit. Argumenti më i qartë për këtë, është madhërimi që i bëhet çdo mëngjes statujës idhull, duke qëndruar në këmb, përlurur dhe rite të tjera adhurimi me anë të të cilave adhurohet ajo statujë. Jo vetëm që mos-pjesmarrja në këto lloj ceremonish është e paimagjinueshme, por edhe lëvizja më e vogël me dashje apo padashje, në formë kundërshtuese që mund të bëjë ndonjë fëmijë në kundërshtim me normat e ritit të adhurimit, është shkak mëse i mjaftueshëm për përjashtimin e tij nga shkolla dhe ndoshta ndonjë dënim familjes. Pastaj, si pasojë e ndonjë veprimi të kësaj natyre, që mund të jetë edhe padashje, fëmija gjatë gjithë jetës së tij, do të përballlet me vështirësitë e një personi me regjistër të njollosur. ¹⁷

16. 2/Bekare, 105

17. Edhe kjo pjesë është diçka që praktikohet në shtetin turk dhe nuk ka shumë

Mësuesit e këtyre shkollave të cilët janë robërit e sistemit vetëm për shërbim zyrtar, i flasin fëmijëve, të cilët ende nuk kanë dijen e duhur për Allahun dhe fenë e tyre, me fjalë totalisht kufri dhe në këtë mënyrë bëjnë që prej vegjëlisë fëmijës t'i priset besimi i pastër. Allahu i madhëruar në ajet urdhëron e thotë:

"Ai jua ka shpallur në Libër se: Kur të dëgjoni se mohohen fjalët e Allahut dhe bëhet tallje me to, atëherë mos rrini me ata (njerëz që veprojnë kështu), derisa të ndërrojnë bisedë, përndryshe do të jeni si ata. Allahu do t'i tu bojë në Xhehenem të gjithë hipokritët dhe mohuesit." ¹⁸

Allahu i Madhëruar ka dhënë këtë gjykim për ata që qëndrojnë në vendet ku bëhet kufër, përderisa ata nuk kundërshtojnë: "përndryshe do të jeni si ata." Kështu pra helmohet truri i pastër i natyrshmërisë njerëzore me helmin e kufrit. Kjo vjen deri në atë gjendje sa fëmijës më vonë nuk i bën më aspak përshtypje dhe i duken normale fjalët e kufrit që dëgjon e thotë dhe veprat e kufrit që shikon nga të tjerët ose që i vepron vet. A nuk është pikërisht ky problemi i brezit tonë? Ky brez i cili pasi që e sheh veten si musliman, duke

lidhje me vendin tone. Por megjithatë vlen të përmendet se në vendin tonë problem përbën këndimi i të ashtuquajturit himni i flamurit, brenda të cilit gjenden shumë fjalë dhe shprehje në kundërshtim me islamin. Edhe pse në libër herë pas here mund të vërehen pjesë që nuk përbëjnë shumë problem në shqipëri, ne vendosëm që të mos t'i heqim, por t'i botojmë siç janë edhe për të qenë më të përpiktë me amanetin por edhe për të pasur më shumë informacion lexuesi për mulimanët nëpër botë. (Sh.p.)

kujtuar se islami kalon nga babai te fëmija, bën dhe thotë aq shumë kufriate dhe nga ambjentimi i thellë me këtë gjendje, nuk ndjen asnjë lloj shqetësimi. Dhe kështu në fazat e mëvonshme të jetës kur të bëjë ose thotë ndonjë kufër nxjerrës nga islami, ai do të kujtojë se akoma gjendet brenda islamit.¹⁹

19. Kam biseduar me shumë kujdestarë të fëmijëve dhe i kam këshilluar ata që ti marin fëmijët e tyre nga këto institucione të tagutit, por fatkeqësisht kam hasur në kundërshtimin e tyre. Gjatë bisedave që kam bërë, i kam treguar se fëmija nuk shpëton nga kufri në këto shkolla. Në një rast isha për vizitë në shëtitëpinë e një prindi që i ka fëmijët në shkollë dhe që vazhdimisht e kam këshilluar që t'i largojë fëmijët nga shkolla dhe për çudi ai vetë atë ditë mua më tregoi se në abetare gjendej një tekst që përmbante shirk dhe mësuja ia kishte dhënë për ta mësuar përmendësh. Më pas ai pretendoi se do të dërgonte një nga fëmijët e tjerë t'i thoshte mësueses që mos t'ia kërkonte fëmijës së tij t'a thoshte këtë frazë, por fatkeqësisht nuk ndodhi ajo që ai shpresonte dhe fëmija shkoi në shkollë dhe ia recitoi mësueses atë pjesë. Raste të tilla ka plot. Gjithashtu dua të përmend këtu se jam mërzitur shumë kur kam marë vesh se dy thirrësa që në fjalë pretendojnë se e mohojnë tagutin, ndërsa në vepër Allahu e di gjendjen e tyre, i kishin çuar fëmijët e tyre në këtë institucion të tagutit. I bëj thirrje të gjithë prindërve që t'i largojnë fëmijët e tyre nga këto institucione të tagutit, sepse për çdo vepër të kufrit apo shirkut, apo gjynah që bëjnë fëmijët e tyre në shkollë, janë ata përgjegjës para Allahut dhe janë ata të cilët do të ndëshkohen për këtë. O prindër! Mos i dërgoni fëmijët tuaj në duart e atyre të cilëve jeni obliguar ti kundëstoni. Insha All-llah! Nëse na e mundëson Allahu, kemi nijet që të botojmë një artikull që flet gjerësisht në lidhje me këtë temë. (Sh.p.)

Përfaqësitë Zyrtare Të Muslimanëve/Islamit²⁰

Këta tagutë të "mençur" dhe mjeshtëra në aspektin e robërimit të mendjeve të njerëzve, si të tillë, sillen të ndjeshëm ndaj vlerave fetare të popullit. Sigurisht që kjo ndjeshmëri, kufizohet vetëm me institucionet fetare që ata i kanë nën kontroll. Ata ia prishin natyrshmërinë njerëzve me anë të këtyre institucioneve, duke servirur vetëm atë pjesë të fesë e cila nuk bie ndesh me interesat e tyre. Si shkak i kësaj, ata e paraqesin veten si muslimanë para popullit dhe kështu, kanë hyrë si pengesë ndërmjet tyre dhe thirrjes së pasuesve të Teuhidit. Namazi i Xhumasë, i cili ruan nivelin e lartë të rëndësisë së tij në popull, është një rast i mirë për ata. Mëmbërët të cilët janë vendi i peygamberëve në të cilët thuhet e vërteta dhe ndriçohen njerëzit, ua kanë shpërndarë robërve zyrtarë që gjenden nën kontrollin e tyre. Kështu që populli mbahet në nivelin që ata duan.

Nuk mund të jenë bashkë në të njëjtën kohë siste-

20. E dimë të gjithë se shtetet bashkëkohore ku jetojnë muslimanët, qofshin si pakicë apo shumicë nuk janë shtete të drejtuara me ligjin e Allahut ose pjesërisht të drejtuara. Dhe duke e ditur se një shtet i tillë nuk mund të ketë jetëgjatësi në një vend ku ka islam dhe muslimanë të vërtetë, atëherë ata e kanë zgjidhur këtë duke zyrtarizuar islamin me anë të institucioneve zyrtare të "përfaqësimit" të islamit ose muslimanëve. Por shihet qartë nga veprimtaria e tyre se në fakt këto janë institucione të pengimit të muslimanëve, hutimit dhe të vënies në gjumë, duke propaganduar një islam brenda kornizave të ligjeve të shtetit ku ato operojnë. Një islam të cunguar, pa kokë, pa gjymtyrë dhe pa organe. Në trojet tona këto lloje institucionesh mbajnë emërime të ndryshme si Bashkësi Islame, Komuniteti Musliman, Bashkësi Fetare Islame etj. (Sh.p.)

mi i fesë dhe ai i tagutit. Nëse sistemi jep liri në shpjegimin e disa prej gjërave të fesë dhe pengon, duke hapur luftë në mënyra të ndryshme ndaj pjesës tjetër, atëherë, këto çështje për të cilat është dhënë leje duhen analizuar. Dhe nuk ka dyshim se urimi i festave të ndryshme nga maja e minberit, festa të cilat janë ose simbol i kufrit dhe shirkut, ose i demokracisë, laicizmit, nacionalizmit etj.-që në fakt e kota është vetëm një- dhe që dëgjohen nga të pranishmit pa bërë gërmek, është shpjegimi më i mirë për të ilustruar atë që po mundohemi të themi.²¹

21. Edhe kjo pjesë ka më shumë lidhje me Turqinë, ku imamët janë nëpunës të shtetit ku hutbet, vazet dhe të gjitha shërbimet fetare janë të kontrolluara rreptësisht nga shteti, megjithëse kohëve të fundit ka zëra për dhënien fund këtyre praktikave. Momentalisht, atje hutbet shpërndahen të gatshme, gjithashtu vazet etj. Madje edhe ezani thirret me "sistem qëndrorë", pra vetëm nga një ose dy xhami në të gjithë qytetin, duke u shpërndarë kështu në të gjitha xhamitë me anë të një sistemi frekuencash, i ngjashëm me atë të radios. Edhe vazi i xhumasë mbahet në këtë mënyrë, pra vetëm në qendër. Nërsa sa i përket Institucioneve të Përfaqësive Zyrtare të Islamit në vendet tona, është e vërtetë se këto institucione si: Komuniteti Musliman i Shqipërisë (KMSH), Bashkësia Islame e Kosovës (BIK) apo Bashkësia e Fetare Islame (BFI) në Maqedoni etj., në disa pika si sharja dhe fyerja e pasuesve të sunnetit, denoncimi dhe diskriminimi i tyre dhe në shumë pika të tjera siç janë urimet e festave të kota joislame, theksimi i dialogut dhe harmonisë fetare (sidomos kohëve të fundit) etj., ku duket qartë se është vënë në shërbim të tagutit dhe jo muslimanëve, janë pika të cilat çdo musliman duhet ta shpallë veten se nuk ka lidhje me këtë që ata thonë. Për të gjitha këto lloj deformimesh dhe tjetërsimesh, këto institucione kanë në dispozicion postet e ndryshme që ata posedojnë, medresetë dhe së fundi Universitetin Bedër si një mashë e re e tyre. Por, çështja -elhamdulillah- nuk është si në Turqi, sepse këta nuk mund të kenë kontroll absolut në çdo nivel të aktivitetit fetar (Allahu mos ia bëftë të mundur). Përkundrazi, ka prej muslimanëve që janë ndoshta formalisht nëpunës të këtyre institucioneve, por në realitet janë distancuar dhe distancohen nga të gjitha këto veprimtari anti-islame të cilat i përmendëm. Pra, megjithëse këto institucione zyrtarizuese dhe cinguese të fesë iu janë përvësuar punës për përhapjen e "fesë së tagutit" (ose islamit tradicional

Ajo çfarë mund të bëjnë muslimanët është që të qëndrojnë larg këtyre institucioneve, të cilat në origjinë janë shtëpia të Allahut, por që për fat të keq janë uzurpuar nga pushteti dhe kukullat e tij. Dhe si alternativë duhen hapur vende, brenda mundësive për përhapjen e islamit të Allahut dhe për të ndihmuar njerëzit të largohen nga islami i tagutit. Islam ky i përzier me plot të kota.²²

Televizori

Fillimisht duam të themi se televizioni dhe mjete të ngjashme të informacionit, në origjinë nuk janë

shqiptar, siç ata e quajnë), themi se ka hapësira për të reaguar apo për të mos praktikuar domosdoshmërisht çdo gjë e cila shkruhet në fletën e bardhë të udhëzimeve të ndryshme të cilat vinë nga eprorët e këtyre institucioneve, duke mos u bërë në këtë mënyrë pjesë e kësaj thirrjeje. (Sh.p.)

22. Imamët kohët e fundit kanë kërkuar nga shteti rritje rroge ngaqë punojnë me orë të zgjatura. Shtesa e rrogës që kanë kërkuar është si shkak se falen jashtë orarit të punës zyrtare, namazin e sabahut, atë të akshamit dhe të jacisë. Këto institucione kanë dalur nga të qenurit xhami dhe janë kthyer në institucione shteti. Dhe ka raste që ai person i cili falet në një vend të tillë, të jetë sikur të ishte falur në ndonjë ndërmarrje tjetër shtetërore siç është ajo e ujësjellsit, gazit elektrikut etj. (Autori)

Edhe ky është një realitet turk i cili ndryshon nga gjendja aktuale në vendet tona. Pasi të jesh imam apo punojës i ndonjë niveli tjetër të ngjashëm në Institucionet Përfaqësuese të Islamit të Cunguar Zyrtar nuk është e domosdoshme që të predikosh të njëjtën fe të cilën ato predikojnë dhe të punosh për qëllimet e tyre, megjithëse po të kenë mundësi do ta bëjnë menjëherë këtë, madje kanë filluar. Realisht dihet se ka shumë prej atyre që punojnë në këto institucione, pa pasur asgjë të përbashkët me ta, qoftë në nivel mendi-mesh por edhe synimesh. Dhe nga ana tjetër, xhamiat tek ne janë ndërtuar nga bamirës të ndryshëm dhe si pasojë nuk janë pronë e shtetit apo e këtyre institucioneve përfaqësuese të islamit që do shteti. Por shihet, nëse imami i shërben islamit të Allahut ajo xhami frekuentohet, nëse jo, atëherë përsëri mund të hyhet aty për t'u falur më pas vetë. Ashtu siç dhe duhet të frekuentohet kur imami ndryshon, ose ndryshon mendimet. (Sh.p.)

të ndaluara. Por si shkak i qëllimit për të cilin përdoren në ditët tona, kanë ardhur në gradën e haramit. Padyshim nëse ai përdoret në punë të mira dhe shërbim të fesë është një mirësi shumë e madhe dhe ka vende ku përdoret. Çështja jonë është përdorimi i televizorit siç përdoret në masë.

Në shpalljen që i ka ardhur Muhammedit (sal-lallahu alejhi ue sel-lem), çdo prind është përgjegjës për familjen e tij. Ai duhet t'i japi atyre moral islam dhe duhet t'i edukojë në atë formë që Allahu është i kënaqur. Por sot, kjo është bërë diçka e panjohur dhe baballarët atë përgjegjësinë që ia ka ngarkuar Allahu atyre, ia kanë lënë televizorit që është idhulli i kohës tonë. Kjo kuti e cila pothuajse në çdo moment dhe minutë bie ndesh me islamin, gjendet si një komandant në qoshet e shtëpive, i tillë që i jep drejtim jetës së familjes, çka është më e rëndësishme në kuptimin e rrezikshmërisë, ndikon direkt tek fëmijët. Pa u ngritur mirë në mëngjes, gjëja e parë që bëhet, është ndjekja e tij. Nuk fillohet me "Bismil-lah" por me televizor, sikur ky të ishte bereqet për atë shtëpi. Njerëzit e organizojnë jetën në bazë të programeve të tij. Nama-zi ka kaza, por filmi jo, kështu që nuk duhet humbur. Dita në të cilën pranohet mysafiri, është ajo ditë në të cilën nuk trasmetohen telenovelat të cilët ndërtojnë varësi tek njerëzit. I njëjti film apo telenovelë,

nuk përbën mërzi edhe nëse ndiqet dy apo më shumë herë. Bile nëse në një shtëpi gjenden persona që duan të shohin dy kanale të ndryshme, atëherë, duhet marrë dhe një televizor tjetër, si mënyra e vetme për të shmangur zënkat.

Është për t'u habitur se shumca e prindërve, me të cilët kam biseduar, janë të vetëdijshëm se shkakui prishjes së moralit të fëmijëve të tyre, është pikërisht televizori. Madje atë e përmendin si shkakun e parë të prishjes së moralit të tyre. Por ajo që nuk arrijmë të kuptojmë, është joreagimi jonë si prindër, ose reagimi shumë i dobët. Pse?! Përderisa problemi dihet, dihet gjithashtu se sëmundja është vdekjeprurëse, atëherë reagimi duhet të jetë i natyrshëm. Por për çudi, reagimi është zero. Në fakt, edhe pse televizori është shkakui i këtyre sëmundjeve edhe shkakui i mosreagimit është përsëri ai. Sepse vaksina që kjo kuti ia bën ndjekësve të saj, është e tillë: Me rëndësi është që fëmija të studiojë në një institucion cilësorë arsimi, të marrë një rrogë të mirë dhe në fund të martohet me një vajzë të bukur (për vajzat një djalë të mirë). Kurse përsa i përket çështjes së ahiretit (botës tjetër), tagutët të cilët drejtojnë njerëzit me anë të kësaj kutie, as që e kanë një shqetësim të tillë. Kjo dynja është e shkurtër dhe këto ditë të numëruara duhen jetuar. Nuk shtyhet kjo jetë duke thënë gjithnjë "mos e bëj

këtë", "kjo është haram" dhe duke iu ruajtur pa pus-him ndalesave të ngjashme. Por mbi të gjitha Allahu është i Mëshirshëm, duke pasur kaq shumë qafira, do të na dënojë ne? Ndërsa kohëve të fundit një lojë tjetër ka filluar t'i luhet njerëzve nga pasuesit e tagutit, nëpërmjet kësaj kutie. Tanimë ju thuhet se: Ju mund të mos praktikoni namazin, mund të mbuloheni islamikisht, mund të mos bëni asnjë veprim prej islamit, por vetëm në letër të jeni musliman dhe me këtë ju mund të shpëtoni. Jo vetëm që mund të shpëtoni dhe të mëshiroheni, por mund të hyni edhe direkt në Xhennet... Çfarë duhet të bëni?.. Është shumë e lehtë, vetëm duhet të besoni se njerëzit e mirë, kanë të drejtën e veprimit në univers dhe të ndihmoni qoftë edhe një herë në jetën tuaj një të varfër dhe kaq është e gjitha... (!)²³

Por ka akoma shumë shembuj që mund t'i tregojmë. Por fatkeqësisht prap është e vështirë të kuptosh

23. Një fenomen i cili shpesh mund të ndodhë në Turqi është dalja në programe televizive e disa hoxhallarëve dhe gjoja po drejtojnë njerëzit në rrugën islame. Këta hoxhallarë, lëre kufirin dhe shirkun që duket gjithkund jashtë, por edhe në studio brenda, kanë me mijëra gjëra që duhet të përmirësojnë, bile në shumë raste nuk duhet t'i dalë koha as për të përmirësuar të pranishmit në studio sepse vetë gazetarja është si mos më keq dhe kështu që nuk do të mjaftonin emisione e emisione që ajo të drejtohej në rradhë të parë. Megjithatë gjendja është e tillë, hoxha del aty dhe mund të flas për mirësitë e tarikatit përkatës, tjetri për mirësitë e evlijave, tjetri flet për sjelljen e mirë, buzëqeshja, urtësia, mirësia, sadakaja, edukata e të ushqyerit, të fjeturit, të biseduarit, etj. Gjëra të cilat nuk bëjnë dobi edhe nëse zbatohen, para se të rregullohet besimi i vepruesit. Është vërtetë e çuditshme si ka mundësi hoxhallarët t'i japin përparësi këtyre temave ndërkohë që njerëzit janë deri në fyt në kufër e shirk. (Përkthyesi).

njerëzit. Këta njerëz megjithëse e dinë se kjo paisje i ka larguar fëmijët e tyre nga feja, madje edhe ata vetë përsëri nuk kalojnë në veprim. Ata e njohin, e pranojnë dhe përsëri nuk e mohojnë këtë tagut, i cili i mer ata vetë dhe familjet e tyre nga drita e shpalljes për në errësitat e kufrit dhe shirkut, fiskut dhe zullumit.

Dëshirat, Epshet Dhe Kënaqësitë E Dynjasë:

Dëshirat dhe epshet janë taguti më i madh i cili i largon njerëzit nga rruga e drejtë e Allahut të Madhëruar. Madje shpesh vijnë në një pozitë të tillë sa që hyjnizohen:

"Mendo pak! Kush, përveç Allahut, mund ta udhëzojë atë njeri, që dëshirat e veta i ka bërë zot; atë njeri, të cilin Allahu, duke e njohur për të tillë, e ka shpënë në humbje, duke ia vulosur dëgjimin dhe zemrën e duke i vënë perde para syve të tij?! A nuk po merrni vesh?"²⁴

Dëshirat, epshet dhe kënaqësitë e dynjasë janë pengesa më e madhe në pranimin e së vërtetës. Nëse pranohet e vërteta që vjen nga Allahu i Madhëruar, kjo bie ndesh me mashtrimet e dynjasë. Do të prishet rehatia e dynjasë që njeriu e pëlqen dhe i shkonë pas. Pikërsht këtu futen në mes dëshirat dhe epshet dhe e pengojnë njeriun nga lumturia e përjetshme.

Çfarë është përkufizimi i dëshirave dhe epsheve që e marrin njeriun nga drita e shpalljes dhe e fusin në

24. 45/Xhathije, 23

errësirat e kufrit, shirkut dhe mohimit. Nëse pyesni se si mund ta kuptojmë këtë gjendje për të mos rënë, përgjigja është në Kur'an:

"Dhe tani, Ne të kemi vendosur ty në rrugën e drejtë të fesë, andaj ndiqe atë dhe mos shko pas dëshirave të atyre që nuk dinë!" ²⁵

Allahu i Madhëruar i ka treguar të dërguarit të Tij (sal-lAll-llahu alejhi ue sel-lem) se gjenden dy rrugë. Është rruga e Allahut që është Sheriati dhe rruga e atyre që nuk dinë dhe ndjekin dëshirat e tyre. Sejjid Kutubi në tefsirin e këtij ajeti ka bërë këtë koment të bukur:

"Kështu që çështja është e qartë. Ose Sheriati i Allahut ose dëshirat e atyre që nuk dinë... Nuk mund të bëhet fjalë për një alternativë të tretë. Dhe nuk ka rrugë të mesme ndërmjet Sheriatit të ekuilibruar dhe dëshirave që ndryshojnë. Nëse një person e lë me një anë Sheriatin e Allahut, patjetër që do të gjykojë sipas dëshirave. Sepse të gjitha sistemet e jetës që gjenden jashtë Sheriatit, janë prodhim i të paditurve që i përgjigjen dëshirave të tyre. Sepse këto cilësi i meritojnë vetëm Sheriati. Dhe të gjithë sistemet e jetës që janë jashtë tij janë dëshira që rrjedhin nga mosdija dhe epshet. Ftuesi për në rrugën e Allahut duhet t'i përmbahet vetëm Sheriatit dhe duhet t'i lërë me një anë të gjitha dëshirat dhe epshet. Absolu-

25. 45/Xhathije, 18

tisht nuk duhet të devijojë nga Sheriati qoftë edhe në një çështje të vogël dhe të pasojë më pas epshtet bashkë me dëshirat e tij. Sepse ata të cilët do të pasojnë dëshirat dhe epshtet, janë të dobët dhe të pafuqishëm ndaj pronarit të Sheriatit, Allahut dhe nuk do të ndihmohen. Pasuesit e sistemeve që rrjedhin nga pasimi i dëshirave dhe epsheve, janë një skuadër e përbashkët që ndihmojnë njëri-tjetrit. Sepse ata dhe pronari i Sheriatit që është Allahu, janë në kundërshtim të plotë. Prandaj një person që e ka përvetësuar Sheriatin, mos t'i përulet atyre duke shpresuar ndihmë, nuk duhet të tregohet i afërt me dëshirat dhe epshtet që lidhen ata ndërmjet tyre. Megjithatë ata janë të dobët dhe të pafuqishëm që t'i bëjnë keq thirrësit musliman. Sepse miku i të devotshmëve është Allahu. A është e njëjtë miqësia e Allahut me atë të atyre që veprojnë sipas dëshirave dhe epsheve?! Ka shumë dallim midis atyre të dobtëve, mjeranëve dhe të shkretërve që janë miq dhe mbështetës të njëri-tjetrit dhe midis miqëve të Allahut të Madhëruar." ²⁶

Nëse njeriu pason ndonjë rrugë apo metodë tjetër në çdo fushë të jetës qoftë, përveç Sheriatit të Allahut që është e vetmja rrugë e drejtë, ajo sipas emërimit të Allahut është "dëshirë e atyre që nuk dinë."

Në lidhje me këtë cilësi të tagutit, ka shumë shembuj të tjerë që mund t'i përmendim. Është e sigurt se

26. E përmbledhur

nuk kufizohet me kaq. Ajo që donim të bënim këtu, ishte të sillnim disa shembuj për të hapur horizontin e lexuesit. Çdo gjë që i merr njerëzit nga drita e imanit dhe i shpie në errësirat e kufrit dhe shirkut, është tagut dhe mohimi i tij është kushti i parë i imanit.

Një Hollësi E Dobishme

Pasi folëm mbi cilësitë e tagutit dhe i bëmë shpjegimet e nevojshme, një çështje tjetër që e pashë të nevojshme të shqyrtohet është se Allahu i Madhëruar në Kur'an flet për një cilësi të atyre të cilët nuk e mohojnë tagutin.

"A nuk i ke parë ata që u është dhënë një pjesë e Librit? Besojnë në idhuj dhe tagutë dhe thonë për jobesimtarët: "Këta janë në rrugë më të drejtë se ata që besojnë." ²⁷

Allahu i Madhëruar, bën të ditur se një grup njerëzish i besojnë tagutit dhe se këta njerëz, i japin përparësi rrugës në të cilën gjenden qafirat kundrejt rrugës së besimtarëve. Sa herë që e lexoj këtë ajet, më vjen ndërmend një hoxhë i cili i ka besuar tagutit të Amerikës dhe që vetë në thelb është tagut. Ky person derdh lot për fëmijët e Izraelit, por s'para qanë për fëmijët e Palestinës, ngase ata nuk janë në një gjendje për t'u qarë. Ai përgjithësisht pëlqen shetete të tilla si Amerika dhe Izraeli dhe njerëz të tillë si Exhevit. ²⁸

27. 4/Nisa, 51

28. Një udhëheqës turk para disa vitesh.

Sepse ata janë njerëz të mëdhenj të cilët përpiqen për demokraci. Por ata të cilët luftojnë kundër atyre, janë njerëzit që ai i urren më tepër. Sepse këta luftëtarë janë terroristë. Janë njerëz që i ka përjashtuar shoqëria dhe ushtrojnë dhunë. Ky ajet i përfshinë të gjithë të dashuruarit pas kolltukut në kohën tonë.

Allahu i Madhëruar i ka urdhëruar besimtarët për davet, përgatitje force dhe xhihad:

"Le të jetë prej jush një grup që thërret për në mirësi, urdhëron për vepra të mira e ndalon prej veprave të shëmtuara! Këta njerëz do të jenë të shpëtuarit." ²⁹

"Allahut i përket gjithçka që gjendet në qiej dhe gjithçka që gjendet në Tokë dhe tek Allahu do të kthehen të gjitha çështjet." ³⁰

Muslimanët ndërkohë që i thërrasin njerëzit për në Teuhid, duhet të përgatiten për gradën më të lartë të islamit që është xhihadi.

"Përgatitni kundër tyre kuaj dhe forcë për luftë sa të mundni, që të tmerroni armikun e Allahut dhe armikun tuaj, si dhe të tjerë, përveç tyre, të cilët ju nuk i dini, por që Allahu i di. Çfarëdo që të shpenzoni në rrugën e Allahut, do t'ju shpërblehet dhe nuk do t'ju bëhet padrejtësi." ^{31 32}

29. 3/Ali Imran, 104

30. 3/Ali Imran, 109

31. 8/Enfal, 60

32. Në lidhje me këtë ajet, duhet të tërhiqet vërejtja si më poshtë:

1- Ka prej atyre që urdhërin i cili përmendet në ajet وَأَعِدُّوا لَهُمْ مَا اسْتَطَعْتُمْ مِنْ قُوَّةٍ "përgatitni kundër tyre forcë sa të mundni" e kuptojnë gabim dhe e përdorin për

Pasi të plotësohet kjo fazë, besimtarët janë të urdhëruar nga Allahu që të luftojnë mushrikët/idhujtarët/politeistët.

"Luftoni kundër tyre, derisa të zhduket idhujtaria dhe derisa të mbetet vetëm feja e Allahut. Nëse ata heqin dorë (prej mohimit), Allahu i sheh punët e tyre." ³³

"Vërtet, numri i muajve tek Allahu është dymbëdhjetë, sipas Librit të Allahut, që prej ditës kur krijoi qiejt dhe tokën. Katër prej tyre janë të shenjtë, sipas besimit të drejtë. Prandaj, mos i bëni vetes dëm, duke i shkelur këta muaj! Megjithatë, luftoni të gjithë kundër idhujtarë-

metoda që përmblajnë shirk. Duke jetuar në shoqëri me tagutin dhe me institucionet e tagutit bëjnë për miq qafirat përveç Allahut, të dërguarit të Tij dhe besimtarëve, me pretekstin se po përgatisin forcë. Ndërsa i dërguari i Allahut (sal-lallahu alejhi ue sel-lem), që është dërguar për ta shpjeguar Kur'anin, këtë ajet e shpjegon kështu: "Në Sahihun e imam Muslimit, në Musnedin e imam Ahmedit dhe libra të tjerë të hadithit trasmetohet nga Ukbe ibn Amir se: I dërguari i Allahut (sal-lallahu alejhi ue sel-lem), e lexoi këtë ajet dhe tha tri herë: "Kini kujdes! Forca është gjuajtja (me shigjetë, shtizë, armë zjarri)." Pra, Allahu i Madhëruar në ajet ka urdhëruar të përgatitet forcë për të luftuar kundër tyre, jo të hapen shkolla ku mësohet dhe përhapet kufri i tyre...

2- Ajeti tregon se për çfarë arsye duhet ajo forca që u urdhërua të përgatitet. Thotë Allahu i Madhëruar: *رُحِبُّونَ بِهِ عَدُوَّ اللَّهِ وَعَدُوَّكُمْ* "që të tmerroni, me atë forcë, armikun e Allahut dhe armikun tuaj." Pra forca u dashka për të tmerruar armiqtë e Allahut dhe të besimtarëve. Allahu i Madhëruar ka përmendur foljen "tmerroni" ku në arabisht e ka rrënjën er-he-be. Ibn Kethiri, Taberiu dhe shumë mufesirë të tjerë, këtë folje e kanë shpjeguar me fjalën "frikësojini." Ndërkohë që sot, në gjuhën arabe si përkthimi i fjalës "terrorist", përdoret fjala "irhabi", e cila merr kuptimet: Frikëson, tmerron. Nëse bëhet kujdes, vihet re se fjala që ka përdoruar Allahu në ajet në kuptimin e frikësimit dhe tmerrimit, është e njëjtë me termin që përdoret sot në gjuhën arabe me kuptimin e "terroristit." Megjithatë ajeti është kaq i hapur dhe i qartë, ata të cilët sot nën emrin e fesë, bëjnë mbrojtjen e tagutit, në fakt ata janë armiqtë e fesë. Këta të devijuar me përralla të tilla se "nuk ka terror në fe" dhe se "feja nuk e pranon ashpërsinë" po i shpërlajnë trurin njerëzve.

ve, ashtu si luftojnë ata të gjithë kundër jush. Ta dini se Allahu është me ata që ruhen nga gjynahet." ³⁴

Rruga që ka skicuar Allahu për besimtarët është kjo. Edhe i dërguari i Allahut (sal-lAll-llahu alejhi ue sellem), e ka nxjerr në pah këtë me praktikën e tij gjatë gjithë jetës. Fillimisht i ka thirrur njerëzit në Teuhid dhe ka treguar pavlefshmërinë e çdo gjëje te kotë. Pastaj pasi që grumbullojë forcën dhe mundësitë si kërkesë e urdhërit të Allahut, luftoi me pasurinë dhe shpirtin e tij, derisa u zhduk shirku dhe feja, domethënë autoriteti të jetë vetëm i Allahut.

Kjo pra është rruga që Allahu i Madhëruar ia ka bërë të ditur robërve të Tij besimtarë. Ndërsa robërit e kolltukut të kohës tonë, të cilët janë të rruar qose dhe të kollarisur e kanë lënë rrugën të cilën e ka zgjedhur Allahu për besimtarët, duke iu nënshtruar tagutit dhe kanë zgjedhur rrugën e demokracisë me origjinë greke, e atë të laicitetit me origjinë franceze. Nuk janë mjaftuar me kaq, por për muslimanët të cilët mospranimin e demokracisë dhe laicitetit e shohin si domosdoshmëri të besimit në Allah dhe të mohimit të tagutit, i kanë emërtuar si ithtarë të fesë së patateve...

Rruga të cilën e ka zgjedhur Allahu në Kur'an dhe e ka praktikuar peygamberi (sal-lAll-llahu alejhi ue sel-

34. 9/Teube, 36

lem) para besimtarëve është e qartë. Kjo rrugë është e vetmja për çdo musliman që e mohon tagutin dhe beson Allahun. Dhe duke qenë se është nga Zoti i botërave Allahu, kjo është rruga më e mirë. Ndërsa ata të cilët i kanë besuar tagutit të dëshirave, epsheve dhe rehatisë kanë zgjedhur rrugën që e ka origjinën nga kufri dhe shirku, kundrejt rrugës së pastër dhe të shejntë. Ndërsa duke qenë të pavetëdijshëm nga shpifja që po bëjnë në emër të Allahut dhe pasojat e saj, vazhdojnë t'i hedhin fjalë pasuesve të Teuhidit. Ata e anashkalojnë dhe e shajnë këtë menhexh (metodë) të pastër rabbani/hyjnor dhe më pas zgjedhin të pasojnë parti të ndryshme politike, grupime etj, thelbi i të cilave është zyrtarizimi i fesë dhe mbajtja e saj nën kornizat që i leverdis pushtetit dhe pushtetarëve. Nuk ka dyshim se rezultati i të tillëve të cilët zgjedhin këto lloj rrugësh, është i njëjtë: "Anëtarësim në darun-nedve (parlamentin) bashkëkohor, ku i bëhet shok Allahut të Madhëruar në aspektin e ligjvënies ..."

"Kush është më keqbërës se ai që trillon gënjeshtër kundër Allahut ose që mohon shpalljet e Tij?.." ³⁵

"Kush është keqbërës më i madh se ai që trillon gënjeshtër për Allahun ose që i përgënjeshtrojnë shpalljet e Tij?! Me të vërtetë, gjynahqarët nuk kanë shpëtim." ³⁶

35. 7/Araf, 37

36. 10/Junus, 17

"Kush janë më të padrejtë se ata që trillojnë gënjeshtër për Allahun? Ata do të sillen para Zotit të tyre e dëshmitarët do të thonë: "Këta janë ata që kanë gënjer kundër Zotit të tyre. Mallkimi i Allahut qoftë mbi të padrejtët, të cilët pengojnë (të tjerët) nga rruga e Allahut dhe përpiqen ta shtrembërojnë atë, ndërsa vetë nuk besojnë në botën tjetër." Nuk janë ata që kanë pushtetin në tokë dhe nuk do të kenë ndonjë mbrojtës tjetër në vend të Allahut. Atyre do t'u shumëfishohet dënimi, sepse as nuk dëgjonin, as nuk shihnin." ³⁷

Cilësia E Dytë E Tagutit:

أَلَمْ تَرَ إِلَى الَّذِينَ يَزْعُمُونَ أَنَّهُمْ آمَنُوا بِمَا أُنْزِلَ إِلَيْكَ وَمَا أُنْزِلَ مِنْ قَبْلِكَ يُرِيدُونَ أَنْ يَتَحَاكَمُوا إِلَى الطَّاغُوتِ وَقَدْ أُمِرُوا أَنْ يَكْفُرُوا بِهِ وَيُرِيدُ الشَّيْطَانُ أَنْ يُضِلَّهُمْ ضَلَالًا بَعِيدًا

"A nuk i ke parë ti (o Muhammed!) ata (hipokritë) që pohojnë se kanë besuar në atë që të është shpallur ty dhe profetëve të tjerë para teje? Ata kërkojnë gjykimin e tagutit, ndërkohë që janë urdhëruar ta mohojnë atë. Shejtani dëshiron që t'i nxjerrë ata krejtësisht nga udha e drejtë." ³⁸

Ajo që kuptohet nga ky ajet dhe që përbën cilësinë e dytë të tagutit është se të gjitha ligjet përveç atyre të Allahut dhe ata që i nxjerrin këto ligje janë tagutë. Gjithashtu këtë e tregojnë edhe transmetimet që kanë ardhur në lidhje me ajetin në fjalë.

37. 11/Hud, 18-20

38. 4/Nisa, 60

Ibn Kethiri në tefsirin e ajetit bën këto shpjegime:

"Allahu ia mohon besimin atyre të cilët pretendojnë se i kanë besuar shpalljes që i ka zbritur pejgamberit (sal-lAll-llahu alejhi ue sel-lem) dhe pejgamberëve para tij, por që në rast mosmarrveshje preferojnë ta zgjidhin atë sipas gjykimit të dikujt, ose diçkaje tjetër përveç librit të Allahut të Madhëruar dhe sunnetit të pejgamberit (sal-lAll-llahu alejhi ue sel-lem). Është transmetuar se shkaku i zbritjes së këtij ajeti, është një mosmarrveshje mes një çifuti dhe një ensari (musliman vendas medinas) . Mbase ranë në mosmarrveshje, çifuti kërkon që këtë punë ta zgjidhë Profeti (sal-lAll-llahu alejhi ue sel-lem), ndërsa ensari kërkoj që gjykatësi në këtë rast të ishte jo pejgamberi (sal-lAll-llahu alejhi ue sel-lem), por Ka'b ibn Eshrefi. Gjithashtu është thënë se ky ajet ka zbritur për një grup nga munafikët. Por ka edhe transmetime të tjera në lidhje me shkakun e zbritjes së këtij ajeti të cilat nuk ia vlen të ceken këtu. Sepse nuk ka dyshim se cilido që të jetë shkaku i zbritjes, ajeti është më i përgjithshëm se aq. Ky ajet përfshin të gjithë ata të cilët lenë anash Kur'anin dhe Sunnetin dhe kërkojnë të gjykohen tek ndonjë ligj/autoritet tjetër jasht këtyre. Ky pra është kuptimi i tagutit, të cilin e përmend ajeti."

Sikurse e përmendi edhe Ibn Kethiri, në lidhje me shkakun e zbritjes së këtij ajeti ka transmetime të ndryshme. Por të gjitha transmetimet, flasin për

ata të cilët nuk kënaqen me gjykimin e pejgamberit (sal-lAll-llahu alejhi ue sel-lem) dhe kërkojnë gjykim tjetër jashtë tij.

Edhe ne duke u mbështetur në këtë ajet themi: Të gjithë ligjet që janë jashtë ligjit të Allahut dhe ata që i nxjerrin këto ligje janë tagutë. Njeriu, përderisa nuk i mohon dhe nuk distancohet nga ato, nuk ka hyrë në kufirin e fjalës "La ilahe il-lAll-llah." Gjithashtu, në këtë ajet ka një pikë të rëndësishme, e cila i jep përgjigje një dyshimi që ka nxitur shejtani dhe janë mashtruar shumë njerëz. Përgjithësisht kur ne themi se këto ligje janë kufër dhe se ata që i drejtohen këtyre, të cilët duke u futur në parlament i pranojnë, apo i nxjerrin vetë këto ligje janë tagutë, ata neve na thonë kështu: "Po! Kjo është e vërtetë, por sot ato parti të cilat e bëjnë këtë punë, nuk e bëjnë me këtë qëllim, ata nuk kanë qëllim të gjykojnë tek taguti, apo të bëjnë vetë tagutë, por ata shohin disa dobi në këto veprime."

Edhe ne duke u mbështetur në këtë ajet themi: Allahu i Madhëruar personin të cilin e ka vepruar këtë vepër, e ka konsideruar qafir/jobesimtar (i ka bërë tekfir), duke mos marrë parasysh nijetin që ai ose ata mund të kenë. Dhe ka shpallur se besimi i tij, është vetëm pretendim. Madje ajeti tregon qartë se besimi i atij personi është vetëm në nivel pretendimi, ku siç shihet, kërkon gjykimin tek taguti duke hamendë-

suar në të njëjtën kohë se është besimtar. Pra, edhe ky nuk ishte i vetëdijshtëm se ky veprim/kjo thënie ia anulonte besimin. Por, Allahu i Madhëruar ia mohoi atij besimin dhe gjykoi se ai vetëm po hamendëson se është besimtar.

Në fillim të temës, patëm treguar se personi nuk mund të bëhet musliman pa mohuar tagutin. Dhe ky ajet është argumenti më i qartë për këtë. Allahu tregon në këtë ajet, se i është shumëzuar imani me zero një personi i cili duke qenë se është i obliguar ta mohoj tagutin, jo vetëm që s'e mohon por shkon dhe kërkon të gjykohet nën autoritetin e tij.

Udhëheqësit Dhe Antarët E Parlamenteve

Udhëheqësit e sotëm janë tagutë dhe kjo është e vërtetuar me tekst nga Kur'anit, sepse ata bëjnë ligje në kundërshtim me ligjin e Allahut, gjykojnë tek kushtetutat e kufrit të cilat ata vetë i kanë përgatitur. Kështu, edhe ata të cilët nuk i kanë mohuar, i kanë njohur këta udhëheqës dhe nuk janë distancuar prej tyre dhe ligjeve të tyre, nuk e kanë mohuar tagutin. Besimi i tyre është një joshje që s'ka lidhje me besimin e vërtetë, nuk është më shumë se pretendim edhe nëse ata mendojnë se kanë besuar, Allahu nuk i'a pranon besimin edhe nëse falin namazin, edhe nëse agjërojnë ramazanin, edhe nëse janë te bindur se kanë besuar saktësisht. Sepse e drejta e vendos-

jes së ligjeve dhe qeverisjes i takon vetëm Allahut të Madhëruar. Ai duhet të jetë Ligjvënësi dhe Drejtuesi i vetëm pasi ai është "Ilah" (që meriton të adhurohet) dhe "Rabb" (që ka në dorë dhe furnizon gjithçka). Kjo është aq e qartë në Kur'anin Famëlartë, saqë siç ka thënë njëri prej dijetërëve, ai i cili nuk e kupton këtë anë të Islamit, Allahu atë e ka verbuar në kuptimin e shpalljes së Allahut.

"A kanë ata idhuj, të cilët u kanë caktuar një fe që nuk e ka lejuar Allahu?!." ³⁹

"... Njerëzit nuk kanë tjetër mbrojtës përveç Atij (Allahut) dhe Ai nuk e ndan me askënd pushtetin e Vet." ⁴⁰

"... Vendimi i përket vetëm Allahut. Ai ka urdhëruar që të adhuronin vetëm Atë. Kjo është e vetmja fe e vërtetë, por shumica e njerëzve nuk e dinë." ⁴¹

"Në vend të Allahut, ata kanë zgjedhur për zot rabinët dhe murgjit e tyre, si dhe Mesinë, të birin e Merjemes..." ⁴²

Sikurse u përmend edhe më herët, në tefsirin e këtij ajeti pejgamberi (sal-lAll-llahu alejhi ue sel-lem) ka thënë: "Njerëzit tuaj të fesë, i bënë hallallat e Allahut haram dhe haramet hallall, domethënë i ndërruan ligjet dhe ju i'u

39. 42/Shura, 21

40. 18/Kehf, 26

41. 10/Jusuf, 40

42. 9/Teube, 31

bindët atyre. Ja pra ky është adhurimi që i keni kushtuar atyre." ⁴³

Pra, ka bërë zot (ose i ka marë për zotra) të tjerë përveç Allahut kush nuk i kundërshton këta persona të cilët ndryshojnë ligjet e Allahut dhe i'u binden atyre e shkojnë i votojnë ata. Nëse thoni se këta janë njerëz të cilët falin namazin, agjërojnë ramazanin dhe shqiptojnë fjalën "La ilahe il-lAll-llah" në themi se "Si-kurse kaloi edhe në ajetin e sures Nisa 60 në fillim të temës, ata nuk kanë besuar por janë njerëz që mendojnë se kanë besuar. Gjykimi i Allahut të Madhëruar në këtë temë është i qartë. Atyre të cilët nuk e pranojnë ligjin e Allahut, apo e shohin të ashpër (!) mos po duan ligjin e injorancës?!

"A mos kërkojnë ata gjykimin (me ligjin) e (kohës së) injorancës (paganizmit paraislamik)?! E kush është gjykatës më i mirë se Allahu për njerëzit që besojnë bindshëm?" ⁴⁴

Gjykatat E Kufrit Dhe Shirkut

Gjykatat e sotme, tek të cilat gjykohen njerëzit në rast konfliktesh ndërmjet tyre, janë institucione të cilat gjykojnë me ligje jashtë ligjit të Allahut, madje më keq akoma, me ligje totalisht në kundërshtim me

43. Ngjarjen e kanë transmetuar Ibn Kethiri dhe Taberiu në tefsirin e ajetit 31 të sures Teube. Gjithashtu e ka transmetuar edhe Tirmidhiu në tefsirin e të njëjtës sure, në hadithin me numër: 3095.

44. 5/Maide, 50

ligjin e Tij. Përdërisa ligji i Allahut ekziston, njerëzit të cilët mundohen t'i zgjidhin problemet e tyre në këto gjykata, nuk e kanë mohuar tagutin për të cilin janë urdhëruar ta bëjnë dhe besimi i tyre nuk është gjë tjetër vetëm se pretendim. Duke qenë se në ditët e sotme nuk gjenden gjykata që të gjykojnë mes njerëzve me Sheriat, disa mendojnë se mund të shkohet në këto gjykata. Por e vërteta nuk qëndron kështu. Një musliman i cili ka besim në zemrën e tij dhe që ndjen urrejtje ndaj tagutit dhe ligjeve të tij, mund t'i zgjidhë problemet në një formë krejt tjetër. Përshebull, dy muslimanë të cilët kanë rënë në mosmarëveshje me njëri-tjetrin, mund të shkojnë tek një dijetarë dhe mund ta marrin zgjidhjen nga Sheriati që ai do t'ia ofrojë.

Shumë prej atyre që pretendojnë se janë pasues të Teuhidit i drejtohen këtyre gjykatave, duke u frikësuar se do t'i humbë pasuria e dynjasë. Ata pretendojnë se mund t'i drejtohesh këtyre gjykatave, ngase kur pasuria rrezikohet, gjendja konsiderohet si imponuese dhe se muslimani edhe nëse bën kufër duke shkuar në gjykatë, është i imponuar. Por është diçka interesante, vetë ajeti i ikrahut (imponimit) e hedh poshtë këtë pretendim:

"Kushdo që mohon Allahun, pas pranimit të besimit, (do të dënohet ashpër), përveç atij që është i detyru-

ar me forcë, ndërkohë që zemra e tij është plot besim. Ndërsa ata që i'a hapin zemrën mosbesimit, do të kenë mbi vete zemërimin e Allahut dhe një dënim të madh." ⁴⁵

Argumenti se mund të bëhet kufër në kushtet e imponimit është pikërisht ky ajet. Por ajeti që vjen menjëherë pas tij e përgenjeshtron pretendimin se pasuria e dynjasë mund të hyjë në kufijtë e imponimit:

"Kjo, sepse ata e duan më shumë jetën e kësaj bote, se sa jetën e botës tjetër; Allahu nuk i udhëzon në rrugë të drejtë mohuesit." ⁴⁶

Nëse vërejmë me kujdes, shohim se ata të cilët do të ndëshkohen, gjë që e përmend ajeti 106, duken qartë në ajetin vijues 107. Ata, janë persona të cilët i kanë dhënë përparësi jetës së kësaj dynjaje, e jo asaj të botës tjetër. Megjithatë, atyre të "mençurve" të cilët thonë se humbja e mallit të dynjasë është imponim, i përgjigjemi:

"... Mos vallë, një pjesë të librit (Teuratit) e besoni, kurse pjesën tjetër e mohoni?! Cilido prej jush që vep-ron kështu, do të ndëshkohet me poshtërim në këtë jetë, ndërsa në ditën e Kijametit do të dërgohet në dënimin më të ashpër. Allahu nuk është i pavëmendshëm ndaj veprimeve tuaja." ⁴⁷

45. 16/Nahl, 106

46. 16/Nahl, 107

47. 2/Bekare, 85

Traditat, Zakonet Dhe Feja E Baballarëve

Në shumë vende të ndryshme sot, që njihen si vende muslimanësh, jetën e njerëzve e drejtojnë disa zakone dhe tradita, që bien ndesh me Kur'anin dhe Sunnetin e peygamberit (sal-lAll-llahu alejhi ue sel-lem). Shumë prej tyre, kur nisin të bëjnë ndonjë punë, nuk mendojnë se "Si e gjykon islami këtë", apo se "A është Allahu i kënaqur nga kjo punë?". Por, e rëndësishme për ta, është se çfarë thonë traditat dhe zakonet. Shembulli më i qartë për këtë është se shumë njerëz të cilët nuk kanë nga islami vetëm se shkrimin në letërnjoftim dhe emrin, kur i thua se kjo është haram, jo vetëm që nuk e çan kokën, por edhe tallet me këtë dhe nëse i thua se kjo është turp, atëherë ndryshon puna, ai turpërohet, mërzitet dhe kërkon falje duke u habitur.

Shumë prej njerëzve, kur dalin mospajtime mes tyre duke mos e ndjerë të nevojshme të pyesin se çfarë thotë Allahu dhe i dërguari i Tij (sal-lAll-llahu alejhi ue sel-lem) për këtë çështje, shkojnë tek të mëdhenjtë e shoqërisë dhe pyesin për gjykimin e zakoneve dhe traditave në lidhje me atë çështje. Ja pra, këta persona të cilët e braktisin Kur'anin, i cili është kushtetuta e Allahut dhe Sunnetin e të dërguarit të Tij (sal-lAll-llahu alejhi ue sel-lem) që është shpjeguesi i saj, hynë në kategorinë e personave që dëshirojnë të gjykojnë

tek taguti dhe si shkak i kësaj, besimi i tyre nuk është vetëm se pretendim. Nëse u thuhet atyre: "Islami në lidhje me këtë çështje gjykon kështu", ata të kundërshtojnë menjëherë duke thënë: "Por ne nuk i kemi dëgjuar kështu baballarët tanë, a ju e dini më mirë se ata?!"

"Kur ata bëjnë një vepër të shëmtuar, thonë: "Ne i kemi gjetur prindërit tanë që i bënin, por edhe Allahu na ka urdhëruar kështu." Thuaj: "Allahu nuk urdhëron të bëhen vepra të pahijshme! Përse thoni për Allahun atë që nuk e dini?"⁴⁸

"Kur atyre u thuhet: "Ndiqu atë që ka shpallur Allahu!" ata përgjigjen: "Jo! Ne do të ndjekim atë udhë në të cilën i kemi gjetur të parët tanë." Vallë, edhe atëherë kur të parët e tyre nuk kuptonin gjë e nuk ishin të udhëzuar?!"⁴⁹

Llogjika

Nëse llogjika përdoret pa i kaluar kufijtë e saj dhe aty ku duhet, është një mirësi e madhe, por në momentin që ajo përdoret jashtë kufijve të saj, atëherë kthehet në një tagut. Llogjika është ajo veçori e cila i jep njeriut një pozicion më të lartë se krijesat e tjera. Ngase krijesat e tjera përveç njeriut, i janë dorëzuar Allahut të Madhëruar, duke punuar për atë të cilën janë krijuar. Por njeriu dhe xhinët të cilëve Allahu i ka dërguar shpallje, kanë mundësinë e zgjedhjes, mund

48. 7/A'raf, 28

49. 2/Bekare, 170

të zgjedhin udhëzimin dhe bindjen ashtu sikurse mund të zgjedhin edhe kundërshtimin dhe humbjen. Kjo i bën këto krijesa më të larta nga të tjerat nëse do të udhëzoheshin, ngase kanë edhe mundësinë e mosudhëzimit. Edhe Allahu i Madhëruar në librin e Tij, shpesh herë i drejtohet njerëzve me anë të llogjikës së tyre, me shprehje të tilla si "A nuk llogjikoni?", "A nuk mendoni?" etj. Pra Allahu kërkon që mendja të mendojë dhe llogjika të punojë vazhdimisht, madje ka nxitur për këtë. Por në të njëjtën kohë Ai ka caktuar disa kufij për llogjikën, në mënyrë që njeriu të mos gaboj. Dhe fusha në të cilat llogjika bëhet e dëmshme është fusha e besimit. Pasi që e ke përdorur llogjikën gjatë gjetjes së vërtetës dhe pasi që i ke kuptuar argumentet e së vërtetës me anë të përdorimit të kësaj mirësie të madhe, kjo është dhuratë prej Allahut të Madhëruar. Pas njohjes së argumentit atëherë nevojitet vetëm dorëzimi dhe pranimi i tij. Nëse pasi e ke njohur të vërtetën dhe më pas fillon të dyshosh qoftë edhe për një moment të vetëm, atëherë kjo bën që të të humbasë besimi.

Dhe për fatkeq, ky është përfundimi i atyre që sot i kanë dhënë përparësi dhe liri pa kufij llogjikës së tyre, duke e kthyer atë në një tagut. Nëse këtyre mendjelehtëve u thuhet diçka prej islamit, ata fillojnë ta peshojnë vërtetësinë dhe saktësinë e saj me llogjikën e

tyre, e nëse u përshtatet e marrin, nëse jo e kundërshtojnë dhe e mohojnë duke mos shkuar ta vërtetojnë më parë në Kur'an dhe Sunnet. Kohët e fundit njerëz të tillë janë shtuar shumë. Kur u thuhet atyre diçka islame me argumentet përkatëse të një-pas-njëshme, ata pa menduar fare se këto janë argumente të prera nga Kur'ani dhe Sunneti, të thonë: "Vallahi nuk e di, por kjo nuk m'u duk fare e llogjikshme hoxhë", duke na bërë kështu që të shohim shëmbullin më konkret, më flagrant dhe më të freskët të hyznizimit të llogjikës dhe tagutizimit të saj, sepse persona të tillë, luhatshmërinë e tyre nuk e zgjidhin në Kur'an dhe Sunnet, por mundohen ta bëjnë këtë me llogjikën e tyre. Dhe për çdo problem, i drejtohet llogjikës. Por sigurisht që kjo krijesë e mjerë nuk është e vetëdijshme, se llogjika të cilës ajo po i mbështet dhe po i beson aq shumë duke e bërë "zot" për veten saj dhe duke e tagutizuar, është e formuar dhe pjekur po nga sistemi i tagutit dhe elementë të tij të cilët gjenden kudo. Sepse ai periudhën më të frytshme dhe më të mirë të formimit të jetës, e ka kaluar në institucionet edukuese të cilat janë pronë e tagutit dhe para televizorit. Pra, kur pema ishte në periudhën e njomë dhe të marrjes së formës, atë e kishte në dorë taguti dhe kështu u rrit duke u ujitur me ujin e tagutit. Dhe tani kjo krijesë e rritur dhe e edukur nën kthetrat e tagutit dhe siste-

meve të tij, do të tentojë tani që me atë mendje të shpëlarë mirë t'i shërbejë fesë së Allahut, duke thënë se te kjo këtu feja e ka mirë, e këtu e ka keq, mbështetur në atë mendje dhe llogjikë.

I pari që e përdori llogjikën kundër shpalljes ishte shejtani. Kur shejtani e kundërshtoi Allahun e Madhëruar duke përdorur llogjikën dhe nuk bëri sexhde në shenjë nderimi për Ademin (alejhis-selam), gjë për të cilën e urdhëroi Allahu, mori mallkimin e Tij dhe nga një pozicion i lartë që ishte, ra në shkallën më të ulët të poshtërimit:

"Allahu tha: "Çfarë të pengoi ty të bëje sexhde, kur të urdhërova?" Ai u përgjigj: "Unë jam më i mirë se ai. Mua më krijove nga zjarri, kurse atë e krijove nga balta." ⁵⁰

Shejtani e kundërshtoi urdhërin e Allahut duke i'u mbështetur llogjikës së tij dhe nuk bëri sexhde me arsyetimin se ishte më i mirë dhe më i lartë se Ademi (alejhis-selam). Tani le të shohim pasojat e kësaj llogjike në ajetet e mëposhtme:

"Allahu i tha: "Atëherë, zbrit prej andej (Xhennetit)! Ti nuk ke të drejtë që të krenohesh në të! Shporru, ti je vërtetë prej të poshtëruarve." ⁵¹

"Allahu i tha: "Dil prej andej i përbuzur dhe i përjashtu-

50. 7/Araf, 12

51. 7/Araf, 13

ar! Padyshim, Xhehennemin do ta mbush me ty dhe me të gjithë ata që do të të binden ty!" ⁵²

"Allahu tha: "Atëherë, dil prej Xhennetit! Ti je vërtet i mallkuar! Qofsh i mallkuar deri në ditën e Kijametit!" ⁵³

Ata të cilët largohen nga rruga e Allahut dhe e anashkalojnë atë, e si alternativë e saj ndjekin rrugët e shejtanit, nuk ka aspak dyshim se do të pësojnë të gjitha ato që pësoi shejtani i mallkuar:

"Allahu i tha: "Dil prej andej i përbuzur dhe i përjashtuar! Padyshim, Xhehennemin do ta mbush me ty dhe me të gjithë ata që do të të binden ty!" ⁵⁴

Cilësia E Tretë E Tagutit

الَّذِينَ آمَنُوا يُقَاتِلُونَ فِي سَبِيلِ اللَّهِ وَالَّذِينَ كَفَرُوا يُقَاتِلُونَ فِي سَبِيلِ الطَّاغُوتِ
فَقَاتِلُوا أَوْلِيَاءَ الشَّيْطَانِ إِنَّ كَيْدَ الشَّيْطَانِ كَانَ ضَعِيفًا

"Ata që besojnë, luftojnë në rrugën e Allahut, kurse ata që nuk besojnë, luftojnë në rrugën e tagutit. Luftoni kundër miqve të shejtanit, sepse vërtet, dinakëria e djallit është e dobët!" ⁵⁵

Allahu i Madhëruar në këtë ajet, flet për dy rrugë dhe për dy grupe që luftojnë në to. Grupi i parë është ushtria e atyre të cilët i kanë besuar Allahut dhe kanë luftuar në rrugën e Tij, ndërsa grupi i dytë janë qafirat

52. 7/Araf, 18

53. 15/Hixhr, 34-35

54. 7/Araf, 18

55. 4/Nisa, 76

që luftojnë në rrugën e tagutit ... Pra, për Allahun ka vetëm dy lloje ushtrish, që nuk bëhen tre. Njëra është ushtria e Allahut dhe tjetra është ushtria e tagutit. Njëkohësisht kjo është edhe cilësia e tretë e tagutit, krijimi i ushtrive alternative ndaj asaj të Allahut. Çdo ushtri e formuar jashtë ushtrisë së Allahut, është e tagutit dhe ushtarët e saj janë qafira. Kjo është nga pjesa e pandryshueshme e rendit të Allahut. Në njërën anë ushtritë e përbëra nga robërit e Allahut dhe përballë tyre ushtritë e tagutit, të përbëra përgjithësisht nga robër të dashuruar pas mirëqenies dhe luksit. Kështuqë, nëse një person dëshiron të bëhet musliman, është i detyruar t'i mohojë këto ushtri të tagutit. Duhet t'i mohojë patjetër që të plotësojë kushtin e parë me të cilin hyn në fe, i cili është "Mohimi i tagutit." Dhe gjëja e parë e cila bëhet për të mohuar tagutin, është tekfiri i ushtrive të tilla dhe distancimi i plotë nga ato.

Fatkeqësisht disa shërbëtor të pushtetit e kanë lejuar aktivizimin në këto ushtri, madje i nxisin njerëzit për këtë gjë. Nëse i pyet ata: "O hoxhë, po a nuk janë këto ushtri, ushtri të tagutit dhe që është kusht të mohohen, duke u mbështetur në ajetin e Kur'anit?", sigurisht që nuk gjenë përgjigje. Kur themi se nuk gjejmë përgjigje, kemi për qëllim përgjigjet nga Kur'ani dhe Sunneti. Sepse, llogjika të cilën tashmë e kanë shndërruar në tagut, normalisht që nuk ia vonon gjetjen e përgjigjeve. Dhe ja ku vijnë dhe përgjig-

jet në formën e shpifjes në fenë e Allahut dhe si një tradhti e rëndë: "Po çfarë do të bësh nëse nuk do të shkosh ushtar?", "Duhet t'i kuptosh më në hollësi ligjet islame, duhet të dish fikhun (jurisprudencën islame) bashkëkohor!" dhe të ngjshme si këto... Në fakt këto përgjigje, mjaft të përshtatshme për epshet dhe tekat e njerëzve, pranohen menjëherë dhe më keq akoma, përhapen me shpejtësinë e erës si fetva ndër të rinj. Madje kur po bisedoja dikur me njërin prej personave të njohur të cilit i drejtohen shumë pyetje të tilla, më tha: "Po e zëmë se nuk i dërguam të rinjtë në ushtri, atëherë si do të kalojnë kufirin për të shkuar në Haxh dhe në Umre këta njerëz?" Hajde tani merre regjistroje këtë fetva të hoxhës që njeh fikhun bashkëkohor dhe shpërndaja brezave! Sepse, në historinë 1450 vjeçare të Islamit, nuk mund të gjendet kurrë një fetva si kjo, ku të thuhet se për të shkuar në Haxh apo Umre mund të bësh kufër. Ne këshillojmë që kjo fetva t'i shpërndahet nxënësve të dijes nën moton: "Fetva të Lajthitura që S'janë Parë Ndonjëherë në Histori."

Në temën paraardhëse thamë se Allahu i Madhëruar nuk e llogarit besimin e atij personi që nuk mohon tagutin si besim të saktë, por e quante atë një besim të pretenduar. Ndërsa, në këtë kapitull do të mundohemi të shtjellojmë më gjerësisht -me lejen e Allahut- këtë pikë, për të parë më konkretisht se si e trajton Kur'ani dhe Sunneti këtë çështje. Në fillim do të pasqyrojmë gjendjen e ushtrisë së tagutit të shpallur

historikisht, Faraonit dhe më pas do të shohim se si e vlerëson sheriati këtë ushtri.

Nuk ka dyshim se Faraoni është një tagut i regjistruar (me lishencë):

اذْهَبْ إِلَىٰ فِرْعَوْنَ إِنَّهُ طَغَىٰ

"Shko te Faraoni! Ai, me të vërtetë, i ka shkelur të gjithë kufijtë." ⁵⁶

Faraoni, ashtu sikurse edhe tagutët bashkëkohor, i ka shfuqizuar dhe dobësuar njerëzit dhe më pas ka ekzekutuar kë ka dashur. Ai ka ngritur ushtri, e cila ka dalë po nga ai popull i shtypur, për të luftuar nën urdhërat dhe qëllimet e tij:

إِنَّ فِرْعَوْنَ عَلَا فِي الْأَرْضِ وَجَعَلَ أَهْلَهَا شِيْعًا يَسْتَضِعُّ طَائِفَةً مِنْهُمْ يَدْخُلُ أَبْنَاءَهُمْ وَيَسْتَحْيِي نِسَاءَهُمْ إِنَّهُ كَانَ مِنَ الْمُفْسِدِينَ

"Me të vërtetë që Faraoni madhështoj (azganosej) në Tokë dhe banorët e saj i kishte përçarë në grupe; disa prej tyre i përndiqte, ua vriste fëmijët meshkuj, ndërsa femrat ua linte gjallë. Ai ka qenë vërtetë keqbërës." ⁵⁷

Allahu i Madhëruar kur flet rreth tij dhe ushtrisë tij, nuk bën asnjë lloj dallimi dhe i sheh të gjithë pjestarët e ushtrisë së tij në një gradë:

وَمَكَنَّ لَهُمْ فِي الْأَرْضِ وَرِيَ فِرْعَوْنَ وَهَامَانَ وَجُنُودَهُمَا مِنْهُمْ مَا كَانُوا يَحْذَرُونَ

"(Deshëm t'i forconim besimtarët në tokë) dhe t'u tre-

56. 20/Taha, 24

57. 28/Kasas, 4

gonim Faraonit, Hamanit dhe ushtrisë së tyre atë prej së cilës ata frikësoheshin." ⁵⁸

وَأَسْتَكْبَرَهُ هُوَ وَجُنُودُهُ فِي الْأَرْضِ بِغَيْرِ الْحَقِّ وَظَنُّوا أَنَّهُمْ إِلَيْنَا لَا يُرْجَعُونَ

"Faraoni dhe ushtria e tij u sollën me arrogancë dhe padrejtësisht në tokë, duke menduar se nuk do të ktheheshin tek Ne." ⁵⁹

فَالْتَقَطَهُ آلُ فِرْعَوْنَ لِيَكُونَ لَهُمْ عَدُوًّا وَحَزَنًا إِنَّ فِرْعَوْنَ وَهَامَانَ وَجُنُودَهُمَا كَانُوا خَاطِئِينَ

"Por atë e mori nga lumi familja e Faraonit, me qëllim që një ditë ai të bëhej armik dhe t'u sillte mjerim atyre, sepse Faraoni, Hamani dhe ushtria e tyre kanë qenë gjynahqarë." ⁶⁰

Nëse shohim me kujdes në tre ajetet e mësipërm, do të vëmë re se Allahu nuk ka bërë dallim ndërmjet Faraonit dhe ushtarëve të cilët vinin nga po ai popull i shtypur prej tij, si udhëheqës dhe i shërbenin me pafytyrësinë më të madhe, por i fut ata që të gjithë në një kategori të vetme. Allahu i Madhëruar nuk ka bërë dallim në ndëshkim, ndërmjet Faraonit dhe ushtarëve të tij. Allahu ata i ka ndëshkuar bashkë në këtë botë:

58. 28/Kasas, 6

59. 28/Kasas, 39

60. 28/Kasas, 8

فَأَخَذْنَاهُ وَجُودَهُ فَنَبَذْنَاهُمْ فِي الْيَمِّ فَاَنْظُرْ كَيْفَ كَانَ عَاقِبَةُ الظَّالِمِينَ

"Por Ne e kapëm atë dhe ushtrinë e tij dhe i hodhëm në det. Shiko se si ishte fundi i keqbërësve!" ⁶¹

Faraoni dhe ushtarët e tij, që të gjithë pa përjashtim, kanë marrë dënimin e merituar dhe mallkimin e Allahut në dynja dhe ahiret:

وَجَعَلْنَاهُمْ أَهْمَةً يَدْعُونَ إِلَى النَّارِ وَيَوْمَ الْقِيَامَةِ لَا يُنصَرُونَ. وَأَتْبَعْنَاهُمْ فِي هَذِهِ الدُّنْيَا لَعْنَةً وَيَوْمَ الْقِيَامَةِ هُمْ مِنَ الْمَقْبُوحِينَ

"Ne i bëmë ata udhëheqës, që thërrisinin për në zjarr, ndërsa në ditën e Kijametit askush nuk do t'i ndihmojë. Në këtë botë Ne hodhëm mallkim mbi ta, ndërsa në ditën e Kijametit ata do të jenë të braktisur e të shkatërruar." ⁶²

Sikurse kuptohet qartë nga ajetet e mësipërme, Allahu i Madhëruar edhe pse Faraoni tiran i detyronte njerëzit të punonin me forcë, edhe pse i keqtrajtonte ata, nuk i ka marë parasysh këto, por i ka ta fshirë nga faqja e dheut të gjithë bashkë, pa bërë asnjë përjashtim. Madje ushtarët janë përmendur bashkë me Faraonin në çdo shkallë dhe çdo lloj të dënimit. Në fillim të temës, patëm thënë se ushtritë që kanë misionet të tjera dhe jo rrugën e Allahut, Allahu i Madhëruar i ka emërtuar si ushtri të tagutit dhe kush nuk i mohon këto, ka probleme në kushtin e parë të hyrjes në Islam, që është mohimi i tagutit. Gjithash-tu, thamë se ata persona që aktivizohen në këto ushtri,

61. 28/Kasas, 40

62. 28/Kasas, 41-42

nuk kanë mundësi që ta mohojnë tagutin. Ndërsa tani do të tregojmë disa shembuj që janë jetuar në kohën e pejgamberit (sal-lAll-llahu alejhi ue sel-lem), me shpresë se do të na kthjellohet më shumë çështja:

"Kur melekët ua marrin shpirtrat atyre që e kanë ngarkuar veten me gjynahe, u thonë: "Ku ishit?" Ata përgjigjen: "Ishim të pafuqishëm në Tokë." (Melekët) do t'u thonë: "A nuk ishte toka e Allahut e gjerë që të mërgonit në të?" Këta janë ata (njerëz), vendbanimi i të cilëve është Xhehennemi; eh, sa i keq është ai vendbanim!" ⁶³

Imam Buhariu, në Sahihun e tij, në lidhje me tefsirin e këtij ajeti transmeton nga Ibn Abbasi se ka thënë: "Një grup nga muslimanët, të cilët ishin bashkë me mushrikët në luftë, e shtonin numrin e tyre. Madje ndonjërin prej tyre e qëllonte shigjeta dhe vdiste në atë gjendje. Dhe Allahu i Madhëruar, në lidhje me këtë çështje, zbriti këtë ajet."

Ibn Ebi Hatim transmeton gjithashtu nga Ibn Abbasi se: "Këta ishin një grup që e kishin pranuar Islamin në Mekë, por e fshihnin këtë gjë. Mushrikët e Mekës i nxorën edhe këta në luftë dhe disa prej tyre u vranë gjatë luftës. Muslimanët thanë: "Këta ishin vëllezërit tanë. Ata i kanë marrë me forcë në luftë dhe u vranë aty." Dhe kështu ata kërkuan falje nga Allahu për ta. Më pas në lidhje me këtë zbritën këto ajete." ⁶⁴

63. 4/Nisa, 97

64. Shih, Ibn Kethiri në tefsirin e ajetit 97 të sures Nisa.

Ne lidhje me shkaku e zbritjes së ajetit, janë përmendur edhe trasmetime të tjera. Por në të gjitha trasmetimet, bëhet fjalë për njerëz të cilët nuk kishin bërë hixhret nga Meka dhe si pasojë, mushrikët i morën me forcë në luftë në betejën e Bedrit dhe kur të merren në llogari ditën e Kijametit për këtë çështje, ata do të thonë: "Ne ishim njerëz të dobët." Por Allahu i Madhëruar nuk e ka marrë parasysh këtë arsyetimin e tyre dhe ka treguar se ata do të jenë banorë të zjarrit. Pra, shikoni me kujdes, këta ishin persona që nuk kishin bërë hixhret nga Meka, duke pasur mundësi për këtë. Pastaj mushrikët i kanë përfshirë me forcë në ushtritë e tyre. Dhe meqë nuk bënë hixhret duke i pasur mundësitë, ata e morën dënimin e këtij përfundimi të keq, duke mos i'u pranuar arsyetimi. Ndërsa ata të cilët nuk kanë pasur mundësi për hixhret si fëmijët, gratë, të pafuqishmit etj., Allahu i Madhëruar nuk i ka përfshirë në këtë gjykim (shih, Nisa 98). Atëhere kjo tregon qartë se fajtorë ishin vetëm ata të cilët nuk bënë hixhret, megjithëse kishin mundësi.

Imam Buhariu në Sahihun e tij, në kapitullin e quajtur Kitabu'l-Megazi, ndër ngjarjet e luftës së bedrit transmeton edhe këtë:

"Disa nga ensarët (muslimanë të Medines) i thanë pejgamberit (sal-lAllahu alejhi ue sel-lem): "Na lejo të mos marim shpagim (për lirim) nga Abbasi, sepse është i

biri i vëllait tonë." I dërguari i Allahut (sal-lAll-llahu alejhi ue sel-lem) tha: "Pasha Allahun, nuk do të lini pa marrë prej tij qoftë edhe një dirhem."⁶⁵

Ndërkaq, Abbasi ishte marrë me forcë në luftë nga ana e mushrikëve ditën e Bedrit dhe sipas transmetimit të Ibn Is'hakut, kur peygamberi (sal-lAll-llahu alejhi ue sel-lem) kërkon të marrë shpagim prej tij, ai i thotë: "O i dërguari i Allahut! Unë isha musliman, por mekasit mua më morën me forcë në luftë." I dërguari i Allahut (sal-lAll-llahu alejhi ue sel-lem) i përgjigjet: "Allahu e dinë vërtetësinë e saj që po thua. Nëse po thua të vërtetën Allahu do të ta japë shpërblimin. Por, tani për tani ajo që shohim ne është se ti po luftoje kundër nesh."

Pra, siç shihet qartë në transmetime, i dërguari i Allahut (sal-lAll-llahu alejhi ue sel-lem) Abbasin e trajtoi si mushrik dhe mori shpagim edhe prej tij, siç mori nga mushrikët e tjerë. Ndërkohë dihet nga të gjithë, se dijetarët Islam janë të një mendimi se gjykimi jepet duke u mbështetur në gjendjen e dukshme të personit.

Si përfundim; Ashtu si ushtritë e tjera të krijuara përballë ushtrisë së Allahut, janë ushtri të tagutit, ashtu edhe drejtuesit e këtyre ushtrive, faraonët pushtetar të kohës sonë, gjithashtu janë tagutë.

65. Buhariu, Kitabu'l-Megazi.

Cilësia E Katërt E Tagutit

وَالَّذِينَ اجْتَنَبُوا الطَّاغُوتَ أَنْ يَعْبُدُوهَا وَأَنَابُوا إِلَى اللَّهِ لَهُمُ الْبُشْرَىٰ فَبَشِّرْ عِبَادَ

"Le të gezohen ata që shmangen nga adhurimi i tagutit dhe i kthehen Allahut! Pra, përgëzoji robërit (e Mi)." ⁶⁶

Ashtu siç kuptohet edhe nga ajeti, tagut është: Çdo gjë që adhurohet përveç Allahut. Edhe në temat e kaluara patëm përmendur se imam Taberiu, e kish-te përkufizuar si të tillë tagutin. Gjithashtu, dhamë disa shembuj për të shpjeguar se çfarë kuptimesh ka adhurimi sipas Kur'anit. Si rezultat, duke u mbështetur nga të gjitha çfarë shtjelluam, themi se tagutët e kohës sonë moderne janë: "Të gjitha institucionet që i'u është dhënë e drejta e ligjvënies përveç Allahut, pushtetarët dhe partitë që luajnë me hallallin dhe haramin, duke ndryshuar ligjet e Allahut, gurët prej të cilëve shpresohet se sjellin dëm apo dobi, të vdekurit të cilëve i'u drejtohen lutjet në raste vështirësie, ose që shpresohet se kanë forcë për të dhënë ndihmesa të ndryshme, çdo krijesë të cilës i dedikohet njëri prej adhurimeve të përmendura në Kur'an dhe Sunnet, siç janë llojet e kurbanit etj., dhe çdo krijesë së cilës i'u jepet cilësi prej cilësive të Allahut të Madhëruar, qofshin të gjallë, të vdekur, gurë ose trupa qiellorë." ⁶⁷

66. 39/Zumer, 17

67. Shih kapitullin e shpjegimit të termit të ibadetit. (Gjithashtu vlen të përmendet diçka që autori nuk e ka përmendur. Për njerëzit që janë gjallë dhe që nuk e pëlqejnë që të tjerët ta adhurojnë, ky nuk quhet tagut, porse është kusht që

Pasi që shpjeguem deri këtu me sa na mundësoi Allahu se cili është tagut sipas Kur'anit dhe Sunnetit, tani dua të ndalemi pak tek çështja e mohimit të tagutit.

ta pëlqejë adhurimin që i bëhet atij, ose është i kënaqur më adhurimin që i bëhet atij. Siç ka thënë dhe Ibn Kajjmi se tagutët janë të shumtë, porse krerët e tyre janë pesë: 1) Iblisi 2) Ai i cili adhurohet dhe është i kënaqur me këtë 3) Ai që i thërret njerëzit në adhurimin e vetes së tij 4) Ai që pretendon se di prej gajbit 5) Ai që nuk gjykon me atë që ka zbritur Allahu" [Ilanetul mustefid: 1/325]... Sh.p.)

SI DUHET TË BËHET MOHIMI I TAGUTIT

Allahu i Madhëruar, i cili ka urdhëruar të mohojmë tagutin, pa dyshim që na ka treguar edhe për mënyrën se si duhet bërë mohimi i tij. Në Kur'an gjendet një pejgamber, të cilit i është urdhëruar t'i bindet dhe Muhammedi (sal-lAll-llahu alejhi ue sel-lem), megjithëse është i dërguari i fundit:

"Pastaj ty të shpallëm: "Ndiq me singëritet fenë e Ibrahimit, i cili nuk ka qenë prej idhujtarëve." ¹

Ky urdhër përsëritet disa herë në Kur'an. Madje Zoti ynë në lidhje me ata të cilët ia kthejnë shpinën fesë dhe rrugës së Ibrahimit, ka thënë:

"Fesë së Ibrahimit i shmanget vetëm ai që e nënçmon vetveten. Ne e zgjodhëm atë në këtë botë, kurse në botën tjetër ai do të jetë ndër të mirët." ²

Nuk ia kthen shpinën fesë së Atij, vetëm se mendjelehtët dhe të paditurit. Libri ynë Kur'ani, na tregon se ai vetëm vetë si person, është si një ummet i tërë... Ai është një pejgamber të cilit i është dhënë pjekuria nga ana e Allahut të Madhëruar. Të ndjekësh metodën e tij është pjekuria vetë:

"Në të vërtetë, Ne e udhëzuam Ibrahimin në rrugë të

1. 16/Nahl, 123

2. 2/Bekare, 130

drejtë qysh më parë dhe e njihnim atë (se ishte i aftë për këtë gjë)." ^{3 4}

Le të shohim pak tani në Kur'anin Famëlartë se çfarë përpjekjesh ka bërë ky pejgamber, kundër tagutëve të kohës së tij.

Përpjekja Me Vepër

"Dhe i bëri ata copa-copa, përveç idhullit të tyre më të madh, kështu që ata t'i drejtoheshin atij." ⁵

Kur i'u dha mundësia Ibrahimit (alejhis-selam), ai me dorën e vet i ka thyer idhujt dhe tagutët e kohës së vet. Kjo është ajo që kërkohet. Që taguti të luftohet dhe të eliminohet konkretisht me vepër nëse ekziston mundësia. I dërguari i Allahut Muhammedi (sal-lAll-llahu alejhi ue sel-lem), thotë kështu: "Nëse ndonjëri prej jush shikon ndonjë të keqe, le ta ndryshojë atë me dorën e tij. Nëse nuk mundet, atëhere me gjuhën e tij, e nëse nuk mundet përsëri, atëhere (le ta urrejë) me zemrën e tij. Por, ky është besimi më i dobët." ⁶

Pejgamberi (sal-lAll-llahu alejhi ue sel-lem) me këtë hadith, ka treguar se esenca është që e keqja të ndryshohet me vepër. Nëse nuk ekziston mundësia e ndryshimit me vepër, atëherë këtë e bëjmë me fjalë

3. 21/Enbija, 51

4. Fjala "*rushd*" që kalon në ajet sipas tefsireve ka kuptime: pejgamberi, udhëzim, drejtësi.

5. 21/Enbija, 58

6. Muslimi, Kitabu'l-Iman.

dhe më pas me zemër. Kjo do të thotë se origjina në mohimin e tagutit, është të bësh xhihad kundër tij dhe të luftosh deri sa të mos ngeli më "fitne" dhe "shirk" në sipërfaqen e tokës, e kështu feja/autoriteti të jetë vetëm i Allahut të Madhëruar.

Shkaku që pejgamberi (sal-lAll-llahu alejhi ue sel-lem) nuk shpalli xhihad në Mekë, ishte pamundësia. Por edhe në gjendjen më të dobët të pamundësisë së tij, ai i thoshte mushrikëve kështu:

"A më dëgjoni o populli i kurejshëve! Unë jam dërguar të ju vras ju." ⁷

Gjithashtu në një hadith tjetër nga Abdullah Ibn Umeri thotë: "Jam dërguar para Kijametit me shpatë në dorë, që t'i kushtohet Ibadeti vetëm Allahut dhe të mos i bëhet shok Atij." ⁸

7. Hadithin imam Ahmedi në Musnedin e tij nga Abdullah ibn Amr Ibnul-As. Hejthemiu në Mexhme'uz-Zeuaid thotë: "Hadithin e transmeton Ahmedi. Ibn Is'haku (njëri prej transmetuesve) ka deklaruar qartë se e ka dëgjuar këtë. Të gjithë transmetuesit e tjerë në sened janë të besueshëm. Hadithin e transmeton gjithashtu Ebu Ja'la dhe Teberaniu. Në sened gjendet Muhammed ibn Amr ibn Aklame, hadithi i të cilit është hasen, transmetuesit e tjerë janë në gradën e sahihut." Shejh Ahmed Shakiri në tahkikun e Musnedit të imam Ahmedit thotë se "Hadithi është sahih."

8. Hadithin e transmeton Ahmedi në Musnedin e tij, 9/126, gjithashtu Ibn Ebi Shejbe në Musannef dhe të tjerë. Në tahkikun e Musnedit që e ka bërë shejh Shuajb el-Arnaut në grup, në lidhje me këtë hadith thuhet: "Senedi i tij është i dobët, për arsye të Abdurrahman ibn Thabit ibn Theubanit, për të cilin folëm më parë (dijetarët e shohin me dyshim hadithin e tij sepse ka prej tyre që e konsiderojnë të besueshëm, por edhe e kundërta). Ndërsa transmetuesi me nofken Ebu'n-Nadr është Hashim Ibnul-Kasim. Këtë hadith e transmeton gjithashtu Ibn Ebi Shejbe, (5/313), Bejhakui në Shu'ab (1199), Dhehebiu në es-Sijer (15/509) dhe Ibn Haxher në Tagliku't-Talik (3/445) me të njëjtin sened që e ka shënuar edhe imam Ahmedi nga Ebu'n-Nadr Hashim Ibnul-Kasim.

Tagut, është çdo qenie që i kushtohet ndonjë prej adhurimeve që duhet t'i kushtohet vetëm Allahut të Madhëruar. I dërguari i Allahut (sal-lAll-llahu alejhi ue sel-lem) është dërguar me shpatë që t'i shfarosin këta tagutë dhe që njerëzit të jenë robër vetëm të Allahut. Ummeti i cili është i obliguar të ndjekë rrugën e tij, janë të obliguar t'i shfarosin tagutët nga sipërfaqja e tokës, me dorë dhe me shpatë. Nëse nuk kanë mundësi për këtë, atëherë le ta ketë temë aktualiteti dhe le të jetë ky qëllimi i tyre gjatë kësaj rruge.

Përpjekja Me Fjalë

"Shembull i mrekullueshëm për ju është tek Ibrahim i dhe ata që kanë qenë me të, kur i thanë popullit të vet: "Ne distancohemi (jemi të pastër) nga ju dhe nga ato që ju i adhuronin në vend të Allahut, ne ju mohojmë dhe armiqësia e urrejtja midis nesh është e përhershme, derisa të besoni tek Allahu Një dhe i vetëm." ⁹

Allahu i Madhëruar fillimisht tërheq vërejtjen duke thënë: "Shembull i mrekullueshëm për ju është tek Ibrahim i dhe ata që kanë qenë me të..." dhe pastaj ka treguar përpjekjen me fjalë që kanë bërë ata kundrejt popujve të tyre. Duke u bazuar në këtë ajet, qëndrimin që duhet të mbajnë pasuesit e Teuhidit ndaj tagutit dhe pasuesve të tij, mund ta përmbledhim duke e ndarë në pika si më poshtë:

Dhehebiu ka thënë se "senedi i tij është i shëndoshë (Salih)."

9. 60/Mumtehine, 4

Të Pastrohesh Nga Afërsia Me Tagutin Dhe Adhuruesit E Tij

Është argument se duhet të qëndrohet larg nga taguti, nga institucionet e tagutit dhe nga njerëzit që mbajnë anën e tij, ose që bëjnë pjesë në rradhët e tij. Nëse shikohet me vëmendje tek shembulli i Ibrahimit (alejhis-selam), vihet re se përpara distancimit nga taguti, duhet të jetë distancimi nga njerëzit e tij. Sepse njerëzit përgjithësisht hasin vështirësi edhe në largimin dhe distancimin nga njerëzit që i rrethojnë. Ngaqë është i vështirë largimi nga njerëz me lidhje fafeshnore ose fqinjësije, Ibrahim (alejhis-selam) e ka filluar pikërisht me këtë. Në Kur'anin Famëlartë thuhet:

"O besimtarë! Mos i pranoni për mbrojtës (miq) ballarët dhe vëllezërit tuaj, nëse ata e duan mosbesimin më shumë se sa besimin. Kushdo prej jush që i merr ata për mbrojtës (miq), është keqbërës." ¹⁰

Qëndrimi Larg Tagutit

Kjo është një nga pikat e rëndësishme që duhet theksuar. Sepse disa njerëz të cilët janë njohur me Teuhidin, mendojnë se detyra e vetme që kanë muslimanët kundrejt tagutit, është vetëm tekfiri i tij. Ndërsa në këtë ajet, Ibrahim (alejhis-selam) ka theksuar të qëndruarit larg tij. Nuk është i mjaftueshëm vetëm

10. 9/Teube, 23

tekfiri i tagutit për t'u kapur pas nyjes më të fortë e cila nuk shkëputet, fjalës "La ilahe il-lAll-llah." Bashkë me tekfirin, duhet të qëndrohet larg tij dhe institucioneve të tij. Kur'ani i ngarkon muslimanët me dy obligime kundrejt tagutit: Tekfirin dhe të qëndruarit larg tij...

"Çdo populli Ne i çuam një të dërguar (që u thoshte): "Adhuroni Allahun dhe shmanguni tagutit!" Disa prej tyre Allahu i drejtojë në rrugë të drejtë e disa e merituan të mbeten në humbje. Andaj, udhëtoni nëpër botë të shihni se si ishte fundi i përgënjeshtresve!"¹¹

Ajeti tregon se si pejgamberët i kanë ftuar popujt e tyre për bazën e fesë që është "mohimi i tagutit", pa të cilin nuk realizohet Teuhidi. Të dërguarit i kanë urdhëruar popujt e tyre të qëndrojnë larg tagutit. Dhe kjo nuk realizohet vetëm se duke qëndruar larg tij dhe institucioneve të tij të arsimit, të fesë zyrtare, të mbrojtjes, e të tjera si këto. Sepse nuk është vetëm tekfiri i tagutit ajo çka kërkohet prej muslimanit.

Të Bësh Tekfir

T'i bësh tekfir tagutit dhe ata të cilët e adhurojnë, i binden e i besojnë atij, duke e bërë këtë haptazi dhe në prani të tyre. Muslimanët nuk duhet të ndikohen në këtë çështje nga kundërshtimet dhe ofendimet që mund të bëjnë disa rojtarë të interesave, dobive dhe

11. 16/Nahl, 36

të mëshirës së tepruar sa herë që vjen në aktualitet kjo temë. Sepse kjo është rruga e pejgamberëve që Allahu i Madhëruar na ka urdhëruar ta pasojmë. Rrugët e tjera të cilat serviren si alternativë të asaj të shpalljes, janë të tekave dhe epsheve, e si pasojë të refuzuara, çfarëdo që të jetë qëllimi i servirjes së tyre. Edhe pse ata të cilët ftojnë në këto rrugë, mund të pretendojnë se e bëjnë këtë nga mëshira e madhe, kjo është e përgënjeshtruar në mënyrë të prerë nga ana e Allahut të Madhëruar:

"Dhe tani, Ne të kemi vendosur ty në rrugën e drejtë të fesë, andaj ndiqe atë dhe mos shko pas dëshirave të atyre që nuk dinë!" ¹²

Përderisa tekfiri i tagutëve dhe pasuesve të tyre është argumentuar me ajete, atëherë çdo rrugë tjetër përveç kësaj është rruga e dëshirave dhe tekave të injo-rantëve. Ja se si përshkruhet në ajete të tjera qëndrimi i Ibrahimit (alejhis-selam) ndaj pasuesve të shirkut:

"Trego për Ibrahimin, kur ai i tha të atit, Azerit: "A do t'i bësh statujat zota (duke i adhuruar)?! Unë vërtet po shoh se ti dhe populli yt jeni në humbje të madhe." ¹³

"(Ibrahimi) tha: "Me të vërtetë, ju dhe baballarët tuaj keni qenë në humbje të qartë." ¹⁴

12. 45/Xhathije, 18

13. 6/En'am, 74

14. 21/Enbija, 54

Tekfiri i mushrikëve/idhujtarëve dhe i tagutëve duke tërhequr vërejtjen për rrugën e gabuar në të cilën ata ndodhen, është metodë pejgamberike.¹⁵

Ka dhe prej atyre të cilët i kundërshtojnë pasuesit e Teuhidit, duke hedhur dyshime me fjalë që janë pasojë e epsheve dhe tekave të tyre, të zbukuruar nga ana e shejtanit, siç është: "Çfarë fitoni ju me tekfirin e tagutëve."

Përgjigja jonë për të tillët është:

Allahu i Madhëruar, në ajetet që përmendëm më sipër dhe të tjera si ato, ka kërkuar prej besimtarëve tekfirin e tagutëve, të distancohen prej tyre, të shprehin hapur urrjetje dhe armiqësi ndaj tyre dhe këtë e ka llogaritur prej kushteve të imanit/besimit, mosekzistimi i të cilëve sjell mosekzistimin e besimit. Jo vetëm kaq, por kjo është rruga për të cilën Allahu ka dëshmuar se është më e mira duke thënë: "..(ju keni te i dërguari i Allahut) shembullin më të mirë..."¹⁶ Kur Allahu urdhëron për diçka, besimtarëve i takon vetëm të binden. Nuk u takon njerëzve të cilët i thonë vetes muslimanë, që do të thotë "të dorëzuar", të gjykojnë urdhërat e Allahut apo më keq akoma, të shpikin alternativa të tjera.

15. Me lejen e Allahut, do të mundohem që në të ardhmen të shkruaj një material të veçantë për këtë temë, duke e shtjelluar më detajisht dhe duke i përfshirë të gjitha dyshimet të cilat hidhen në këtë aspekt.

16. 33/Ahzab, 21

"Ndërsa përgjigja (e vetme) e besimtarëve, kur thirren tek Allahu dhe i dërguari i Tij, që ai të gjykojë midis tyre, është: "Dëgjojmë dhe bindemi." Pikërisht këta janë të shpëtuarit." ¹⁷

"Nuk i takon asnjë besimtari apo besimtareje (të vërtetë), që kur Allahu dhe i dërguari i Tij vendosin për një çështje, ata të kenë të drejtë të zgjedhin (diçka tjetër) nga vetja e tyre. Kush e kundërshton Allahun dhe të dërguarin e Tij, ai me siguri ka humbur." ¹⁸

Përderisa Allahu ka urdhëruar diçka, nuk ka dyshim se ajo është dobi për ne, si në dynja ashtu edhe në ahiret. Dijetarët e shkencës së Usulu'l-Fik'hut, në konsensus të plotë përsërisin këtë princip: "Çdo urdhër dhe ndalesë e Sheriatit është në dobinë e besimtarëve."

Jo vetëm kaq, por muslimani duhet të dijë dispozitat në lidhje me tagutin, në mënyrë që të sillet sipas tyre. Për shembull, kur bëhet fjalë për udhëheqësit tagut, muslimani duhet të dijë se a janë këta muslimanë apo jo, në mënyrë që të vendosë edhe marrëdhëniet e tij sipas kësaj. Nëse pushtetari është musliman, besimtari duhet t'i bindet dhe t'i japë besën atij. Dhe nëse është pushtetar që ka rënë në vepra kufri, atëherë ai nuk e meriton bindjen e muslimanit, por duhet të luf-

17. 24/Nur, 51

18. 33/Ahzab, 36

tohet nga ana e tij. Imam Gazaliu thotë: "Është obligim që të qeverisurit, të dinë dispozitën e qeveritarëve." ¹⁹

Imam Neveviu, në shpjegimin e Sahihut të Muslimit transmeton nga Kadi Ijadi se: "Dijetarët kanë rënë në ujdi, se qafiri nuk ka të drejtë të bëhet udhëheqës. Nëse tek ai vërehet ndonjë kufër i më vonshëm, pasi që është bërë udhëheqës, atëherë duhet të rrëzohet nga pushteti."

Allahu i Madhëruar, pasi që i krijoi njerëzit, i ndau ata në dy kategori, duke gjykuar për një pjesë të tyre me iman dhe tjetrën me kufër:

"(Allahu) është Ai që ju krijoi juve, e megjithatë, disa prej jush janë mohues e disa besimtarë. Por Allahu e sheh mirë çdo gjë që ju bëni." ²⁰

Allahu i Madhëruar kur i krijoi njerëzit dhe i ndau në dy kategori, e cilësoi se besimtarë janë ata të cilët pasojnë udhëzimin e Tij, ndërsa mohues/qafira ata të cilët ndjekin humbjen:

"... Disa prej tyre Allahu i udhëzoi në rrugën e drejtë, e disa e merituan të mbeten në humbje. Andaj, udhëtoni nëpër botë të shihni se si ishte fundi i përgënjeshtresve!" ²¹

Ndarja e të mirëve nga të ligët, është një vepër që

19. Mustasfa, 2/390. Tema: Populli i thjeshtë kërkon fetva vetëm nga ata për të cilët dëshmon në drejtësinë dhe dijen e tyre.

20. 64/Tegabun, 2

21. 16/Nahl, 36

tërheq kënaqësinë e Allahut. Kështu që, këto dy grupe duhen ndarë nga njëri-tjetri:

"Që Allahu të veçojë të keqin nga i miri dhe të këqijtë t'i mbledhë me njëri-tjetrin, e të gjithë t'i hedhë në Xhehennem. Këta, me të vërtetë, janë të humbur." ²²

"Vallë, a t'i trajtojmë ata që Na nënshtrohen (muslimanët) njësoj me keqbërësit?! Çfarë keni ju (jobesimtarë)? Si po gjykoni kështu?!" ²³

"Nuk janë të barabartë banorët e Xhehennemit dhe banorët e Xhennetit; banorët e Xhennetit do të jenë të fituarit." ²⁴

Siç vihet re qartë, Allahu i Madhëruar e ka dalluar të mirin nga i keqi, besimtarin nga jobesimtari dhe xhennetlinjtë nga xhehennemlinjtë. Dhe nuk është pro mosdallimit midis tyre, prandaj dhe thotë: "Çfarë keni ju? Si po gjykoni kështu?!" (Duke mos bërë dallimin).

Kur'ani Famëlartë është një libër tepër i qartë. Allahu i Madhëruar e ka deklaruar qartësinë e Kur'anit po në vetë Kur'anin, librin e Tij. Vallë, pse? Allahu e qartëson kështu arsyen e të qenurit i qartë dhe jo i pakuptueshëm të këtij libri:

"Ne kështu i shpjegojmë hollësisht shpalljet, në mënyrë që të qartësohet rruga e njerëzve të këqij." ²⁵

22. 8/Enfal, 37

23. 68/Kalem, 35-36

24. 59/Hashr, 20

25. 6/En'am, 55

Sejjid Kutubi në tefsirin e tij, shkruan këto fjalë të bukura:

"Diçka shumë interesante kjo... Metoda e këtij Kur'ani e shpalos qartë, para syve të të gjithëve strategjinë e imanit/besimit dhe të vepruarit sipas saj. Pa dyshim që kjo metodë nuk ka për qëllim vetëm të shpalosë të vërtetën, që të qartësojë kështu rrugën që duhet të ndjekin besimtarët. Por, përveç kësaj, ka për qëllim edhe nxjerrjen në pah të rrugës së të kotës dhe humbjes në të cilën ndodhen ndjekësit e saj. Sepse është e domosdoshme qartësimi i rrugës së gabuar të gjynahqarëve, në mënyrë që të kuptohet akoma më qartë rruga e drejtë e besimtarëve. Ky rregull është në rolin e vijës e cila bën që të dallohet rruga. Është e domosdoshme dalja në shesh e kufrit, padrejtësisë dhe së keqes, në mënyrë që të dallohet imani, drejtësia dhe mirësia. Qartësimi sa më i plotë i rrugës së mëkatarëve është njëra nga synimet e ajeteve të Allahut në librin e Tij. Sepse çdo dyshim, enigmë apo e panjohur e cila del në shesh, në lidhje me pozicionin e mëkatarëve dhe rrugën e tyre, reflekton pozitivisht në rrugën e besimtarëve. Sepse këto janë si dy faqe përballë njëra-tjetrës dhe dy rrugë të kundërta. Prandaj është e pashmagshme që të tregohen qartë ngjyrat e çdonjërës prej rrugëve dhe kufijtë ndarës mes tyre.

Kështuqë, çdo lëvizje islame, nevojitet që në bazën e aktivitetit të saj të ketë përpjekjen e përcaktimit të rrugës

së besimtarëve dhe asaj të jobesimtarëve. Duhet filluar me përkufizimin e të dy rrugëve dhe me shpalosjen e cilësive dalluese midis pasuesve të rrugës së besimtarëve nga njëra anë dhe asaj të jobesimtarëve nga ana tjetër. Por kjo, duhet bërë në nivel real dhe praktik, e jo vetëm në atë teorik... Në këtë mënyrë, pasuesit e misionit Islam, do ta kenë shumë të lehtë të dinë se cilët prej njerëzve rreth tyre janë mushrik e cilët jo, pasi që të jenë bërë të qarta me sukses, shenjat, vijat ndarëse dhe veçoritë e metodës së veprave të rrugës së besimtarëve, nga ajo e jobesimtarëve, në atë mënyrë që të mos ngjajnë me njëra-tjetrën dhe të mos jenë aspak të ndërthurura.

Nëse islamit e krahasojmë me shirkun, paganizmin, ateizmin ose me fe të tjera, dallohet prej të gjithave me një dallim krejtësisht të qartë. Nëse e vendosim këtë fe përballë ndonjërit prej grupeve alternative, qartësohet, shumë lehtë rruga e besimtarëve nga ajo e jobesimtarëve dhe e mushrikëve. Dhe është krejtësisht e pamundur të ngatërrohen ose të përziheshin me njëra-tjetrën.

Ndërsa sot, asnjë prej problemeve të shumta me të cilat parballen lëvizjet e vërteta islame, nuk janë të kësaj natyre. Problemi më kryesor të cilin e hasin këto lëvizje, janë popujt e vendeve të cilat më parë kanë qënë nën udhëheqjen e shtetit islam. Me kalimin e kohës, pas rënies së shtetit islam, shtetet artificiale të cilët u formuan në këtë gjeografi të gjerë, e nxorën islamit nga jeta e përditshme,

për ta lënë të ekzistonte vetëm si emër dhe si një fe jo-funksionale. Megjithëse këto shtete pretenduan besimin Islam në teori, e refuzuan atë gjatë jetës së përditshme reale. Sepse islam, do të thotë të dëshmosh se nuk ka zot tjetër që meriton të adhurohet përveç Allahut të Madhëruar. Por, dëshmia e singertë se nuk ka zot tjetër i cili meriton të adhurohet përveç Allahut nënkupton dëshminë dhe besimin se Allahu është Krijuesi i vetëm i universit dhe ka të drejtë të veprojë me të si të dojë; çdo fjalë, vepër dhe sjellje e cila ka cilësi adhurimi, i dedikohet Allahut dhe bëhet vetëm për kënaqësinë e Tij; vetëm ligjet e vendosura prej Tij janë ato me të cilat duhet sistemuar jeta e njerëzve, ligji i Allahut është i vetmi i cili ka përparësi në çdo fazë të jetës dhe vetëm ai duhet zbatuar. Ai i cili, kur dëshmon se vetëm Allahu i Madhëruar është Zoti-me thënien e tij "La ilahe il-lAll-llah"- duke mos pasur parasysh kuptimin e kësaj të cilin e përmendëm, ai në fakt nuk e ka thënë këtë fjalë, nuk e ka besuar Allahun dhe as që ka qënë ndonjëherë musliman. Çfarëdo që të jetë emri, mbiemri, nofka apo pozita e tij... Çfarëdo zone dhe vendi qoftë, nëse faktin që vetëm Allahu është Zoti, nuk e kanë dëshmuar në kuptimin e lartpërmendur, në atë vend kurrë nuk ka qënë ekzistuese feja e Allahut dhe kurrë nuk ka qënë në rrethin e islamit.

Sot kemi popuj në botë, të cilët emërtohen me emra islamë dhe rrjedhin nga një prejardhje islame. Gjithashtu,

ka dhe shtete të cilat dikur kanë qenë vende islame. Por ashtu sikurse këta popuj nuk mund të jenë brenda rrethit të islamit sepse nuk e kanë dëshmuar këtë gjë në mënyrën që përmendëm, ashtu edhe ato shtete nuk kanë si fe, fenë e Allahut, sepse ato nuk e kanë dëshmuar këtë gjë, në kuptimin e mirëfilltë i cili u përmend më lart.

Kjo pra, është vështirësia më e madhe e lëvizjeve të mirëfillta islame gjatë përballjes me popuj, vende apo zona të tilla. Pra, problemi i lëvizjeve të vërteta islame sot, lidhet me mosqartësimin e kuptimit të dëshmisë "Nuk ka Zot tjetër që meriton të adhurohet përveç Allahut" dhe termit "Islam" nga njëra anë dhe mossqarimi i shirkut dhe traditave të injorancës (xhahilijetit) nga ana tjetër.

Vështirësia e madhe e hasur nga këto lëvizje islame, është mossqarimi i mirëfilltë i rrugës së muslimanëve të vërtetë dhe asaj të mushrikëve kryeneçë, i përzierjes së shenjave dhe veçorive të të dy rrugëve me njëra-tjetrën, ndërthurja e emrave dhe cilësive të tyre dhe mbizotërimi i një hutie serioze, e cila e bën të pamundur ndarjen e njëres rrugë nga tjetra dhe si pasojë edhe zgjedhjen e rrugës së drejtë.

Armiqtë e lëvizjeve islame, e kanë kuptuar shumë mirë këtë kurth. Prandaj po përpiqen që në çdo rast ta zgjerojnë më shumë këtë problem, ta ndërlikojnë atë dhe ta gërshetojnë akoma më shumë të vërtetën, me të gabuarën. Kështu që e bëjnë të pamundur dëgjimin e

zërit të atij, i cili pëshpërit të vërtetën. Bëjnë që të akuzohet tërheqësi i vëmendjes në këtë pikë se "Po bën tekfir muslimanët...." Dhe më në fund gjendja vjen deri aty sa të thuhet se "Në gjykimin e çështjeve të kufirit dhe imanit duhet të merren parasysh edhe traditat dhe zakonet e njerëzve", në vend që të bazohet në fjalën e Allahut të Madhëruar dhe të dërguarit të Tij (sal-lAll-llahu alejhi ue sel-lem).

Kjo pra, është pengesa më e madhe. Kjo është një pengesë të cilën duhet ta kalojë çdo mbartës i misionit të madh të përhapjes së fesë së Allahut, në çdo kohë dhe për çdo brez.

Ata të cilët duan të thërrasin njerëzit tek feja e Allahut, nuk duhet të bëjnë servilizëm, lëshime dhe kompromise, sa i përket çështjes së thënies së të vërtetës. Nuk duhet të ndiejnë aspak hezitim dhe frikë. Nuk duhet të ndikohen nga kundërshtimet e atyre që kundërshtojnë, dhe as nga çirrjet e atyre që bërtasin "Shikoni, këta po akuzojnë muslimanët me kufër." ²⁶

Sejjid Kutubi e ka kuptuar shumë mirë këtë problem. Dhe porosinë e tij në këtë pikë, se e vërteta duhet thënë hapur dhe se nuk duhet të ndikohemi nga thirrjet e atyre që akuzojnë me tekfir etj., nuk duhet marrë parasysh, janë shumë me vend.

26. Shkëputur me shkurtime nga vepra "Fi Dhilali'l-Kur'an"

Gjithashtu, është e çuditshme se çdo njeri i cili e ka sadopak haberin nga shkenca e fik'hut, e dinë shumë mirë se të qenurit e njeriut qafir/jomusliman ndikon drejtë për së drejti në shumë gjykime, të cilat lidhen me trashgiminë, namazin, xhenazen (varrimin), udhëheqjen, bindjen dhe me veshmbathjen. Por, është e pa mundur të mos habitesh akoma më shumë kur dëgjon disa persona të cilët ende thonë: "Ç'do të fitoni me tekfirin që i bëni tagutëve?." E sidomos kur këtë fjalë e dëgjon nga persona të cilët njihen me dijen e tyre dhe sillen kaq të papërgjegjshëm dhe jo serioz ndaj ajeteve të shumta që Allahu i ka sqaruar. Dhe në fakt, janë tagutët e ndryshëm ata të cilët kërkojnë prej këtyre njerëzve të flasin në këtë mënyrë dhe t'i turbullojnë mendjet e të rinjve me dyshime të tilla. Ky është një kurth me anë të cilit synohet asgjësimi i ndjenjës aq të fortë dhe të gjallë të xhihadi në ndërgjegjet e muslimanëve dhe pasivimi i brezit të besimtarëve. Nuk është e mundur, që një brez i cili nuk di çdo të thotë tagut dhe nuk njeh çështjet e tekfirit të cilat janë kaq shumë të ndërlidhura me xhihadin, të posedojë të gjallë në shpirtin e tij, ndjenjën e xhihadi.

Urrejtja Dhe Armiqësia E Përherhme

Së fundi, pasuesi i Teuhidit duhet të ndiejë urrejtje dhe armiqësi ndaj tyre. Në origjinalin e ajetit është përdorur shprehja (beda). Domethënë "dalje hapur"

dhe "shfaqje." Gjithashtu, në ajet përmenden veçmas nga njëra-tjetra armiqësia dhe urrejtja.²⁷ Sepse urrejtja është një veprim zemre, ndërsa armiqësia veprim i jashtëm, i dukshëm. Që do të thotë se besimtari i Teuhidit duhet t'i urrejë ata me zemër, por nuk do të mjaftohet me kaq, përkundrazi, duhet t'ia shpallë edhe armiqësinë hapur. Shkaku i kësaj urrejtje dhe armiqësie nuk do të jenë çështjet e dynjasë apo ato personale. Ky qëndrim ndaj tyre do të jetë vetëm në lidhje me kufirin, iman-kufër. Deri kur ata mushrikë t'i besojnë Allahut të vetëm, pa i bërë Atij asnjë shok... Kur besimtari futet në fe, nuk i mbetet më atij asnjë lidhje, e cila e lidh në këtë botë, përveç asaj të imanit dhe kufrit, kështu që ai vepron vetëm në bazë të saj, peshorja e vetme për të është kjo lidhje. Dashuria e tij për dikë, vjen si shkak i besimit, ashtu sikurse edhe urrejtja dhe armiqësia vijnë si pasojë e kufrit dhe shirkut.

27. Shih, Mumteherine: 4.

KUSHTI I DYTË SHQIPTIMI I DËSHMISË DUKE IA DITUR KUPTIMIN

Dëshmia "La ilahe il-lAll-llah" nuk i bën asnjë lloj dobie njeriut, nëse ajo thuhet e përsëritet vetëm me gojë, pa qënë i vetëdijshëm dhe serioz për atë që po thotë. Ajo i bën dobi shqiptuesit të saj, vetëm nëse thuhet me vetëdije dhe duke e kuptuar se çfarë po thotë, e më pas duke i zbatuar kushtet e saj. Ja se si kërkon Allahu i Madhëruar nga robërit e Tij që ta shqiptojnë këtë fjalë:

فَاعْلَمْ أَنَّهُ لَا إِلَهَ إِلَّا اللَّهُ وَاسْتَغْفِرْ لِذَنْبِكَ...

"Dije se nuk ka zot tjetër të vërtetë përveç Allahut! Dhe kërko falje për gjynahun tënd." ¹

Allahu i Madhëruar kërkon në ajet nga i dërguari i Tij (sal-lAll-llahu alejhi ue sel-lem), që ta thotë këtë fjalë me vetëdije dhe duke e kuptuar. Pra Allahu urdhëron: "Dije se nuk ka zot tjetër të vërtetë përveç Allahut." ² Ajo çfarë kuptohet nga ajeti është: "Shqiptimi i fjalës "La ilahe il-lAll-llah" duke ia ditur mirë kuptimin e cila është prej kushteve të kësaj fjale."

Shumë njerëz prej popullit të thjeshtë, megjithëse shumica e tyre nuk kanë asnjë lidhje me fenë, e dinë përmendësh hadithin: "Kush thotë "La ilahe il-lAll-llah" futet në Xhennet." Por, siç e thamë edhe më parë, gjen-

1. 47/Muhammed, 19

2. 47/Muhammed, 19

dja e këtyre njerëzve është si gjendja e atyre të cilët shohin në Kur'an ajete të ndryshme që urdhërojnë namazin dhe pa parë në asnjë tekst tjetër fetar, fillojnë të falen pa abdes, pa mbuluar pjesët e trupit që duhen mbuluar, pa u drejtuar nga kibla, duke menduar pastaj se ky namaz i është pranuar. Pejgamberi (sal-lAll-llahu alejhi ue sel-lem) në një hadith tjetër tregon se cila është ajo "La ilahe il-lAll-llah" që e shpëton njeriun:

مَنْ مَاتَ وَهُوَ يَعْلَمُ أَنَّهُ لَا إِلَهَ إِلَّا اللَّهُ، دَخَلَ الْجَنَّةَ.

"Kush vdes duke e ditur se nuk ka zot tjetër përveç Allahut (që nuk meriton të adhurohet) hynë në Xhennet." ³

Kjo pra, është ajo "La ilahe il-lAll-llah" të cilën nëse e thotë njeriu, e siguron Xhennetin. Gjithashtu, kjo vlen edhe për jetën e përditshme, nëse një person e thotë një fjalë pa i'a ditur kuptimin, ajo nuk merret parasysh dhe si e tillë nuk ka asnjë vlerë.

Përsëmbull, nëse dikush do të martohej me një grua të një kombësie tjetër dhe dikush prej njerëzve përreth, i cili i'a mëson atij gjuhën e atij vendi i thotë: Shko dhe thuaj gruas tënde "Të kam shkurorëzuar", sepse kjo është një fjalë me kuptim shumë të bukur. Dhe më pas kur ai të shkojë tek gruaja e tij dhe t'i thotë disa herë "Të kam shkurorëzuar." Si përfundim, çfarë

3. Muslimi, Iman.

do të jetë gjendja e këtij çifti kur ata të dalin para gjykatësit të Sheriatit?

Gjithkush e di shumë mirë se kadiu/gjykatësi nuk do t'i ndante ata nga njëri-tjetri. Sepse burri nuk i'a di kuptimin fjalës që tha. Ngaqë personi i cili e tha atë fjalë që nuk i'a dinte kuptimin, ajo nuk ndikon tek ai as në këtë botë, as në botën tjetër. Kështu ndodh edhe me fjalën "La ilahe il-lAll-llah." Kur personi e thotë këtë fjalë, fillimisht ai konsiderohet musliman. Por, nëse me kalimin e kohës zbulohet se ky person nuk ia di kuptimin kësaj fjale, atëherë shqiptimi i kësaj fjale nga ana e personit nuk ka asnjë ndikim në marrëdhëniet tona si musliman me të. Ndërkohë që tek Allahu i Madhëruar, kjo fjalë ka qënë e pavlefshme që në momentin e parë. Sepse Allahu sigurisht që e dinte se ai e ka shqiptuar fjalën "La ilahe il-lAll-llah" pa ia ditur kuptimin.

Ky është problemi më i madh, të cilin e hasim në kohën tonë gjatë ftesës dhe thirrjes për në Teuhid. Shpesh rastisim të shohim njerëz të ndryshëm shqiptues të fjalës "La ilahe il-lAll-llah", të cilët veprojnë pa pushim gjëra krejtësisht të kundërta me këtë fjalë, kjo sepse ata janë të vetëdijshëm se çfarë kanë pohuar dhe se çfarë kanë mohuar duke shqiptuar këtë shprehje. Ndryshe ishte gjendja e popullit të Mekës. Ata i'a dinin shumë mirë pasojat me të cilën do të përballeshin

pasi ta pohonin ose mohonin këtë dëshmi (fjalën "La ilahe il-lAll-llah"). Kështu që, ai i cili pranonte Islamin bëhej musliman i vërtetë, ndërsa ai i cili e refuzonte mbeste qafir i vërtetë. Ndërsa sot, situata paraqitet krejtësisht e ndryshme. Shumica e njerëzve e shqiptojnë fjalën "La ilahe il-lAll-llah" sepse e kanë dëgjuar nga babai ose duke e përsëritur pas hoxhallarëve gjatë vazeve ose hutbeve të xhumasë. Si përfundim, është nga çudirat më të mëdha të historisë që njeriu të pranojë si fe, diçka që ai nuk e kupton.

Dija është kusht e të vepruarit sipas Teuhidit. Nuk është e mundur që njeriu të veprojë sipas diçkaje që ai nuk e di. Gjëja e parë që bënin sahabët, ishte mësimi i imanit, më pas mësimi i veprave që duhet të praktikonin si pasojë e tij. Xhundub ibn Abdullah thotë:

"Ishim disa djalmosha të cilët rrinim me pejgamberin (sal-lAll-llahu alejhi ue sel-lem). Pikë së pari, mësuam imanin (Teuhidin), më pas Kur'anin... Dhe pasi e mësuam Kur'anin, filloi të na rritej besimi."⁴ Pjesa "Dëshmoj se nuk ka zot tjetër (që meriton të adhurohet përveç Allahut" e dëshmisë, është argument për dijen si kusht. Është e pamundur që njeriu të dëshmojë për diçka që nuk e di. Allahu i Madhëruar thotë:

"Ata që u adhuruan në vend të Allahut, nuk do të mund të ndërmjetësojnë për askënd, përveç atyre që dëshmu-

4. Ibn Maxhe, Iftitahu Kitabul-l-Iman.

an për të vërtetën dhe e dinë mirë (se nuk ka Zot tjetër të vërtetë veç Allahut)." ⁵

Siç duket qartë, përjashtohen nga mosndërmjetësimi vetëm ata të cilët kanë dëshmuar të vërtetën me vetëdije. Ndërsa, nëse dëshmia do të bëhej pa e ditur se çfarë je duke dëshmuar, atëherë ajo nuk do të sillte asnjë lloj dobie.

Ibn Kethiri, gjatë tefsirit të këtij ajeti thotë: "Ata të cilët e dëshmojnë me dije dhe largpamësi."

Imam Taberiu, pasi pasqyron ikhtilafin (kontradiktat) e dijetarëve në lidhje me këtë ajet, thotë: "(Fjala është për) ata të cilët dëshmojnë dhe njësojnë Allahun, me një dëshmi të sinqertë, ata të cilët këtë njësim (Teuhid) i'a kushtojnë vetëm dhe vetëm Allahut, duke e bërë këtë me një dije dhe bindje të plotë."

Pra thënia "dëshmoj" ka kuptimin "dëshmoj me dije dhe bindje të sigurtë." Sepse, nëse do të ishte qëllimi një dëshmi për një teuhid, që njeriu nuk e di as vetë se për çfarë bëhet fjalë, atëherë kjo dëshmi nuk do të kishte asnjë lloj dobie tek Allahu i Madhëruar.

Shembull: Një person i cili thërret nga ana e gjykatës për të dëshmuar rreth një ngjarje të cilën e ka përjetuar ose që e ka parë. Nëse ky person, nuk e ka parë, ose nuk ka dëgjuar për çështjen rreth të cilës do të dëshmojë, atëherë dëshmia e tij nuk mund të

5. 43/Zuhruf, 86

pranohet. Ashtu edhe një person i cili dëshmon për hyjninë e Allahut të Madhëruar si të vetmin Zot që meriton adhurimin, duhet të ketë informacionin e duhur rreth temave të Teuhidit, Uluhiyyetit dhe tagutit, temë e cila është edhe hyrja e teuhidit. Vetëm në këtë mënyrë dëshmia e tij do të ishte e pranuar tek Allahu i Madhëruar. E lusim Allahun e Madhëruar, që të na bëjë të dëshmojmë për uluhiyyetin e Allahut të Madhëruar (Zoti i vetëm i cili meriton adhurimin) ashtu siç është dëshmuar edhe në ajetin e mëposhëm:

"Thuaj: "Cila është dëshmia më e madhe (që ti je profet)?" dhe përgjigju: "Allahu është dëshmitar midis meje dhe jush." Ky Kur'an më është shpallur, në mënyrë që nëpërmjet tij t'ju tërheq vërejtjen juve dhe kujtdo që i përcillet. A mos vallë ju dëshmoni se, përveç Allahut ka edhe zota të tjerë? Thuaj: "Unë nuk dëshmoj." Thuaj: "Vërtet, Ai është vetëm Një Zot dhe unë jam larg nga ato që ju i'a shoqëroni Allahut (në adhurim)." ⁶

Një Çështje E Rëndësishme

Sa herë që shtjellohet çështja e dijes si kusht i fjalës "La ilahe il-lAll-llah", hapet debati i injorancës në lidhje me këtë pikë. A është injoranca në këtë çështje arsye-tim apo jo?

Si përgjigje të kësaj pyetjeje ka tre mendime të ndryshme:

6. 6/En'am, 19

Injoranca është absolutisht arsyetim. Njeriu nuk merret në llogari për ato gjëra që ai nuk i di.

Injoranca nuk është arsyetim në çështjet e Teuhidit. Nëse njeriu vepron kufër bie në të.

Injoranca nuk ka arsyetim për të gjithë, por për disa po dhe disa jo. Dikush i cili ka mundësi të studiojë dhe të arrijë tek e vërteta ose që i ka arritur Kur'ani, ai nuk mund të arsyetohet për mos dije. Por, nëse një njeri është futur rishtazi në islam dhe jeton larg muslimanëve dhe vendeve të tyre, injoranca për të është arsye.

Mendimi i parë nuk ka asnjë lidhje me të vërtetën. Gjithashtu, argumentet që përmenden nga ana e mbështetësve të këtij mendimi, përgjithësisht nuk kanë lidhje me temën. Ky mendim është parësor ashtu sikurse edhe librat të cilët mbështesin këtë mendim janë zyrtarisht shumë të përkrahur sot, si-domos nga tagutët e botës arabe.

Mendimi i dytë dhe i tretë, kanë argumente deri diku të qëndrueshëm brenda sistemit të vet. Nuk dua t'i përmend apo t'i debatoj këtu ato argumente, por për të mos u zgjatur shumë, do të jap vetëm emrat e dy prej librave të cilët përfaqësojnë këto dy mendime. Për informacion më të detajuar rreth mendimit se injoranca nuk është arsyetim në temat e Teuhidit, duhet të shfletohet libri: "Injoranca në Legjislacionin Is-

lam." Libri është botuar nga "Shtëpia Botuese Kayıhan." Autori është një dijetar me origjinë egjiptiane, por jeton në Arabi Saudite dhe duket se është një dijetar që i jep rëndësi Teuhidit. Tagutët i kanë ndaluar dy prej librave të tij në lidhje me Xhihadin dhe Teuhidin. Kush i mban ato, dënohet nga shteti.

Ndërsa, për më shumë informacion rreth mendimit i cili e shikon si arsyetim injorancën për disa dhe joarsyetim për disa të tjerë, mund të shfletoni librin: "Justifikimi me injorancë." Ky libër është vepër e shejhut Abdulkadir ibn Abdulaziz. Libri mund të gjendet nëpër faqet e internetit. Autori është egjiptjan, ka luftuar për vite me rradhë dhe sot vazhdon të jetë i burgosur në Egjipt. Edhe librat e tij janë të ndaluar nga autoriteti egjiptian dhe është e dënueshme mbajtja e tyre.

Ndërsa ne, duke qënë se po e shtjellojmë këtë temë në lidhje me shoqërinë tonë, mund ta marrim në një aspekt pak më ndryshe. Në Kur'anin Kerim përmendet një lloj kufri i cili quhet kufri i mosinteresimit dhe kthimi i shpinës ndaj fesë së Allahut... Kufri i mos ndjeshmërisë dhe i mos reagimit me sinjeritet për fenë e Allahut... Kufri i largimit nga libri i Allahut duke ia kthyer shpinën dhe duke mos mësuar fenë e Tij. Ky është problemi i shoqërisë sonë. Njerëzit janë të pandjeshëm dhe nuk interesohen për fenë e Allahut. Kur

iu flitet për temat e imanit dhe kufrit, largohen me këmbëngulje dhe as që e çajnë kokën për të mësuar. Kur dikush i'a kujton fenë, kur i'a tërheq vëmendjen nga frika e Allahut dhe e Xhehennemit, ata i kaplon mendjemadhësia. Allahu i Madhëruar në lidhje me këtë thotë:

"Atëherë, përse shmangen ata nga këshillimi, sikur të ishin gomerë të egër e të frikësuar që ikin prej luanit?!"⁷

"Kushdo që i kthen shpinën këshillës Sime, do të ketë një jetë të mjeruar dhe Ne, në ditën e Kijametit, do ta ringjallim të verbër."⁸

"Kush është më i padrejtë se ai që, kur ia kujtojnë shpalljet e Zotit të vet, largohet nga ato dhe harron se ç'kanë bërë duart e tij më parë?! Ne kemi vënë perde në zemrat e tyre, që të mos e kuptojnë atë (Kur'anin), dhe ua kemi rënduar veshët. Edhe sikur ti, t'i thërrasësh ata në rrugën e drejtë, ata kurrë nuk do të udhëzohen."⁹

"Ne i kemi krijuar qiejt dhe tokën dhe të gjitha çfarë ka midis tyre me qëllim të plotë dhe me afat të caktuar. E megjithatë, mohuesit shmangen nga ajo që u është paralajmëruar."¹⁰

Allahu i Madhëruar i ka quajtur jobesimtar/qafirë ata të cilët ia kthejnë shpinën këshillës së Allahut.

7. 74/Muddeththir, 49-51

8. 20/Taha, 124

9. 18/Kehf, 57

10. 46/Ahkaf, 3

Shumë njerëz sot, në fakt, më shumë se problemin e injorancës, kanë këtë problem. Pra, problemin e mos interesimit. Kufri i mosndjeshmërisë, mosinteresimit dhe i kthyerjes së shpinës ndaj të vërtetës.

KUSHTI I TRETË SHQIPTIMI I SAJ ME VEN- DOSMËRI DHE PA PIKË DYSHIMI

Që fjala "La ilahe il-lAll-llah" t'i bëjë dobi shqiptuesit të saj, duhet të shqiptohet pa asnjë lloj dyshimi dhe me vendosshmëri të plotë:

إِنَّمَا الْمُؤْمِنُونَ الَّذِينَ آمَنُوا بِاللَّهِ وَرَسُولِهِ ثُمَّ لَمْ يَرْتَابُوا وَجَاهَدُوا بِأَمْوَالِهِمْ
وَأَنْفُسِهِمْ فِي سَبِيلِ اللَّهِ أُولَئِكَ هُمُ الصَّادِقُونَ

"Besimtarë të vërtetë janë vetëm ata që besojnë Allahun dhe të dërguarin e Tij dhe pastaj nuk dyshojnë, por luftojnë në rrugën e Allahut me pasurinë dhe jetën e tyre. Këta janë besimtarë të sinqertë." ¹

Allahu i Madhëruar ka sqaruar në këtë ajet se besimi i cili i bën dobi njeriut, është vetëm besimi i sinqertë dhe larg dyshimeve. E njëjta gjë, cilësohet edhe në hadithet e ndryshme të Muhammedit (sal-lAll-llahu alejhi ue sel-lem). Pejgamberi (sal-lAll-llahu alejhi ue sel-lem), e përshkruan kështu fjalën "La ilahe il-lAll-llah" e cila i bën dobi njeriut dhe e shpëton atë:

أَشْهَدُ أَنْ لَا إِلَهَ إِلَّا اللَّهُ، وَأَنَّي رَسُولُ اللَّهِ، لَا يَلْقَى اللَّهُ بِهَمًا عَبْدٌ غَيْرَ شَاكٍّ فِيهِمَا، إِلَّا
دَخَلَ الْجَنَّةَ.

"Dëshmoj se nuk ka zot tjetër (i cili meriton të adhurohet) përveç Allahut. Gjithashtu dëshmoj se unë (Muhammedi) jam i dërguari i Allahut. (Këto janë dy dëshmi të cilat) nuk ka rob që e takon Allahun duke i

1. 49/Huxhurat, 15

dëshmuar ato pa asnjë pikë dyshimi, vetëm se do të futet në Xhennet." ²

Transmeton Ebu Hurejra (radijAll-llahu anhu) se i dërguari i Allahut (sal-lAll-llahu alejhi ue sel-lem) i është drejtuar atij duke i thënë:

"Këdo që e takon pas këtij muri dhe dëshmon se nuk ka zot tjetër (i cili meriton adhurimin) përveç Allahut, duke e vërtetuar plotësisht me zemrën e tij, përgëzoje me Xhennet." ³

Nga ajetet dhe hadithet që përmendëm, nxjerrim se fjala "La ilahe il-lAll-llah" e cila kur shqiptohet e shpie njeriun në Xhennet, nuk është ajo e cila thuhet thatë dhe pa vetëdije, por është ajo fjalë e cila thuhet duke qenë plotësisht larg dyshimit dhe duke besuar në mënyrë të prerë e të paluhatshme. Ndërsa, hajdutët tanë bashkëkohorë të ajeteve dhe haditheve, flasin rreth kësaj fjale pa përmendur kushtin e paluhatshmërisë, pa përmendur mohimin e tagutëve dhe pa i'a ditur kuptimin, duke e lënë atë si një fjalë të thatë, e cila vetëm thuhet dhe duke anashkaluar gjithë këto tekste hyjnore, të cilat i përmendëm më lart. Kurse ajetet dhe hadithet flasin qartë se fjala "La ilahe il-lAll-llah" e cila do ta shpëtojë shqiptuesin e saj nga Xhehennemi dhe do ta shpie në Xhennet, është ajo fjalë

2. Muslimi, Kitabu'l-Iman

3. Muslimi, Kitabu'l-Iman

prej të cilës shoqëria jonë ndodhet krejtësisht larg dhe në injorancë të plotë.

Dikur, ndërsa po flisja me një nxënës medreseje, ka-loi mes nesh një bisedë e tillë. "Hoxhë! Shokët e mi thonë se bota tjetër nuk ekziston. Gjithashtu, tallen me mua sepse fillova të falem në Ramazan dhe gjithashtu agjërova. Ndër-sa unë i'a ktheva duke i'u përgjigjur: Nëse ka botë tjetër dhe nëse ne do të ringjallemi, unë nuk do të kemë asnjë dëm nga kjo punë e pakët që po bëj gjatë këtij muaji, Allahu mua do të ma japë shpërblimin e gjithë kësaj. Por edhe nëse nuk do të ketë botë tjetër, asgjë e keqe nuk do të ndodh. Sepse unë nuk kam bërë ndonjë gjë të madhe. Kështu që unë dal i fituar në të dy rastet." Ky është "besimi i palëkundur" në botën tjetër, të cilin e predikojnë shkollat e tagutit. Nëse ka ahiret (botë tjetër), Allahu këtij nxënësi do t'ia japë shpërblimin edhe nëse nuk ka, ai nuk do të na dilka me dëm, sepse të paktën ka përfituar dobëtë fizike të agjërimit dhe namazit. Dhe kështu, me këtë dyshim trishtues, nxënësi i medresesë pretendon të jetë musliman.(!)

"Shumica e tyre veprojnë vetëm sipas hamendjes. Në të vërtetë, hamendja nuk e zëvendëson aspak të vërtetën. Allahu, pa dyshim, e di mirë atë që punojnë ata." ⁴

"Kush janë më të padrejtë (zullumqarë) se ata që trillojnë gënjeshtra për Allahun? Ata do të sillen para Zotit

4. 10/Junus, 36

të tyre, e dëshmitarët do të thonë: "Këta janë ata që kanë
gënjyer kundër Zotit të tyre. Mallkimi i Allahut qoftë
mbi të padrejtët." ⁵

5. 11/Hud, 18

KUSHTI I KATËRT SHQIPTIMI ME GOJË

Në hadithin e transmetuar nga Buhariu dhe Muslimi, pejgamberi (sal-lAll-llahu alejhi ue sel-lem) ka thënë:

"Jam urdhëruar t'i luftoj njerëzit derisa të thonë "Dëshmoj se nuk ka zot tjetër (që meriton adhurimin) përveç Allahut dhe se Muhammedi është i dërguari i Allahut." ¹

Imam Neveviu (rahimehull-llah), gjatë shpjegimit të këtij hadithi në "Sherhu Sahihi Muslim" thotë: "Shqiptimi i fjalës "La ilahe il-lAll-llah" është kusht i imanit/besimit."

Ibn Tejmijje (rahimehull-llah) thotë: "Ai person i cili nuk e shqipton shehadetin me gojë, duke pasur mundësi për këtë, është qafir me konsensus të muslimanëve." ²

Siç vihet re, në të gjitha hadithet në lidhje me këtë temë përmendet fraza "kush thotë..." që nënkupton se dëshmia duhet thënë dhe shqiptuar. Sigurisht, që kjo vlen për ata persona të cilët kanë mundësi ta bëjnë këtë. Për memecët dhe të arsyetuarit e tjerë të ngjashëm, ky kusht nuk vlen.

Shqiptimi i fjalës së shehadetit, miratimi dhe pranimi i saj me gojë, bën që njeriu si fillim të futet në Islam nga pamja e jashtme, por kjo vlen vetëm si fillim. Në qoftë se njeriu i cili është futur në islam duke shqip-

1. Buhari, Kitabu'l-Iman; Muslimi, Kitabu'l-Iman

2. Mexhmuatul-Fetaua: 7/609

tuar shehadetin dhe më pas ka vepruar ndonjë vepër kufri ose shirku, apo mësohet se ai vazhdon ende me veprat e kufrit dhe shirkut që i bënte para thënies së dëshmisë, atëherë ky person del përsëri nga Islami dhe kthehet në gjendjen e mëparshme.

Përshebull hadithi i Usame bin Zejdit i cili transmetohet nga Buhariu dhe Muslimi: Usameja e vret njeriun i cili shqipton shehadetin në luftë, duke menduar se e ka thënë nga frika se mos e vriste. Ndërsa pejgamberi (sal-lAll-llahu alejhi ue sel-lem), e kundërshton duke thënë: "E ke vrarë atë pasi që shqiptoi fjalën "La ilahe il-lAll-llah?." Pra, ky është argument se njeriu, me shqiptimin e shehadetit futet në Islam si fillim, për derisa nuk ka vepruar pas saj ndonjë vepër të kufrit apo shirkut."

Imam Kurtubiu në tefsirin e tij transmeton nga Ibn Mundhiri këtë transmetim: "Të gjithë dijetarët të cilëve u merret për bazë dija, janë të një mendimi se qafiri bëhet muliman nëse dëshmon se nuk ka Zot tjetër (që meriton adhurimin) përveç Allahut dhe se Muhammedi është robi dhe i dërguari i Tij, nëse gjithashtu beson se çdo gjë për të cilën ka folur Muhammedi (sal-lAll-llahu alejhi ue sel-lem) janë të vërteta dhe nëse largohet prej çdo feje tjetër alternative e Islamit (me kusht që të jetë në moshën e pjekurisë dhe i ndërgjegjshëm). Në qoftë se pas kësaj kthehet dhe vepron ndonjë veprim të kufrit, atëherë bëhet murted (del

prej Islamit) dhe për të vlejné ato dispozita të cilat vlejné edhe për murtedët e tjerë." ³

Hafidh ibn Haxheri, gjatë shpjegimit të Kitabu'l-Imanit në librin e tij Fet'hu'l-Bari, pasi që bën përkufizimin e imanit thotë: "Për të gjithë ata që shqiptojné shehadetin në këtë botë, janë të vlefshme dispozitat islame." ⁴

Por, transmetimet e kësaj natyre të cilat vijnë nga dijetarë të ndryshëm, janë të kushtëzuara me kushtin që personi i cili e shqipton shehadetin, të mos vepronjë më vepër shirku dhe të largohet nga ato vepra pas thënies së dëshmisë. Për këto dy kushte pati tërhequr vëmendjen transmetimi i ardhur nga Ibn Mundhiri. Allahu i Madhëruar në suren Teube pas urdhërit për vrasjen e mushrikëve thotë:

"Kur të kalojnë muajt e shenjtë (në të cilët ndalohet lufta), atëherë i vritni idhujtarët kudo që t'i ndeshni, i zini robër, i rrethoni dhe u bëni pusi kudo! Por, nëse pendohen, falin namazin dhe japin zekatin, atëherë i lini të qetë! Vërtet, Allahu është Falës dhe Mëshirëplotë." ⁵

Pjesën e ajetit ku thuhet: "... por nëse pendohen ..." dijetarët e kanë komentuar në këtë mënyrë: "Nëse pendohen nga shirku në të cilin gjendeshin më parë" (Taberiu dhe Kurtubiu). Pra, për të vazhduar dispozitat

3. Kurtubiu: 7/331

4. Fet'hu'l-Bari, Kitabu'l-Iman, 1/46

5. 9/Teube, 5

Islame mbi personin i cili sapo ka shqiptuar shehade-tin, ai duhet të pendohet dhe të largohet plotësisht nga shirku i mëparshëm. Dhe në të njëjtën kohë, nuk duhet të veprojë më vepër shirku.

"Ky është udhëzimi i Allahut, të cilin Ai ia jep kujt të dojë prej robërve të Tij. Por, nëse ata adhurojnë zota të tjerë, do t'u humbë çdo gjë nga ajo që kanë bërë." ⁶

I njëjti paralajmërim, i është bërë edhe peygamberit (sal-lAll-llahu alejhi ue sel-lem). Vepruesit të shirkut i asgjësohen veprat. Ky paralajmërim i'u është bërë peygamberëve (alejhimus-selam) në përgjithësi në njërin prej ajeteve, ashtu sikurse në një ajet tjetër paralajmërohet vetë peygamberi i fundit Muhammedi (sal-lAll-llahu alejhi ue sel-lem). Në fakt, çdo njëri prej nesh e di mirë se peygamberët (alejhimus-selam), nuk është e mundur të bien në shirk. Qëllimi i paralajmërimit të tyre dhe Allahu i Madhëruar e di më së miri, është ndërgjegjësimi ynë, në mënyrë që ta marrim seriozisht këtë çështje. Meqë Allahu i Madhëruar ka lajmëruar se në këtë çështje, nuk do të ketë tolerim dhe hatër as për të dërguarit e tij të cilët janë njerëzit më të zgjedhur, atëherë si do të jetë halli ynë?

Gjithashtu, ka disa prej vëllezërve tanë, pasues të Teuhidit të cilët e shohin pak më ndryshe, sepse njerëzit e tokave tona në përgjithësi janë në shirk dhe nuk

6. 6/En'am, 88

janë larguar prej tij, edhe fjalën "La ilahe il-lAll-llah" e dëshmojnë duke qënë mbi shirk. Nuk duhet të gjyko-het askush si musliman, përderisa nuk i dihet akideja. Derisa të kuptohet se ata janë larguar nga shirqet e përhapura të kohës si shkolla, shërbimi ushtarak, vo-timi dhe mostekfiri i mushrikëve dhe i tagutëve të nd-ryshëm... Në fakt, mospajtimi midis dy grupeve është vetëm në dukje, vetëm lojë fjalësh. Disa prej tyre e kanë pikënisjen nga një numër hadithesh dhe fjalësh të dijetarëve, ndërsa të tjerët pikënisje kanë aktualite-tin. Por në fakt, në praktikë nuk ka asnjë mospajtim midis tyre. Sepse ata kanë praktika të njëjta sa i për-ket disa çështjeve që lidhen ngushtë me tekfirin dhe dispozitat e tij, siç është: namazi, therja e kafshëve, martesë, miqësia dhe armiqësia. Pra, ata kanë prakti-ka krejtësisht të njëjta në këto çështje, nëse personit nuk i'a dinë akiden.

KUSHTI I PESTË SHQIPTIMI I DËSHMISË ME SINQERITET DHE SERIOZITET

Domethënë, personi i cili e shqipton fjalën "La ilahe il-lAll-llah", duhet ta bëjë këtë vetëm për kënaqësinë e Allahut të Madhëruar dhe me seriozitet të plotë, duke u larguar nga syfaqësia dhe përfitimet e dynjasë.

Sinqeriteti

وَمَا أُمِرُوا إِلَّا لِيَعْبُدُوا اللَّهَ مُخْلِصِينَ لَهُ الدِّينَ

"E megjithatë, ata qenë urdhëruar vetëm që të adhuronin Allahun me përkushtim të sinqertë..."¹

إِنَّ الْمُنَافِقِينَ فِي الدَّرَكِ الْأَسْفَلِ مِنَ النَّارِ وَلَنْ تَجِدَ لَهُمْ نَصِيرًا. إِلَّا الَّذِينَ تَابُوا وَأَصْلَحُوا وَاعْتَصَمُوا بِاللَّهِ وَأَخْلَصُوا دِينَهُمْ لِلَّهِ فَأُولَئِكَ مَعَ الْمُؤْمِنِينَ وَسَوْفَ يُؤْتِي اللَّهُ الْمُؤْمِنِينَ أَجْرًا عَظِيمًا

"Pa dyshim, që hipokritët do të jenë në thellësinë më të madhe të Xhehennemit dhe ti kurrësi nuk do t'u gjesh atyre ndihmës. Por ata që pendohen, përmirësohen, mbështeten fort tek Allahu dhe që besimin e tyre e kanë sinqerisht vetëm për Allahun, do të jenë me besimtarët e vërtetë. Allahu do t'u japë shpërblim të madh besimtarëve."²

Ndërsa i dërguari i Allahut (sal-lAll-llahu alejhi ue sel-lem) në njërin prej haditheve të tij, në lidhje me këtë ka thënë:

1. 98/Bejjine, 5

2. 4/Nisa, 145-146

"Njeriu më i gëzuar në ditën e gjykimit nga shefati im, do të jetë ai i cili thotë "La ilahe il-lAll-llah" (Nuk ka zot tjetër që meriton të adhurohet përveç Allahut) me sinqeritet nga zemra e tij." ³

Serioziteti

"Ka disa njerëz që thonë: "Besojmë në Allahun dhe në ditën e Gjykimit!", por në të vërtetë ata nuk janë besimtarë. Ata përpiqen të mashtrojnë Allahun dhe besimtarët, por në të vërtetë mashtrojnë vetëm vetveten e tyre, megjithëse nuk e ndiejnë. Në zemrat e tyre ka një sëmundje, të cilën Allahu ua shton. Ata i pret një dënim i dhembshëm, për shkak të hipokrizisë së tyre." ⁴

Pra, ashtu siç e ka përmendur edhe peygamberi (sal-lAll-llahu alejhi ue sel-lem) në shumë prej haditheve të tij, dëshmia do t'i bëjë dobi njeriut ditën e Gjykimit, vetëm nëse e shqipton atë me seriozitet të plotë nga zemra e tij.

Siç u vu re, dëshmia e dobishme për njeriun ditën e gjykimit, ku s'bën dobi as malli e as evladi, është ajo e cila thuhet me sinqeritet nga zemra vetëm për kënaqësinë e Allahut të Madhëruar, e pastër dhe larg nga syfaqësia, e nga çdo interes tjetër dynjaje. Por, është e vështirë të kuptosh sinqeritetin dhe seriozitetin, sepse këto janë prej punëve të zemrës. Prandaj,

3. Buhari, Kitabu'l-Ilm.

4. 2/Bekare, 8-10

janë veprat dhe sjelljet e tij ato të cilat do ta tregojnë sinqeritetin e tij në atë që thotë. Përshebull, shumë prej pushtetarëve qafirë dhe kryeneçë të ditëve tona, e shqiptojnë këtë dëshmi. Argumenti që tregon se ata e thonë këtë fjalë larg nga sinqeriteti dhe serioziteti, e vetëm për të mashtruar njerëzit dhe për t'ju paraqitur si muslimanë atyre, është qëndrimi i tyre negativ ndaj muslimanëve përkrahës të kësaj fjale, të cilët përpiqen që kjo fjalë të kuptohet ashtu siç do Allahu i Madhëruar dhe i dërguari i Tij Muhammedi (sal-lAll-llahu alejhi ue sel-lem). Nëse qëllimi i këtyre azganëve do të ishte vertetë kënaqësia e Allahut të Madhëruar, ata nuk do t'u bënin pengesë e pasuesve të kësaj fjale dhe e shpjegimit sa më të qartë të saj. Ai i cili e thotë fjalën "La ilahe il-lAll-llah" me sinqeritet dhe seriozitet, duhet të praktikojë çdo gjë që sjellë kjo dëshmi dhe duhet të gjykojë me ligjet e parashikuara nga ana e saj. Ndërsa këta tagutë, nxjerrin dhe aktivizojnë ligje krejtësisht në kundërshtim me kushtetutën e fjalës "La ilahe il-lAll-llah" që është Kur'ani Famëlartë.

"Jo, për Zotin tënd, ata nuk do të jenë besimtarë, derisa të të pranojnë ty për gjyqtar për kundërshtitë mes tyre; e pastaj, të mos ndiejnë kurrfarë dyshimi (pakënaqësie) ndaj gjykimit tënd dhe të të binden ty plotësisht."⁵

"A nuk i ke parë ti (o Muhamed!) ata (hipokritë) që

5. 4/Nisa, 65

pohojnë se kanë besuar në atë që të është shpallur ty dhe profetëve të tjerë para teje e megjithatë, ata kërkojnë gjykimin e tagutit, ndërkohë që janë urdhëruar ta mohojnë atë? Djalli dëshiron që ti nxjerrë ata krejtësisht nga udha e drejtë." ⁶

6. 4/Nisa, 60

KUSHTI I GJASHTË DASHURIA PËR PASUESIT E KËSAJ FJALE DHE URREJTJA NDAJ ARMIQËVE TË TYRE

Në këtë qëndron dashuria për Allahun e Madhëruar. Dashuria për Të është baza e Teuhidit. Besimtarët e duan atë më shumë se çdo gjë tjetër.

وَمِنَ النَّاسِ مَنْ يَتَّخِذُ مِنْ دُونِ اللَّهِ أَندَادًا يُحِبُّونَهُمْ كَحُبِّ اللَّهِ وَالَّذِينَ آمَنُوا أَشَدُّ حُبًّا لِلَّهِ

"E megjithatë, disa njerëz zgjedhin (për të adhuruar) në vend të Allahut (zota) të tjerë, (duke i konsideruar) si të barabartë me Atë (Allahun) dhe duke i dashur siç duhet Allahu. Por ata që besojnë, e duan shumë më tepër Allahun."¹

Besimtarët, për pasojë të besimit të tyre e duan më shumë Allahun se çdo gjë tjetër. Kjo është baza e Teuhidit dhe vjen si pasojë e Ubudijetit. Ndërsa mushrikët do të jenë në Xhehennem sepse kanë dashuri të barabartë me dashurinë për Allahun edhe për krijesa të ndryshme.

"Ndërsa ndodhen aty brenda dhe grinden me njëri-tjetrin, thonë: "Betohemi për Allahun, ne kemi qenë njëmend në humbje të qartë, kur ju kemi barazuar me Zotin e botëve."²

Ibni Kajjimi Allahu e mëshiroftë në komentimin e

1. 2/Bekare, 165

2. 26/Shuara, 96-98

këtij ajeti thotë: "Është e ditur se ata nuk e barazonin Allahun me krijesa të ndryshme në aspektin e të krijuarit dhe të dhënies së rrizkut, por vetëm në aspektin e dashurisë. I kanë dashur ato krijesa siç donin Allahun e Madhëruar."

Pas saj vjen dashuria për pejgamberin (sal-lAll-llahu alejhi ue sel-lem). Dashuria ndaj tij (sal-lAll-llahu alejhi ue sel-lem), shkaktohet nga besimi tek Allahu dhe vjen si pasojë e pjesës së dytë të fjalës së Teuhidit: "Muhammedur-Rasulull-llah."

"Thuaj: "Nëse etërit tuaj, bijtë tuaj, vëllezërit tuaj, gratë tuaja, farefisi juaj, pasuria juaj që e keni fituar, tregtia për të cilën keni frikë se nuk do të shkojë mirë dhe shtëpitë ku e ndieni veten rehat, janë më të dashura për ju se Allahu, i dërguari i Tij dhe lufta në rrugën e Allahut, atëherë pritni deri sa Allahu të sjellë vendimin (dënimin) e Tij. Allahu nuk e udhëzon në rrugën e drejtë popullin e pabindur." ³

I dërguari i Allahut (sal-lAll-llahu alejhi ue sel-lem) në një hadith thotë:

"Pasha Atë, në dorën e të cilit është shpirti im, nuk ka besuar ndonjëri prej jush deri sa të jem unë më i dashur për të se babai dhe fëmija i tij." ⁴

Pra, dashuria për Allahun e Madhëruar dhe të dërguarin e Tij (sal-lAll-llahu alejhi ue sel-lem) është baza e besimit. Nuk konkretizohet dashuria për Al-

3. 9/Teube, 24

4. Buhari, Iman.

lahun e Madhëruar vetëm duke thënë "Unë e dua Allahun." Allahu i Madhëruar, ka kërkuar vërtetim konkret prej atyre të cilët pretendojnë se e duan atë:

"Thuaju (o Muhammed): "Nëse ju e doni Allahun, atëherë më ndiqni mua, që Allahu t'ju dojë dhe t'jua falë gjynahet! Allahu është Falës i Madh dhe Mëshirëplotë." ⁵

Çdo njeri i cili pretendon se ka dashuri për Allahun e Madhëruar, duhet ta vërtetojë këtë duke ndjekur praktikisht rrugën e të dërguarit të Tij (sal-lAll-llahu alejhi ue sel-lem). Ky është një kusht i vendosur nga vetë Allahu i Madhëruar dhe nuk mund të anashkalohej nga askush. Ata të cilët sot pretendojnë vetëm me fjalë se e duan Allahun e Madhëruar dhe të dërguarin e Tij (sal-lAll-llahu alejhi ue sel-lem) dhe janë larg prej sunnetit të pejgamberit (sal-lAll-llahu alejhi ue sel-lem), janë përgënjeshtuar nga ajeti i lartëpërmendur.

Dashuria për pasuesit e kësaj fjale dhe lidhja me ta nëpërmjet besimit, gjithashtu përfshihet në këtë kusht. Duhet të dojë për vëllanë musliman atë që do edhe për veten e tij, të merakoset për problemet e tij, ta ndihmojë atë dhe kur duhet që të zgjedh midis muslimanit dhe mushrikut, qoftë edhe babai ose nëna e tij, zgjedhjen duhet ta bëjë në favor të vëllait musliman:

5. 3/Alī Imran, 31

"Nuk ka besuar asnjëri prej jush, deri sa të dojë për vëllanë e tij (musliman) atë që do për vete."⁶

"Miq të dhe mbrojtësit tuaj janë vetëm Allahu, i dërguari i Tij dhe besimtarët që falin namazin dhe japin zekatin, duke qenë të përlur (në adhurim) ndaj Allahut. Ata që marrin për mik e mbrojtës Allahun, të dërguarin e Tij dhe besimtarët, (ta dinë se) pa dyshim, pala e Allahut do të jetë fituese."⁷

"Vërtet mendoni se do të liheni të qetë para se Allahu t'i ketë njohur ata midis jush që kanë luftuar dhe që nuk kanë kërkuar aleatë të tjerë, përveç Allahut, të dërguarit të Tij dhe besimtarëve?! Allahu e di mirë se çfarë bëni."⁸

Të duash pasuesit e kësaj fjale, do të thotë të urresh dhe të mos duash çdo armik të saj in dhe të tyre, siç janë tagutët, mushrikët, pasuesit e librave paraardhës që janë çifutët dhe të krishterët. Allahu i Madhëruar i përgjigjet kështu atyre të devijuarve, siç është Fet'hullah Gyleni dhe ata që shkojnë pas tij, të cilët shprehin dashuri dhe miqësi për armiqtë e kësaj feje dhe pretendojnë se kanë besuar duke derdhur më pas lot me të cilët bëjnë tregti fetare:

"Besimtarët të mos i marrin për miq e mbrojtës mohuesit, në vend të besimtarëve. Ata që veprojnë kështu,

6. Buhari, Iman.

7. 5/Maide, 55-56

8. 9/Teube, 16

nuk kanë çfarë të shpresojnë tek Allahu, vetëm nëse këtë e bëjnë (me gojë e jo me zemër) për t'u ruajtur nga ata. Allahu ju paralajmëron që t'i ruheni dënimit të Tij, sepse të gjithë do të ktheheni tek Allahu." ⁹

"O besimtarë! Mos i bëni miq e mbrojtës hebrenjtë dhe të krishterët! Ata janë mbrojtës të njëri-tjetrit. Kushdo prej jush që i bën ata miq, është me ata. Vërtet, Allahu nuk i udhëzon në rrugë të drejtë keqbërësit." ¹⁰

Ne i kemi besuar bindshëm ajetit të Allahut se: Tre-gëtuesit e fesë të cilët i bëjnë miq, ata janë prej tyre. Nëse ata do të kishin besuar Allahun e Madhëruar, nuk do të miqësoheshin me grupe me të cilët Allahu ka thënë mos u miqësoni.

"Sikur ata t'i besonin Allahut, të dërguarit dhe asaj që i është shpallur atij, nuk do t'i merrnin jobesimtarët për miq. Por, shumica prej tyre janë të pabindur." ¹¹

Në zemër, nuk mund të ekzistojnë në të njëjtën kohë edhe dashuria për Allahun edhe ajo për qafirat. Është e pamundur të bashkohen njëkohësisht këto dy lloj dashurie në një vend. Nëse në zemër futet besimi, largohet dashuria për qafirat, nëse vjen dashuria ndaj tyre, atëherë ikën besimi.

"Nuk gjen njerëz, që besojnë në Allahun dhe në ditën e fundit, që të ushqejnë dashuri ndaj atyre, të cilët kun-

9. 3/Alī Imran, 28

10. 5/Maide, 51

11. 5/Maide, 81

dërshtojnë Allahun dhe të dërguarin e tij, edhe në qofshin ata etërit e tyre ose bijtë e tyre, ose vëllezërit e tyre, ose farefisi i tyre. Allahu ka skalitur besimin në zemrat e tyre dhe i ka fuqizuar ata me shpalljen e Vet. Ai do t'i shpjëjë ata në kopshte, nëpër të cilat rrjedhin lumenj, e ku do të qëndrojnë përgjithmonë. Allahu është i kënaqur me ata, por edhe ata do të jenë të kënaqur me Të. Ata janë pala e Allahut dhe vërtet që pala e Allahut do të jetë fituese." ¹²

KUSHTI I SHTATË TË VEPRUARIT SIPAS KË-SAJ FJALE

Islami është një fe e cila i jep më shumë rëndësi praktikës se sa teorisë. Nëse do t'i hidhnim një sy Kur'anit Famëlartë me kujdes, do të shohim se Allahu i Madhëruar sa herë që ka përmendur besimin nëpër ajete, sa herë që iu është drejtuar besimtarëve duke përmendur besimin, direkt pas tij i ka përmendur edhe veprën (pra, teori dhe praktikë). Ehlu's-Sunneti i cili në çështjet e besimit për argument ka vetëm Kur'anin dhe hadithin, vazhdimisht e ka theksuar se puna/vepra/praktika është pjesë e besimit. Kur'ani i ka quajtur munafikë (dyfytirësh/hipokritë) dhe i'a ka përgënjeshtuar besimin, të gjithë atyre që pretendojnë të kenë besuar duke lënë pas dore veprat.

Fjala iman (besim) në Kur'an, është përmendur gjithnjë në formë folje. Foljet janë kallëpe fjalësh të cilët nënkuptojnë veprim, aktivitet, lëvizje dhe zhvillim. Fjala "La ilahe il-lAll-llah" e Teuhidit e cila në momentin e parë pranohet teorikisht, duhet kthyer më pas në vepra, në mënyrë që të jetë dobiprurëse për thënësin e saj. Në të kundërt, ajo fjalë do të përgënjeshtrohet automatikisht nga Kur'ani Famëlartë.

وَيَقُولُونَ آمَنَّا بِاللَّهِ وَبِالرَّسُولِ وَأَطَعْنَا ثُمَّ يَتَوَلَّى فَرِيقٌ مِنْهُمْ مِنْ بَعْدِ ذَلِكَ وَمَا أُولَئِكَ بِالْمُؤْمِنِينَ

"Ata (hipokritët) thonë: "Ne besojmë në Allahun dhe

në të dërguarin dhe (u) bindemi (atyre)." Pastaj disa prej tyre shmangen, sepse nuk janë besimtarë aspak."¹

Vihet re qartësisht, se Allahu i Madhëruar e ka përgënjeshtruar besimin e tyre të cilët thonë "besuam dhe u bindëm", e më pas i shmangen thënies së tyre. Zakonisht në Kur'anin Famëlartë kur flitet për refuzimin e besimit, përdoret folja "përgënjeshtroj." Ndërsa në këtë ajet, Allahu i Madhëruar pas besimit dhe bindjes ka përdorur foljen "shmagem, kthej shpinën." Kjo tregon, se personat të cilëve i'u refuzohet besimi në ajetin e mësipërm, i kanë kthyer shpinën dhe janë shmangur nga bindja. Allahu i Madhëruar në një ajet tjetër thotë:

"Ai as nuk besoi dhe as nuk u fal, por e mohoi të vërtetën dhe i'a ktheu shpinën."²

Ajeti që përmendëm, e ka cilësuar përgënjeshttrimin si të kundërtën e sinqeritetit (vërtetimit) edhe kthimin e shpinës dhe anashkalimin si të kundërtën e bindjes për të falur namazin. Dhe kjo është argument për atë çfarë thamë gjatë shpjegimit të një ajeti më sipër. Atyre të cilëve i'u është mohuar besimi në ajetin e sures Nur, nuk i'u është mohuar sepse s'kanë besuar, por sepse i kthyen shpinën urdhërave që pasonin këtë besim pasi ata besuan.

"Thuaju (o Muhamed): "Bindjuni Allahut dhe të dër-

1. 24/Nur, 47

2. 75/Kijame, 31-32

guarit të Tij. Nëse kthejnë kurrizin (duke mos u bindur), atëherë (le ta dinë se) Allahu nuk i do mohuesit/qafirët." ³

Allahu i Madhëruar në këtë ajet, pasi ka kërkuar nënshtrimin dhe bindjen e robërve të Tij ndaj Vetes së Tij dhe Muhammedit (sal-lAll-llahu alejhi ue sel-lem), ata të cilët nuk do të bindeshin dhe do t'i kthenin shpinën urdhërave të Allahut dhe të dërguarit të Tij (sal-lAll-llahu alejhi ue sel-lem), i ka quajtur qafirë/jobesimtarë.

Transmeton Buhariu (rahimehull-llah) se pejgamberi (sal-lAll-llahu alejhi ue sel-lem) iu është drejtuar me këto fjalë një delegacioni i cili po bisedonte me të:

"Ju urdhëroj të besoni Allahun. A e dini se ç'do të thotë të besosh Allahun? (Të besosh Allahun do të thotë): Të dëshmosh se nuk ka zot tjetër (që meriton të adhurohet) përveç Allahut, të falësh namazin, të japësh zekatin, të agjërosh ramazanin dhe të japësh një të pestën e përfitimit të luftës (plaçkës së luftës)." ⁴

Pra, i dërguari i Allahut (sal-lAll-llahu alejhi ue sel-lem), kur ia ka mësuar njerëzve imanin, e ka bërë këtë duke ia mësuar me vepra. Kjo tregon qartë, se imani nuk është vetëm thënia e dëshmisë me gojë, por pasi mi i kësaj edhe me vepra, të cilat janë pjesa e dukshme dhe praktikë e Islamit.

3. 3/Al-i Imran, 32

4. Buhari, Iman.

Allahu i Madhëruar ka treguar se njeriu nuk është krijuar pa asnjë qëllim, por përkundrazi, qëllimi i krijimit të tij, është të adhurojë Allahun e Madhëruar. Kurse adhurim, do të thotë të veprosht ato vepra të cilat Allahu i Madhëruar i do dhe është i kënaqur me veprimin e tyre. Pra, edhe vetë qëllimi i krijimit të njeriut, u ndërlidhka me veprimin dhe praktikën. Allahu i Madhëruar thotë kështu në një ajet Kur'anor:

"Vallë, a mendon njeriu se do të mbetet pa përgjegjshmëri?"⁵

Imam Shafiu dhe Muxhahidi në lidhje me këtë ajet kanë thënë: "Vallë, a mendon njeriu se do të lihet pa u urdhëruar (për disa gjëra) dhe pa u ndaluar (nga disa të tjera)?⁶ Prej njeriut nuk kërkohet vetëm shqiptimi i një fjale, e pastaj të bëjë ç'të dojë, por do të sprovohet me disa urdhëra dhe ndalesa si pasojë e kësaj fjale. Njeriu i cili pretendon se ka besuar, duhet të veprojë sipas këtij besimi dhe gjithashtu, duhet ta argumentojë besimin e tij."

Pra, fjala "La ilahe il-lAll-llah" i bën dobi njeriut vetëm atëherë kur ai të veprojë dhe të punojë sipas mësimave të kësaj fjale. Hadithi i mëposhtëm të cilin e transmeton Buhariu dhe Muslimi është argument për këtë çka po themi:

"Jam urdhëruar t'i luftoj njerëzit deri sa të dëshmojnë

5. 75/Kijame, 36

6. Ibn Kethiri në tefsirin e ajetit 36 të sures Kijame.

së nuk ka zot tjetër (që meriton adhurimin) përveç Allahut dhe se Muhammedi është i dërguari i Tij, të falin namazin dhe të japin zekatin."⁷

I dërguari i Allahut nuk është mjaftuar vetëm me shqiptimin e fjalës së Teuhidit që të mos i luftojë ata, por ka kushtëzuar pas saj edhe veprat, siç është namazi dhe zekati.

7. Buhari, Kitabu'l-Iman; Muslimi, Kitabu'l-Iman

KUSHTI I TETË QËNDRIMI BESNIK NDAJ KËSAJ FJALE DERI NË DHËNIEN E FRYMËS SË FUNDIT

يَا أَيُّهَا الَّذِينَ آمَنُوا اتَّقُوا اللَّهَ حَقَّ تُقَاتِهِ وَلَا تَمُوتُنَّ إِلَّا وَأَنتُمْ مُسْلِمُونَ

"O ju besimtarë! Kijeni frikë Allahun ashtu si i takon Atij dhe mos vdisni ndryshe vetëm se duke qenë muslimanë!"¹

Njeriu duhet të jetë mbi këtë fjalë, deri sa të vdesë në mënyrë që të ketë dobi nga ajo në botën tjetër. Nëse përpara se t'i vijë vdekja vepron diçka prej veprave të cilat e anullojnë këtë dëshmi, ose ndryshon mendim negativisht në lidhje me të, atëherë kjo fjalë nuk i bën atij asnjë lloj dobie.

"Ai që e mohon fenë dhe vdes duke qenë qafir/mohues, veprat e tyre (të mira) do të humbasin në këtë botë dhe në tjetrën. Ata do të jenë banorë të zjarrit, ku do të qëndrojnë përgjithmonë."²

Transmeton Muslimi nga Ebu Dherri (radijAll-llahu anhu) se pejgamberi (sal-lAll-llahu alejhi ue sellem) ka thënë:

"Nuk ka rob të Allahut i cili thotë "La ilahe il-lAll-llah" (nuk ka zot tjetër që meriton të adhurohet përveç Allahut) dhe pastaj vdes mbi këtë fjalë (pa ia kthyer shpinën asaj,) vetëm se do të futet në Xhennet."³

1. 3/Alī Imran, 102

2. 2/Bekare, 217

3. Muslimi, Kitabu'l-Iman

Pejgamberi (sal-lAll-llahu alejhi ue sel-lem) e ka kushtëzuar dobinë e kësaj fjale për thënësin e saj dhe futjen e tij në Xhennet, me qëndrimin deri në vdekje mbi këtë fjalë dhe me mos kthimin prej saj.

Këto që përmendëm, janë disa kushte të cilat i kanë nxjerrë dijetarët nën dritën e Kur'anit Famëlartë dhe Sunnetit të pastër. Këto kushte, mund të shumohen më tepër në rast hulumtimi më të hollësishëm të aje-teve të Kur'anit dhe haditheve të pejgamberit (sal-lAll-llahu alejhi ue sel-lem). Por, shumë prej tyre ose janë nëntemë e këtyre kushteve që përmendëm, ose janë të përfshira ndër to. Pasi që i përmendëm këto kushte bashkë me argumentet përkatëse, mund të themi se:

Nuk mjafton shqipitimi i fjalës "La ilahe il-lAll-llah" vetëm me gojë që të shpëtojë njeriu ditën e Gjykimit dhe të ketë dobi prej saj atë ditë. Fjala "La ilahe il-lAll-llah" e cila e fut njeriun në Xhennet dhe i bën dobi atij, është vetëm ajo fjalë e cila thuhet duke i pasur parasysh të gjitha kushtet dhe hollësit që përmendëm dhe duke u larguar nga veprat, praktikat, kundërshtimet dhe të kundërtat e kësaj fjale, me të cilat rrezikohet anulimi i saj.

Ashtu sikurse nuk është vepër e një njeriu të mençur që të marrë hadithe të tilla si: "Namazi do të jetë dritë dhe shpëtim për atë i cili vazhdon të falet pa ndërprerë" dhe të pretendojë se namazi do të jetë

dritë dhe shpëtim edhe për atë i cili nuk i përmbahet asnjë kushti, pa të cilin namazi nuk do të vlente dhe i cili nuk largohet nga elementet asgjësuese të tij, po ashtu nuk është veprim i një të mençuri që të mbështetet mbi hadithe si: "Kush thotë "La ilahe il-lAll-llah" do të futet në Xhennet" dhe të pretendojë se këto hadithe vlejnë edhe për ata të cilët nuk i përmbahen asnjë kushti, prej kushteve të kësaj fjale dhe nuk largohen nga elementët anulues dhe përgënjeshtues të kësaj fjale.

Në Xhennet, shkon ai njeri i cili e thotë fjalën "La ilahe il-lAll-llah" me gojë duke bërë tekfir tagutin, duke u lidhur pas kësaj fjale me besnikëri dhe singëritet, duke ushqyer dashuri për pasuesit e kësaj fjale dhe armiqësi ndaj armiqëve të saj, duke punuar sipas mësimëve të saj dhe duke qene mbi këtë fjalë, deri në çastin e fundit të vdekjes.

Ndërsa të thuash dhe të pretendosh se vetëm shqiptimi i kësaj fjale vetëm me gojë, do të mjaftojë për shpëtimin e shqiptuesit të saj në botën tjetër, është sikurse të thuash se namazi i tij i cili e fal atë pa abdes, pa i'u drejtuar kibles dhe pa i mbuluar vendet e turps-hme të trupit, është i saktë dhe do të ketë dobi për falësin e tij ditën e Gjykimit.

**Fjala jonë e fundit është: Falenderimi dhe
Lavdërimi i takon Allahut, Zotit të Botërave...**

لَا إِلَهَ إِلَّا اللَّهُ

la ilahe illallah

"La ilahe il-Ilal-Allah" është Thirrja e Përbashkët e Të Gjithë Pejgamberëve.

Kjo fjalë është që i ndanë popujt në muslimanë dhe qafira,

Ajo tregon përfundimin e njerëzve si në këtë botë dhe në botën tjetër.

Është kjo fjalë që në faqet e historisë i ka
sjellë përballë njëri tjetrit babain me të birin.

Është kjo fjalë që e mori Nuhun (alejhis-selam) në anijen e
shpëtimit dhe detyroi mbytjen e djalit të tij në dallgët e ujit.

Kjo fjalë është ajo prej së cilës Luti (alejhis-selam) u bë prej të shpëtuarve,
ndërsa gruaja e tij mori dënimin me anë të shiut që binte rrëmbyeshëm nga qielli.

Është kjo fjalë që e shtyu Ibrahimin (alejhis-selam) t'i thotë babait dhe popullit të tij:
"Ju dhe baballarët e tuaj që të gjithë jeni të devjuar."

Ishte po kjo fjalë që i shpëtoi bijtë e Izraelit nga taguti i kohës por
edhe që i bëri ata të enden për dyzetë vite me rradhë në shkretëtirë.

Ishte pikërisht kjo fjalë shkak që i shtyu të
gjithë aristokratët t'i torturojnë pejgamberët.

Ndërkohë që pejgamberi (salAllahu alejhi ue selem)
ishte më i besueshmi i asaj kohe,
si shkak i kësaj fjale e emërtuan atë menjëherë me
damka të tilla si gënjeshtar, poet, i çmendur etj.

Është fjala e cila edhe duke qenë i Dërguari i Allahut ﷺ tregtar ai tha:
Jam dërguar deri në Ditën e Kiametit, me shpatë për të luftuar (për të vërtetën),
derisa të adhurohet Allahu i Vetëm dhe i Pashoq.

teuhid
BASIM YAYIN

LAİLAEİLLALLAH

www.tevhidkitap.net
www.tevhidmeali.com
www.tevhiddersleri.org
www.tevhiddergisi.org
tevhiddergisi@gmail.com

ISBN 978-605-69350-2-2

9 786056 935022